

Người Tình Không Đúng Lúc

Contents

Người Tình Không Đúng Lúc	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4: Chương 4: (1)	21
5. Chương 5: Chương 4: (2)	24
6. Chương 6: Chương 5: (1)	28
7. Chương 7: Chương 5: (2)	31
8. Chương 8: Chương 6: (1)	34
9. Chương 9: Chương 6: (2)	38
10. Chương 10: Chương 7: (1)	41
11. Chương 11: Chương 7: (2)	46
12. Chương 12: Chương 8: (1)	49
13. Chương 13: Chương 8: (2)	53
14. Chương 14: Chương 9: (1)	56
15. Chương 15: Chương 9: (2)	60
16. Chương 16: Chương 10: (1)	63
17. Chương 17: Chương 10: (2)	68
18. Chương 18: Hồi Cuối	72

Người Tình Không Đúng Lúc

Giới thiệu

hể loại: Hiện đại, sủng, đô thị tình duyênChuyển ngữ: ngocquynh520Chính ngữ: Duyệt NiệmSố chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-khong-dung-luc>

1. Chương 1

Nhà hàng Pháp, ChezVous.

Sau khi đóng cửa phòng nghỉ ngơi cho nhân viên, sinh viên làm bán công Thẩm Uất Lam cởi tạp dề xuống, đổ đồng tiền lẻ trong túi ra, đếm một cách cẩn thận.

Năm, mười, hai mươi lăm, sáu mươi... chín mươi chẵn. Mua hai hộp băng vệ sinh xong, tiền còn lại có thể đủ cho cô mua được một bữa cơm Tàu.

Ồi! Thẩm Uất Lam thở ra một hơi dài như trút được gánh nặng. Tốt quá rồi! Cảm ơn trời đất!

“Hôm nay còn dư lại súp nấm và canh cà rốt, có ai muốn đem về không? Không ai muốn thì tôi bới đem về đó!” Cách đó không xa, tiếng hét của đầu bếp truyền đến.

“Tôi! Tôi muốn!” Thẩm Uất Lam ba chân bốn cẳng chạy đến trước mặt đầu bếp. Khuôn mặt có vẻ hơi ủ rũ trước đó sáng rực lên.

Nước canh dùng mỗi ngày ở ChezVous đều do bếp phó trực ban mỗi sáng sớm tới nấu. Nếu không dùng hết nước canh cùng ngày thì sẽ bị đổ hết, tuyệt đối không để lại qua đêm. Nghèo đến nỗi sắp bị quỵ bất đi như cô thì làm sao có thể bỏ qua dễ dàng đồ ăn ngon như vậy?

“Tại sao mỗi lần đều là cô vậy hả?” Đầu bếp vừa nhìn thấy Thẩm Uất Lam thì không khỏi bật cười.

Nơi này tỉ lệ thay đổi công việc của nhân viên chính thức và sinh viên làm bán phần rất nhỏ, cũng giống như nước canh đậm đà này vậy, người bình thường uống không tới ba tháng là ngán tới tận cổ họng. Chỉ có Thẩm Uất Lam này làm ở ChezVous nửa năm rồi mà mỗi lần có canh thừa là không thể thiếu phần của cô.

“Sư phụ nấu đồ ăn là ngon nhất!” Thẩm Uất Lam nhìn đầu bếp làm nũng một cách ngọt ngào.

“Coi như cô biết thức thời.” Đầu bếp bị miệng lưỡi ngọt ngào của Thẩm Uất Lam khen ngợi, mở cờ trong bụng, giúp cô để nước canh còn dư lại vào trong túi, thắt miệng túi lại cột chắc.

“Cám ơn sư phụ!” Thẩm Uất Lam nhận nước canh, cười hì hì cảm ơn đầu bếp. Cô vào phòng nghỉ cho nhân viên một lát rồi trở ra với túi xách trên tay, cúi đầu chào tạm biệt nhân viên của nhà hàng, từng người một!

“Tôi đi trước đây! Cám ơn mọi người chiêu cô hôm nay. Tạm biệt sư phó, tạm biệt quản lý Trần, tạm biệt chị Gia Ly!” Thẩm Uất Lam giống như một cơn gió, đẩy nhẹ cửa chính của ChezVous ra ngoài.

“Gặp ai cũng chào rất cung kính, vậy mà không chịu chào hỏi ông chút tiếng nào!” Nữ quản đốc tên Gia Ly tức giận, đi về hướng ông chủ Vu Bồi Vũ ở quầy bar.

Vu Bồi Vũ là ông chủ của ChezVous, Thẩm Uất Lam là sinh viên làm bán công cô dẫn vào làm việc. Chung quy, cô cảm thấy Thẩm Uất Lam làm như vậy thật không đúng. Tính ra thì cô cũng phải chịu vài phần trách nhiệm.

“Cô ấy rất lễ phép. Mới tới à? Sinh viên làm việc bán công?” Vu Bồi Vũ dõi theo bóng dáng đã biến mất, hỏi Liên Gia Ly ở bên cạnh.

Anh thích người trẻ tuổi có lễ phép. Đã nhiều năm rồi anh không thấy nhân viên nào trước khi tan sở mà còn cúi người chào tạm biệt đàn anh đàn chị của mình... Chỉ là, anh biết rõ từng nhân viên ở mỗi chi nhánh ChezVous, nhưng làm thế nào lại chưa từng gặp qua cô gái có tinh thần mạnh mẽ và đầy khí lực như vậy?

Gương mặt của cô sinh viên làm bán công này thật có ấn tượng, không dễ quên nha!

Mái tóc như mây xỏa tung, có vài sợi lòa xòa trên gò má của cô, nụ cười tươi tắn, không điệu bộ, xinh đẹp tỏa sáng, kết hợp hài hòa. Tóm lại, gương mặt của cô rất thích hợp với nghề phục vụ này.

Anh luôn tự hào có trí nhớ hơn người. Nếu lúc trước anh đã từng thấy qua cô, tuyệt đối sẽ có ấn tượng sâu sắc.

“Cũng không phải người mới gì. Thẩm Uất Lam là sinh viên làm bán công ở đây cũng hơn nửa năm rồi. Lúc mới bắt đầu, cô ấy chỉ lợi dụng những ngày nghỉ để tới làm thôi. Chỉ là ba tháng gần đây, không biết cô ấy thiếu tiền như thế nào, giữa năm thứ tư rảnh rang ra sao mà hỏi tôi có thể làm thêm hay không, để cô ấy

sắp xếp giờ học lại. Thậm chí cô ấy còn đồng ý luôn cả chuyện đóng cửa nhà hàng ban đêm, có cơ hội kiếm tiền liền không bỏ qua, rất siêng năng.” Liên Gia Ly trả lời.

Thường ngày đóng cửa ban đêm? Vu Bồi Vũ khẽ nhún mày.

ChezVous mở cửa đến mười hai giờ rưỡi, cho dù thành thạo công việc như thế nào thì cũng không thể thu dọn xong mọi thứ trước một giờ rưỡi. Cho nên rất có ít sinh viên nguyện ý đóng cửa ban đêm.

Vậy thì khó trách anh chưa từng thấy qua sinh viên làm việc bán công Thẩm Uất Lam này. Thường ngày sắp đến giờ đóng cửa, anh mới có thể đến tuần tra nhà hàng ChezVous. Nhưng gần ba tháng nay, anh lại ở nước ngoài, cùng lúc Thẩm Uất Lam bắt đầu nhận thêm công việc đóng cửa ban đêm.

“Xem ra cô ấy rất nhanh nhẹn.” Có thể phép, tay chân nhanh nhẹn, nhưng lại không để ý đến ông chủ ở đằng sau quầy bar. Nhưng chuyện này không quan trọng, huống chi lâu nay anh không thích bày ra dáng vẻ ông chủ.

Hơn nữa, có lẽ là vừa rồi, anh xoay người lại, khom xuống lấy gì đó ở đằng sau quầy rượu, nên bị quầy rượu che hết toàn bộ thân thể, vì vậy Thẩm Uất Lam mới không nhìn thấy anh.

“Đúng đó! Thật không hổ là ông chủ, nhìn người rất chính xác.” Liên Gia Ly vỗ vỗ vai của Bồi Vũ một cách thân thiện theo kiểu nhân viên đối với ông chủ của mình. “Lương giờ của Thẩm Uất Lam bây giờ là 150, tay chân nhanh nhẹn, làm việc nghiêm túc, khách hàng cũng rất yêu thích cô ấy.”

Mức lương của sinh viên làm việc bán công ở ChezVous được điều chỉnh theo năng lực. Mức lương mới vào nhà hàng làm của mọi người là 95 đồng, sau đó sẽ được điều chỉnh không giới hạn thời gian. Nói tóm lại, có năng lực thì sẽ được tăng lương.

Mới hơn nửa năm, lương giờ của cô đã được tăng từ 95 đồng đến 150 đồng? Quả thật rất có động lượng.

“Rất giống bộ dạng của em năm đó.” Vu Bồi Vũ quay lại nhìn Liên Gia Ly cười cười.

Liên Gia Ly phát phát tay, đột nhiên nghiêm mặt lại, nhìn Vu Bồi Vũ bằng nửa con mắt.

“Không cần nhắc lại chuyện xưa! Nếu không thì em sẽ đau lòng chết đi được mỗi lần nhớ tới tình yêu cũ. Em phải về đây, tạm biệt, Ông Chủ!” Cô cầm lấy túi xách trên quầy bar, giậm giày cao gót rời đi một cách kiêu ngạo.

Hai chữ ‘Ông Chủ’ cuối cùng được nhấn mạnh một cách nặng nề khiến Vu Bồi Vũ không khỏi không bật cười.

Liên Gia Ly chính là nhân viên có nhiều kinh nghiệm của anh trong giai đoạn mới lập nghiệp. Anh đã từng cho rằng bọn họ có thể phát triển một đoạn tình cảm ổn định lâu dài. Liên Gia Ly cũng nghĩ giống vậy. Cuối cùng, không tới ba tháng thì bọn họ chia tay, chứng minh bọn họ dường như chỉ thích hợp làm bạn đồng nghiệp.

Hiện tại, Liên Gia Ly muốn kết hôn với bạn trai đã qua lại ổn định vào tháng sau. Trong lòng anh luôn chúc phúc cho cô, đối mặt thì lại thỉnh thoảng trêu chọc. Anh chỉ cảm thấy có vài phần bất đắc dĩ, lại có phần buồn cười, ngoài ra không còn cảm xúc nào hết.

“Được, tan việc thôi! Mọi người vất vả rồi, về nghỉ ngơi sớm một chút! Ngày mai phải nhờ mọi người giúp đỡ nhiều!” Vu Bồi Vũ vỗ tay một cái, hướng về phía nhân viên và đầu bếp vẫn còn ở lại nói.

ChezVous là tất cả sinh mạng của anh.

Năm nay anh ba mươi tuổi, cũng từng là một đầu bếp con học làm bếp. Về sau, nguyện vọng của anh là cùng một số bạn tốt đầu bếp cùng nhau lập nghiệp. Một mình trong một hẻm nhỏ bình yên nào đó ở Đài Bắc, anh mở ra ChezVous đầu tiên, và đó cũng chính là ChezVous bây giờ.

Sáu tháng đầu sau khi khai trương, nhà hàng vẫn ở trong tình trạng bù tiền, nhưng anh không đuổi việc bất cứ nhân viên hay đầu bếp nào cả.

Đầu bếp của anh và các nhân viên cố gắng nghiên cứu phát triển thực đơn mới, cố gắng phổ biến tiếng tăm trên mạng. Ngay cả khi anh không đủ tiền trả tiền lương cũng không bỏ anh mà đi.

Cuối cùng, với bảy món ăn kiểu Pháp với giá tiền 500 đồng làm tiêu chuẩn, ChezVous đã gây chấn động, danh hiệu bắt đầu vang dội. Với sự phấn đấu và đồng lòng của anh và đám nhân viên, hiện nay ChezVous đã có năm chi nhánh ở Đài Bắc. Doanh nghiệp của mỗi một tiệm đã tăng từ chín mươi mấy vạn đến hơn năm trăm vạn.

Vu Bồi Vũ luôn cho rằng mình không phải thuộc loại giàu nứt vách, sinh ra trong giới quý tộc có thìa vàng ngậm trong miệng. Anh dựa vào cổ găng của bản thân, dựa vào đám nhân viên kỳ cựu trung thành mới có thành công trở thành một nhà tư bản công nghiệp.

Cho tới bây giờ, anh vẫn không bao giờ quên đi nguồn gốc này.

Anh đối xử với nhân viên như người trong nhà. Phúc lợi cần cho, ngày nghỉ cần có đều cung cấp không ít. Ngay cả đầu bếp dưới trướng của anh vì một nhân tố nào đó không thể kháng cự được, nảy sinh ý nghĩ muốn tự mình khai nghiệp, anh cũng luôn luôn ra sức ủng hộ.

ChezVous là tài sản quan trọng nhất đối với anh, trong đó chứa đựng sự phấn đấu của anh và mọi người.

Vu Bồi Vũ đưa mắt nhìn các đầu bếp của anh rời đi, tắt đi ánh đèn chiếu bài ẩm áp của ChezVous trong con hẻm nhỏ yên tĩnh, kéo cửa sắt xuống, che khuất một ngày bận rộn ồn ào trong bóng đêm của thành phố Đài Bắc phồn hoa.

Cơm hộp (bento), cơm nắm Nhật Bản, canh nhà hàng... Rất phong phú! Cơm tối hôm nay và cơm sáng ngày mai, cơm trưa ngày mai đều đã giải quyết xong.

Thẩm Uất Lam xách theo món ăn đã quá hạn mà người bạn tốt làm trong cửa hàng tiện lợi cho cô, trong túi xách còn có thêm hai bao giấy vệ sinh mà cô phải để dành rất vất vả mới có thể mua được, vừa suy nghĩ vừa chuẩn bị đẩy cửa chính của cửa hàng tiện lợi ra ngoài.

Tên của cô là xanh thắm, nhưng bầu trời của cô đã biến thành đen kịt từ nửa năm trước, khi cha mẹ của cô đột ngột qua đời.

Bởi vì tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, cha mẹ của cô đã qua đời. Mới vừa tròn hai mươi hai tuổi, không nơi nương tựa, chưa từng phải ra ngoài làm việc, lại không có một đồng thừa kế, vì thế cô phải gánh hết nợ nần của cha mẹ để lại,

Kinh tế của cô khó khăn, may mắn còn có bác Hai nguyện ý thu dưỡng cô.

Vốn tưởng rằng mình đã có được chỗ dung thân, không ngờ anh họ ở cùng nhà với bác Hai lại khiến cô cảm thấy không được tự nhiên. Cho nên dù không còn tiền dư, nhưng cô phải rời khỏi nhà của bác Hai, tạm thời tìm một căn nhà trọ nhỏ để thuê ở.

Vì vậy, cô đành phải làm thêm gấp đôi để trả thêm tiền chi tiêu mướn phòng, điện nước.

Thật đáng ghét! Mặc kệ tiết kiệm như thế nào, mỗi tháng cũng phải bỏ ra một khoảng chi tiêu cho băng vệ sinh! Băng vệ sinh trong cửa hàng tiện lợi thật đắt, lần sau cô nhất định phải tới tiệm nhỏ ở bên đường mà lần trước cô đã mua.

Leng keng! Cửa chính của cửa hàng tiện lợi tự động khép lại, Thẩm Uất Lam không hề phòng bị, đi về phía trước, hoàn toàn không hay biết có một bóng đen đang lén lút đi theo sau lưng cô.

“Lam Lam!” Vừa mới quẹo vào một hẻm nhỏ không có người, một giọng nói đàn ông dâm dăng mà Thẩm Uất Lam sẽ không bao giờ quên được vang lên sau lưng cô.

Thẩm Uất Lam kinh ngạc ngoái đầu lại, đối diện với ánh mắt lúc nào cũng có vẻ bẩn thỉu của người đàn ông, theo bản năng, cô lùi lại phía sau hai bước.

“... Anh họ?” Có trời mới biết cô phải cố gắng như thế nào mới thốt ra được hai chữ này. Thật là oan gia ngõ hẹp, tại sao cô phải gặp lại thủ phạm khiến cô rời bỏ nhà của bác Hai ở chỗ này?

“Thật là trùng hợp, Lam Lam, đã lâu không gặp rồi!” Anh họ của cô, Thẩm Trọng Kiệt, đang đi tới gần cô, cười một cách bí ối.

Thẩm Uất Lam cảm thấy hơi thở tắc nghẽn trong lồng ngực, khăn trương đến mức thở không ra.

“Lam Lam, không phải em muốn chuyển nhà sao? Anh chờ em tới nhà lấy sổ hộ khẩu, nhưng chờ mãi vẫn không thấy em tới? Mẹ anh nhớ em lắm! Chúng tôi đều nhớ em...” Anh ta ôm cây đợi thỏ đã lâu, hôm nay có thể vô tình gặp được Thẩm Uất Lam ở trên đường, thật là may mắn quá!

“Tôi... gần đây tôi rất bận rộn.” Cũng bởi vì biết Thẩm Trọng Kiệt ở nhà, cô mới không muốn về nhà lấy.

Trong khoảng thời gian ở nhà bác Hai, ánh mắt Thẩm Trọng Kiệt nhìn cô khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

Lúc ban đầu, cô không để ý lắm về chuyện những bộ đồ lót không cánh mà bay. Càng về sau, cô lại càng cảm thấy kỳ quái, giống như trong lúc tắm rửa, cô sẽ nghe những tiếng động kỳ lạ ở ngoài cửa, khiến cô có cảm giác như có người đang rình rập ở bên ngoài...

Rồi cuối cùng, nguyên nhân ghê tởm nhất khiến cô quyết định dứt khoát dọn ra ở riêng, chính là hôm đó cô tan việc về nhà, phát hiện trên giường của mình có dấu vết có người nằm qua, trong chăn còn có bộ đồ lót đã bị mất trước đó vài ngày, phía trên còn có một đồng chất lỏng đậm đặc không rõ ràng...

Cô kinh sợ, hơn nữa lại còn cảm thấy ghê tởm muốn ói ra.

Vì sao cô biết đó là Thẩm Trọng Kiệt? Ngoài trừ trên gối của cô có mấy sợi tóc nhuộm màu vàng kim ra, Thẩm Trọng Kiệt thường hay khi để cô cha mẹ mất sớm, không thể không ăn nhờ ở đậu, nói những lời dâm dăng đối với cô.

Cô vốn cho rằng Thẩm Trọng Kiệt chỉ thích ba hoa vài câu, cũng lắm thì cũng chỉ ăn đậu hủ của cô bằng lưỡi mà thôi. Cô lại không nghĩ rằng anh ta lại biến thái như vậy... Làm sao cô có thể ở chung dưới một mái nhà với anh ta chứ?

“Bận rộn? Mới vừa vào năm thứ tư thì bận rộn cái gì chứ? Không phải năm tư học nhẹ lắm hay sao?” Thẩm Trọng Kiệt lại tiến gần Thẩm Uất Lam thêm vài bước, cố ý hạ thấp giọng, điệu bộ vô cùng mờ ám: “Không lẽ bận rộn làm những chuyện không thể công khai để trả cho hết khoản nợ mà ông bà già đoán mệnh của em để lại chứ? Lam Lam, đáng vẻ em xinh đẹp, làm viện trợ giao tế, hay là được bao dưỡng đây? Em thích đàn ông làm em từ phía trước, một bên, hay là đằng sau?”

“Anh lại nói hươu nói vượn cái gì đó?” Thẩm Uất Lam gần như muốn giơ tay lên, tát cho anh ta một cái! Cô thật sự chán ghét tên Thẩm Trọng Kiệt này! Cô hi vọng cả đời này đừng bao giờ gặp lại anh ta nữa!

“Giả đồ thanh cao, Lam Lam! Anh không phải là đang nói hươu nói vượn. Em rõ ràng nhất mà, cha em ở bên ngoài thiếu người ta bao nhiêu tiền? Ba trăm vạn? Hay là năm trăm vạn? Nếu không lên giường với đàn ông, chỉ nhờ vào cô sinh viên đại học như em làm sao mà trả cho xong đây?” Thẩm Trọng Kiệt lần đến gần cô, muốn sờ tay cô thì lại bị cô đẩy ra!

Một luồng khí lạnh xuyên thẳng từ đầu đến lòng bàn chân của Thẩm Uất Lam.

Thẩm Trọng Kiệt đi theo cô bao lâu rồi?

Anh ta theo cô từ ChezVous? Anh ta có biết chỗ làm của cô không? Nếu đúng như vậy thì anh ta nhất định sẽ biết nhà trọ của cô ở đâu, có phải không?

Cô biết, nếu chỉ dựa vào sức lực thì cô đánh không lại anh ta. Cô phải vì mình mà tìm cơ hội thoát thân.

Thẩm Uất Lam nhìn Thẩm Trọng Kiệt bằng cặp mắt đẹp trầm tĩnh, rất sợ hãi, nhưng xem ra rất bình tĩnh.

Đây chính là nét mặt quật cường không chịu khuất phục, khiến trong lòng anh ta nhột nhạt khó chịu. Từ ngày cô em họ xinh đẹp như búp bê này vào nhà anh ta ở, mỗi đêm anh ta đều mơ tưởng đến mùi vị trên người của cô.

Thẩm Trọng Kiệt đột nhiên đưa tay ra tóm lấy cô! Trong lúc giằng co, túi xách trên tay Thẩm Uất Lam rơi xuống, đồ đạc rớt đầy xuống đất. Thẩm Uất Lam muốn đẩy anh ta ra, rồi lại muốn nhặt đồ đạc lại, cuối cùng nửa quỳ trên mặt đất một cách hỗn loạn. Thẩm Trọng Kiệt đè sát cô vào tường, đưa tay kéo kéo lọn tóc dài của cô.

Thẩm Trọng Kiệt xiết tóc của cô, ép cô phải ngước mắt lên nhìn anh ta cho kỹ.

“Lam Lam, em thiếu tiền cứ nói với anh. Anh có thể ngủ với em, anh có thể giúp em trả nợ cho cha em. Năm trăm vạn, chỉ cần mỗi ngày, tùy thời, tùy chỗ, em để anh từ phía trước, một bên...”

Đột nhiên, cánh tay đang lôi kéo mái tóc dài của Thẩm Uất Lam bị một người đàn ông cao lớn tóm lấy! Anh ta bị đau phải buông Thẩm Uất Lam ra.

“Không nên đánh phụ nữ! Đồn công an ở ngay phía trước.” Vu Bồi Vũ nhíu chặt mày lại. Cho tới bây giờ, anh chưa bao giờ nghĩ tới, có người đàn ông nào lại có thể ra tay một cách tàn nhẫn với phụ nữ như vậy, cũng như dùng loại ngôn ngữ khó nghe như thế!

Mới vừa rồi sau khi rời khỏi ChezVous, anh dừng xe ở trạm xăng dầu để đổ xăng. Cùng lúc đó, anh gặp phải Thẩm Uất Lam đi ra từ cửa hàng tiện lợi. Anh nhận ra được khuôn mặt rất có ấn tượng kia của cô.

Anh thay dầu nhớt xong, cầm hóa đơn đi ra từ trạm xăng dầu, lại nhìn thấy một bóng đen lén lút đi theo sau Thẩm Uất Lam.

Bởi vì tính cách nghĩa hiệp trời sinh và trực giác không thể giải thích được, anh lái xe đi theo.

Sau đó anh ngồi trong xe, bởi vì không nghe được đoạn đối thoại của bọn họ, anh do dự một hồi, rồi lại quan sát một lúc, cuối cùng, vẫn cảm thấy cảnh tượng giằng co của Thẩm Uất Lam và người đàn ông kia trong ngõ hẻm thật sự quá kỳ lạ. Vì vậy, anh quyết định xuống xe.

Kết quả, anh vừa tới gần, là vừa đúng lúc bọn họ bắt đầu lôi kéo, rồi nghe được ngôn ngữ ác liệt thô tục của gã đàn ông.

“Chuyện nhà của bố mày, liên quan gì tới mày... Đụ!” Bỗng nhiên có tiếng còi hụ của xe cảnh sát từ nơi xa vọng lại. Gã đàn ông xấu xa nhất gan Thẩm Trọng Kiệt thừa lúc Vu Bồi Vũ hơi bất ngờ, trong nháy mắt, co giò bỏ chạy.

Vu Bồi Vũ định đuổi theo thì tiếng ngã lão đảo của Thẩm Uất Lam ở phía sau khiến anh không yên lòng, vì vậy anh xoay người lại kiểm tra thương thế của cô.

“Cô không sao chứ?” Vu Bồi Vũ ngồi xổm xuống bên cạnh Thẩm Uất Lam hỏi.

Khi ngồi xuống, anh mới phát hiện trên đất có một đồng tóc của Thẩm Uất Lam mới vừa bị giứt đứt... Bị kéo đứt một cách thô bạo như vậy, chắc là phải đau lắm?

Vu Bồi Vũ nhíu mày, đau lòng liếc mắt nhìn Thẩm Uất Lam một cái.

“Không sao, tôi chỉ là không đứng vững thôi. Tôi rất khỏe mạnh, tôi không sao, cảm ơn anh. Thật cảm ơn, may mắn có anh ở đây?” Thẩm Uất Lam cười tươi với Vu Bồi Vũ, sau đó cúi đầu tìm kiếm trong mớ đồ bừa bãi tán loạn trên mặt đất.

Nụ cười tươi tắn lại chân thành sáng ngời trên mặt của cô khiến Vu Bồi Vũ cảm thấy có chút đau lòng.

Cô bị tên háo sắc tập kích, đối phương còn ra tay mạnh như vậy, cơ thể mảnh khảnh của cô vẫn còn run rẩy, vậy mà cô vẫn còn cười trả lời anh: “Không có gì, tốt lắm”...

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng, có một ngày, anh sẽ vì cuộc gặp gỡ đầu tiên với người con gái này mà cảm thấy đau lòng.

“Cô quen biết người đàn ông này?” Vu Bồi Vũ giúp cô nhặt đồ dưới đất lên, hỏi. Tầm mắt anh chú ý tới ngày hạn định trên hộp cơm vi ba.

Thẩm Uất Lam nhếch mắt nhìn Vu Bồi Vũ, không trả lời. Cô không quen biết Vu Bồi Vũ, cô không biết mình có muốn trả lời vấn đề này hay không.

Vu Bồi Vũ phát hiện sự do dự trong mắt của cô ngay lập tức.

Anh đứng lên, móc tấm danh thiếp từ trong bóp da ra. Trong lúc Thẩm Uất Lam còn chưa kịp phản ứng thì anh đã viết xuống một dãy số điện thoại, đưa cho cô—

“Đây là số điện thoại của đồn công an. Tốt nhất là cô nhớ kỹ số điện thoại này, lưu lại trong mục quay số nhanh trong điện thoại, khi khẩn cấp có thể bấm liền. Đúng rồi, cô có điện thoại di động chứ?” Anh luôn có thói quen mang sẵn trên người số điện thoại của đồn công an ở gần mỗi chi nhánh, để khi thuận tiện, có người muốn ăn chùa hay gây chuyện thì có thể gọi ngay lập tức.

“” Thẩm Uất Lam không trả lời. Cô đã không dùng điện thoại di động lâu rồi. Người đàn ông này quá nhiệt tình, cô thật không biết làm sao trả lời anh...

Vu Bồi Vũ thấy cô không trả lời, liền tự ý cho rằng cô có điện thoại, rồi tự mình nói tiếp.

“Còn nữa, nếu gã đàn ông kia có ý đồ không tốt với cô, cô lại tan sở trễ như vậy, ít nhất cũng phải kêu Gia Ly đi chung với cô một đoạn đường để được an toàn hơn.”

Gia Ly? Thẩm Uất Lam sửng sốt.

“Quản đốc Gia Ly?” Làm sao người đàn ông này biết được chỗ làm của cô có một đàn chị tên Gia Ly?

“Đúng vậy, Gia Ly. Không lẽ trong ChezVous còn có một Gia Ly nào khác?” Vu Bồi Vũ nhìn cô nghi ngờ không hiểu.

Trong mắt Thẩm Uất Lam lộ ra vẻ kinh ngạc, lại càng không khỏi hiện lên mấy phần đề phòng, hơi lui về phía sau hai bước.

“Làm sao anh biết tôi làm ở ChezVous?” Không lẽ anh ta lại là một tên thích theo dõi hay dâm dăng khác? Tối nay cô đã bị dọa nhiều rồi!

Vu Bồi Vũ nhìn vẻ mặt thận trọng đề phòng của cô, cuối cùng cũng chột hiểu ra cô xem anh là loại người gì rồi.

Anh khẽ thở dài, trên môi hiện lên ý cười, lời ít ý nhiều giải thích rõ với cô gái nhỏ - -

“Thẩm Uất Lam, vì sao tôi biết cô làm việc ở ChezVous à? Đó là bởi vì tôi là ông chủ của cô.”

Ông chủ? Ông chủ? Người đàn ông gặp chuyện bất bình này lại là ông chủ của cô?

Cho đến khi Vu Bồi Vũ xoay lại mặt chính của cái danh thiếp có số điện thoại của đồn công an ở mặt sau, chỉ ba chữ “Vu Bồi Vũ” to lớn ở phía trên cho Thẩm Uất Lam thấy, hơn nữa, ngay trước mặt cô, còn lập tức bấm số điện thoại di động của Liên Gia Ly, muốn Liên Gia Ly chính miệng nói cho cô biết, người đàn ông xa lạ trước mặt cô chính là ông chủ của ChezVous, thì Thẩm Uất Lam mới cảm thấy thật lúng túng.

Vu Bồi Vũ dùng lý do anh họ của Thẩm Uất Lam có thể không cam lòng mà vẫn lẩn quẩn quanh đây, kiên trì đưa cô về tới trước cửa nhà. Thẩm Uất Lam xoay người lại nói với anh: “Được rồi, cảm ơn anh, ông chủ! Anh đưa tôi tới đây là được rồi.”

Cô gập người 90 độ cúi chào khiến Vu Bồi Vũ vừa bực mình vừa buồn cười. Cô cúi đầu chào như thế này không biết là vì cô ngộ nhận anh là tên dâm dăng, muốn xin lỗi anh, hay là vì anh vô tình cứu cô mà nói lời cảm ơn?

“Phải khóa cửa kỹ cửa sổ lại! Không nên trở lại tiệm tiện lợi đó nữa! Phải cẩn thận một chút, có biết không? Vu Bồi Vũ dặn dò cô. Tuy rằng vừa rồi dọc đường đi về, anh đã ngấm ngấm xác định không có người theo dõi nữa, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không yên.

Gã đàn ông kia rõ ràng có ác ý với Thẩm Uất Lam, ngay cả anh cũng cảm thấy không ớn lạnh. Thật không hiểu được vì sao Thẩm Uất Lam có thể bình tĩnh như thế?

,

“Dạ biết, cảm ơn anh, ông chủ. Anh cũng về nghỉ ngơi sớm đi, hẹn gặp lại.” Thẩm Uất Lam rút chìa khóa cửa sắt ra, cắm vào ổ khóa. Động tác mở cửa lại chậm chạp, không lưu loát.

Vu Bồi Vũ nghi ngờ nhìn về phía ổ khóa, lúc này mới phát hiện tay của Thẩm Uất Lam run rẩy không ngừng.

Cô bé này quả thật cậy mạnh...

Vu Bồi Vũ khẽ thở dài, nhận lấy chìa khóa trong tay của Thẩm Uất Lam, mở cửa sắt ra một cách dễ dàng. Ổ khóa cũ kỹ, dễ bị cạy mở, không an toàn khiến anh nhúm mày lại.

Vốn là chỉ muốn đưa cô đến dưới lầu, tạm thời Vu Bồi Vũ thay đổi chủ ý.

“Cô ở lầu mấy? Tôi đi lên với cô. Cô vào trong nhà thì tôi sẽ đi liền. Tôi chỉ là muốn xác định sự an toàn của cô, sẽ không làm gì cô đâu, có được không?” Anh sợ Thẩm Uất Lam từ chối, cũng sợ Thẩm Uất Lam đề phòng, vì vậy quyết định nói rõ ràng trước.

“Hả? À! Được ạ. Cảm ơn ông chủ, tôi ở lầu hai.” May là cô chỉ ở lầu hai. Ông chủ đã nói như vậy rồi, cô có thể từ chối hay sao?

Cô thật sợ Thẩm Trọng Kiệt sẽ quay trở lại. Nhưng mà lần đầu tiên gặp mặt, đi chung với ông chủ cao sang quyền quý cũng sẽ khiến người ta khấn nguyện.

Tuy rằng cô rất biết ơn Vu Bồi Vũ, nhưng thật ra cô không quen biết anh. Đi chung với anh mà cô không biết phải nên nhìn ngó bên nào, cũng như nên nói cái gì với anh.

Đương nhiên cô cũng phải thừa nhận, một phần cũng là bởi vì Vu Bồi Vũ hết sức trẻ tuổi, lại đẹp trai. Nhưng mà hiện tại, cô thật sự không rảnh suy nghĩ đến vấn đề ông chủ của cô có đẹp trai hay không, chứ đừng nói là thưởng thức.

Trước mắt, cảm giác duy nhất của cô đối với Vu Bồi Vũ là tán thưởng, vì anh chính nghĩa, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ.

“Cảm ơn anh, ông chủ. Tôi vào đây, ngủ ngon!” Sau khi Thẩm Uất Lam và Vu Bồi Vũ lên tới lầu hai của nhà trọ, Thẩm Uất Lam đứng trước cửa nhà mình, lần thứ 1001, nói lời cảm ơn với Vu Bồi Vũ.

2. Chương 2

“Được rồi, đừng cảm ơn nữa, nghỉ ngơi sớm một chút. Ngủ ngon!” Vu Bồi Vũ xoay người định đi xuống lầu, thì một loạt bước chân rầm rầm từ lầu 3 chạy xuống khiến thần kinh chưa đưa thư giãn của anh lại càng thêm căng thẳng hơn!

Gần như là xuất phát từ phản ứng bản năng, việc đầu tiên anh làm là xông tới trước mặt Thẩm Uất Lam, sau đó kéo cô về sau lưng bảo vệ chặt chẽ.

Thẩm Uất Lam sửng sốt, mà bà chủ nhà thì vẻ mặt như bệnh thần kinh từ lầu 3 chạy xuống nhìn thẳng Vu Bồi Vũ, hướng về bóng người nhỏ nhắn đang được thân thể cao lớn của anh che chở ở phía sau, la lớn: “Cô Thẩm, có phải cô đã trở lại không?”

“Vâng, là cháu ạ. Bà chủ nhà, sao trẻ thế này mà bà còn chưa ngủ?” Từ sau lưng Vu Bồi Vũ, Thẩm Uất Lam thò đầu ra, cảm giác được anh vừa thở ra một hơi nhẹ nhõm bởi vì người mới đến chỉ là bà chủ nhà. Nhất thời, trong lòng cô dâng lên một cảm giác ấm áp.

Thì ra ông chủ của cô là một người đàn ông mảnh khảnh dịu dàng...

“Hừ! Còn không phải là vì cô hại tôi tới giờ này vẫn còn thức!” Bà chủ nhà chỉ trích, chọc chọc vả vai Thẩm Uất Lam. “Lúc trước cũng vì tôi nhìn thấy cô ngoan ngoãn, nghĩ rằng cô nhất định sẽ không thiếu tiền thuê nhà, mới đồng ý không thu tiền thế chân, cho cô mượn phòng, còn thuê với giá rẻ mạt như vậy! Kết quả, là tháng 5 mỗi tháng phải nộp tiền nhà, kéo dài cho tới hôm nay đã là ngày 25 mà vẫn còn chưa thấy tiền đâu!”

“Thật xin lỗi, bà chủ nhà! Ngày mai cháu lĩnh lương, buổi tối sẽ đưa tiền cho bà.” Thẩm Uất Lam liên tục cúi đầu xin lỗi. Ngày mai ChezVous không phát lương, nhưng công việc hành chính ở trường của cô có.

“À! Được rồi, cô Thẩm, ngày mai cô nhất định phải nhớ đưa cho tôi. Lần sau nếu lại đóng tiền nhà trễ thì phải nhớ nói trước một tiếng với tôi! Nếu không lúc tôi bấm chuông điện thoại mà không ai mở cửa, tôi còn tưởng rằng cô đã bỏ trốn, khiến tôi phiền não cả đêm đều không ngủ được!”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Thẩm Uất Lam cứ tiếp tục nói xin lỗi.

Vu Bồi Vũ chứng kiến một màn này, ngoại trừ cảm thấy bà chủ nhà này thật ra không tệ lắm. Đột nhiên anh lại cảm thấy có chỗ là lạ, nhưng nhất thời không nói nên lời.

“Chà! Không cần xin lỗi nữa. À.. đang nói, chuông điện bị hư phải không?” Bà chủ nhà chạy tới đèn công tắc chuông điện, nghiêng tai nghe ngóng, quả nhiên không nghe tiếng chuông vang. “Hình như chuông điện không reng! Cô Thẩm à, chuông điện bị hỏng rồi thì cô phải nói với tôi chứ! Tôi có thể kêu người tới sửa, đây là bổn phận của chủ nhà chúng tôi mà!”

“Ách... không! Không cần sửa đâu bà chủ nhà. Chuông điện thoại không hư.” Thẩm Uất Lam nói có vẻ ngập ngừng.

“Hừ, nếu không hư tại sao không reng?”

“...Tôi đã quên nộp tiền điện.” Thẩm Uất Lam do dự một lát, cuối cùng cũng thốt lên câu này.

Ánh mắt của bà chủ nhà đột nhiên nheo lại một cách nguy hiểm. Trời, không trả tiền nhà, không trả tiền điện, chuyện này thật nghiêm trọng rồi!

“Cô Thẩm à, tôi thấy cô hiền lành, rất thích cô! Nhưng nếu cô muốn ở chùa nhà của tôi thì không được đâu nghen! Cô cũng biết giá đất ở Thiên Mẫu này rất đắt đỏ, tôi cho cô thuê một tháng...”

Đột nhiên Vu Bồi Vũ cắt ngang lời nói thao thao bất tuyệt của bà chủ nhà. Rốt cuộc anh cũng hiểu rõ vì sao cả sự kiện này có chỗ kỳ lạ rồi.

“Bà chủ nhà, thật xin lỗi! Số tiền này đưa trước cho bà, những số khác không đủ thì ngày mai chúng tôi sẽ trả thêm. L êQu © Bây giờ đã trễ lắm rồi, bà cho cô Thẩm đi vào nghỉ ngơi trước nhé!” Vu Bồi Vũ lấy mấy tờ một ngàn từ trong túi áo ra nhét vào tay của bà chủ nhà.

Thẩm Uất Lam kinh ngạc quá mức, cho nên cô muốn đưa tay ra ngăn cản hành động trả tiền cho bà chủ nhà của Vu Bồi Vũ, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm ông chủ quá chính nghĩa của mình, mở miệng như muốn nói gì đó.

Vu Bồi Vũ dè dặt tay của Thẩm Uất Lam, chính là muốn cô đừng lên tiếng.

Anh không sợ Thẩm Uất Lam chạy trốn, dù sao bây giờ đã là cuối tháng, anh bỏ tiền ra thì có thể trừ vào tiền lương chưa được phát ra tháng này của cô. Nhưng trước mắt, anh có chuyện quan trọng cần phải biết rõ ràng.

Bà chủ nhà dính chút nước miếng dếm tiền.

“Tốt đấy tốt đấy! Ngày mai nhớ đem số tiền thuê nhà còn lại tới luôn nhé, trả luôn tiền điện, nếu không tôi sẽ đuổi người. Đợi lâu rồi, ôi mệt hết sức!” Bà chủ nhà nói xong liền trở lại lên lầu.

“Ông chủ...” Trong lòng Thẩm Uất Lam không chỉ cảm động đến rơi nước mắt mà thôi, cô còn kinh sợ, không biết vì sao chỉ mới gặp gỡ lần đầu mà Vu Bồi Vũ phải làm như vậy.

Vu Bồi Vũ nhìn Thẩm Uất Lam bằng ánh mắt phức tạp.

Lý do vì sao anh làm như vậy rất đơn giản. Mới vừa rồi, anh vì tinh thần trách nhiệm mà đến đây, nghe được tất cả mọi chuyện thì có thể đưa ra kết luận...

Đầu tiên là Liên Gia Lý nói gần đây cô ấy liệu mình làm việc, đầu bếp trưởng nói cô ấy luôn ăn canh thừa của nhà hàng. Còn có người đàn ông không có ý tốt kia nói cô thiếu nợ, năm trăm ngàn đổi lấy việc cô phải leo lên giường của anh ta. Cô cẩn thận từng li từng tí nhặt hết những đồ ăn đã quá hạn kia. Cuối cùng là không đủ trả tiền thuê nhà, tiền điện...

Không biết cô bé nhìn có vẻ ngoan ngoãn, lễ phép, khuôn mặt luôn luôn tươi cười này gặp phải chuyện gì mà thành ra kết cục ngày hôm nay?

“Rốt cuộc cô thiếu bao nhiêu tiền? Tại sao thiếu? Thiếu người nào? Người đàn ông tập kích cô vừa rồi là ai?” Không nghĩ ngợi nhiều, Vu Bồi Vũ hỏi thẳng.

Câu hỏi trực tiếp của anh khiến Thẩm Uất Lam chấn động.

Cô nhìn sâu vào cặp mắt đen thẳm sâu sắc kia, sững sờ, trong thoáng chốc, không biết trả lời như thế nào.

“Ông chủ, thật xin lỗi anh, khiến anh phải lo lắng. Vừa rồi anh giúp tôi trả tiền, ngày mai lĩnh lương, tôi sẽ trả lại cho anh. Cũng đã khuya rồi, anh về sớm nghỉ ngơi đi. Ngủ ngon!” Cô lại tươi cười rạng rỡ với Vu Bồi Vũ, cúi gập người chào, khéo léo tránh trả lời câu hỏi vừa rồi của Vu Bồi Vũ.

Vu Bồi Vũ nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, trong lòng lại cảm thấy đau đớn hơn nhiều.

Anh không biết cô không muốn trả lời vấn đề này vì đối với anh có lòng phòng bị? Hay là bởi vì có thói quen giữ hết những chuyện khó khăn trong lòng?

Trong nháy mắt, nụ cười tươi trên mặt của Thẩm Uất Lam lại khiến anh khổ sở vô cùng.

Cô không nói cho anh nghe người đàn ông tập kích cô là loại người nào, cũng không mở miệng hỏi anh mượn tiền trước. Cô có thể tìm ra rất nhiều lý do giải thích chuyện này không phải là lỗi của cô, nhưng cô không làm. Cô chỉ tự mình gánh lấy, cố gắng nói xin lỗi và cảm ơn với anh, còn cười nói ‘Tôi rất tốt, tôi không sao’.

Cảm ơn anh, tôi tốt lắm, tôi không sao.

Việc cô cậy mạnh và bất lực khiến Vu Bồi Vũ mèn mẫn, nhưng lại không tìm được nhiều lý do để hỏi cho tới cùng.

Nếu cô không muốn nhắc tới, vậy thì thôi đi!

“Ngủ ngon!” Vu Bồi Vũ xoa xoa cằm, nói lời tạm biệt với Thẩm Uất Lam. Lời nói thoát ra từ miệng của anh có phần bất đắc dĩ mà chính anh cũng không hiểu được.

“Ngủ ngon, hẹn gặp lại.” Bóng dáng của Thẩm Uất Lam biến mất sau cánh cửa mỏng manh không trả nổi tiền điện.

Ban đêm ồn ào, trong nháy mắt đã trở nên im ắng ngay sau khi cửa sắt đóng lại.

“Uất Lam, lát nữa đừng về liền, đến phòng VIP, chị có chuyện muốn nói với em.” Liên Gia Ly cởi đồng phục tạp dề ra, nói với Thẩm Uất Lam đang xếp hàng bên cạnh máy bấm giờ chờ bấm thẻ.

“Dạ được. Em lập tức tới ngay.” Vừa đúng lúc cô muốn tìm chị Gia Ly. Hôm nay ông chủ Vu không đến tiệm, cô muốn đưa năm ngàn mình thiếu Bồi Vũ giao cho Liên Gia Ly.

Khi Thẩm Uất Lam bấm thẻ xong, thu dọn lại túi xách thì Liên Gia Ly đã đến phòng ăn riêng dành cho khách quan trọng đợi cô.

“Ngồi.” Liên Gia Ly chỉ chỉ chỗ ngồi trước mặt, muốn Thẩm Uất Lam ngồi xuống.

Vì để tránh bị quên mất tiêu, Thẩm Uất Lam ngồi xuống liền đưa bao thư cho Liên Gia Ly.

“Chị Gia Ly, nhờ chị chuyển cái này cho ông chủ dùm em có được không?”

“Đây là cái gì?” Liên Gia Ly tò mò, ước lượng phong thư.

“À, cái này... Hôm qua ông chủ ứng trước cho em một số tiền. Hôm nay anh ấy lại không tới tiệm. Tôi ế qu ý đ n Em nghĩ tới chị có cơ hội gặp mặt ông chủ nhiều hơn em, cho nên chị có thể chuyển giúp dùm em không?”

Liên Gia Ly hí híp mắt, đưa phong thư lại cho Thẩm Uất Lam.

Thẩm Uất Lam không hiểu, nhìn cô ấy.

“Tiền thuê nhà là năm ngàn hả? Chị cũng vì chuyện này mới tìm em nè.”

“Hả?” Thẩm Uất Lam ngẩn người ra, đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ. Thì ra ông chủ đã nhắc tới chuyện này với chị Gia Ly, biết cô nợ tiền nhà một lần nhiều như vậy. Thật là mặt mặt không thể thốt ra lời.

Liên Gia Ly tiếp thu hết vẻ mặt ngượng ngùng của Thẩm Uất Lam vào trong mắt, vỗ vỗ vai của cô, dường như muốn trấn an cô, nói: “Về khoản tiền này, ông chủ đã dặn dò chị, nếu em cần thì có thể mượn trước mấy tháng lương sau.”

“Hả? Cái gì? Không, không cần đâu ạ!” Thẩm Uất Lam vội vàng xua tay.

Liên Gia Ly ném về phía cô một ánh mắt nghi ngờ.

Thẩm Uất Lam vội vàng giải thích: “Chị Gia Ly, thật sự đấy! Hôm nay em lĩnh lương ở trường học, có thể trả cho ông chủ, không thành vấn đề.” Với khoản tiền này, trong thời gian ngắn, tạm thời trong tay của cô còn có chút dư dả.

“Trường học phát tiền lương?” Từ khi nào thì trường học phát lương cho học sinh vậy hả?

“Vâng ạ, trường học phát tiền lương. Bình thường em có làm thêm một ít công việc hành chính ở bộ phận giáo vụ ở trường học.”

“Em làm cả hai chỗ à?” Liên Gia Ly hơi nghiêng đầu hỏi. Xem ra, Vu Bồi Vũ đoán chừng Thẩm Uất Lam đang gặp phải khó khăn trong vấn đề kinh tế quả thật là không sai.

“Ách, đúng ạ.” Động tác nhú mày suy nghĩ của Liên Gia Ly khiến Thẩm Uất Lam đột nhiên sợ hãi: “Chị Gia Ly, em sẽ không ảnh hưởng đến công việc ở ChezVous.” Làm ơn, ngàn vạn lần cô không thể bị đuổi việc. Trong khoản thời gian ngắn, cô không thể nào tìm được một công việc cho lương cao như ở ChezVous.

“Uất Lam, bên cạnh trường học, em còn làm công việc nào nữa không?” Liên Gia Ly lại hỏi.

“Ách, có ạ... Đôi khi em có nhận phiên dịch hoặc đánh máy ở bên ngoài về làm. Chỉ là thỉnh thoảng mà thôi, sẽ không ảnh hưởng đến công tác, thật mà.” Trời sanh tính không dám nói dối, Thẩm Uất Lam lại vội vã giải thích.

“Vậy thì thời gian ngủ và học của em ở đâu?” Liên Gia Ly hỏi. Cô để ý thấy gần đây sắc mặt của Thẩm Uất Lam càng ngày càng mệt mỏi.

“Em...” Thẩm Uất Lam cuối đầu, không biết trả lời làm sao. Gần nửa năm nay, việc học của cô xuống dốc không ngừng.

“Uất Lam, hôm nay ông chủ Vu có nhắc tới sơ lược chuyện xảy ra với em ngày hôm qua, muốn chị dành ra chút thời gian lái xe đưa em về sau khi tan sở.”

Thẩm Uất Lam kinh ngạc, trợn mắt. cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như cho tới bây giờ, cuộc sống của cô toàn gặp chuyện xấu, như vậy thì được làm việc ở ChezVous chính là sự may mắn duy nhất. Cô chưa từng nghĩ tới, một người ông chủ như thế lại gần gũi bình dị như vậy. “Uất Lam, em có thể nói cho chị biết chuyện gì đã xảy ra hay không? Em còn trẻ, không đầu không óc lao về phía trước, để người khác giúp đỡ một tay có gì thua thiệt đâu. Muốn tâm sự với chị Gia Ly không? Có thể chị sẽ giúp được gì cho em thì sao?” Mấy ngày chung đụng với nhau, Liên Gia Ly đối xử với Thẩm Uất Lam như là một đứa em gái khiến người ta lo lắng.

Cho nên sáng nay khi Vu Bồi Vũ kể với cô chuyện Thẩm Uất Lam bị người ta tập kích tối hôm qua, hơn nữa còn mua đồ ăn hết hạn ở cửa hàng tiện lợi, không đủ tiền trả tiền thuê nhà, cũng như tiền điện, cô thật sự cảm thấy đau lòng vì cô bé này.

Liên Gia Ly vẫn cho rằng Thẩm Uất Lam thích lấy nước canh thừa ở nhà bếp bởi vì cô thích uống. Dù sao lúc nào Thẩm Uất Lam cũng cười hì hì, ai biết được sau lưng cô là những chuỗi ngày chua xót như vậy chứ?

“Chị Gia Ly, cảm ơn chị, con người chị thật tốt. Nhưng em thật sự không có chuyện gì! Em tốt lắm, chị không cần lo lắng cho em.” Thẩm Uất Lam cười nói.

“Chị Gia Ly, tôi không thể... Không thể như vậy...” Tại sao có thể chứ?

“Phòng trọ của em không có điện phải không? Vậy thì làm sao em sinh hoạt vào ban đêm? Thắp đèn cây? Hay cắm đèn pin?”

Thắm Uất Lam cúi đầu im lặng. Đối với sự nhiệt tình và quan tâm này, cô không biết nói làm sao. Cô thật khổ sở...

“Thật ra căn hộ này không phải của chị! Em không cần cảm thấy ngượng ngùng. Đây là căn hộ của ông chủ Vu.”

Thắm Uất Lam ngẩn người ra.

“Được rồi! Thật ra cho em biết cũng không quan trọng. Trước kia, chị cũng đã từng có khoảng thời gian rất khó khăn. Sau này ông chủ Vu thấy không xong, cho nên anh ấy lấy căn hộ vốn là để cho thuê này cho chị ở tạm.” Tình cảm của bọn họ bắt đầu từ lúc đó.

Thắm Uất Lam hơi ngừng lại, chị Gia Ly quang vinh sáng chói mà cũng từng có thời gian khốn đốn sao? Thật có tưởng tượng...

“Chị Gia Ly, mặc kệ là căn hộ của ai, em đều không thể...” Cô không thể ở không, cũng như không đủ tiền để mượn.

Liên Gia Ly không để ý đến lời từ chối của cô, thẳng thắn nói tiếp: “Tuy nói là mượn, nhưng thật ra lúc đó chị làm gì có tiền để trả, ông chủ Vu cũng là nửa bán nửa tặng, nói rằng trừ lương mỗi tháng, muốn chị ở lại làm tốt việc ở ChezVous là được rồi.”

Thắm Uất Lam lại khựng người lại một lần nữa. Ông chủ Vu tốt bụng như thế, nếu sinh ra trong thời cổ đại, không phải đúng là một vị hiệp khách hành hiệp trượng nghĩa hay sao?

Liên Gia Ly nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cô, cười cười.

“Nói tóm lại, mấy hôm nay em thu dọn đồ đạc đi, qua đây ở! Dù sao căn hộ này không có ai thuê, em coi như đến đây để dọn dẹp và quét dọn đi, không cần quan tâm đến tiền thuê nhà. Hơn nữa, chuyện ông chủ Vu cho nhân viên ở tạm không phải là lần đầu tiên. Em chỉ cần biết rằng, anh ấy đã từng trải qua khó khăn, cho nên không thích nhìn người khác chịu khổ là được rồi.”

“...” Mặc dù cô rất cần tiết kiệm số tiền thuê nhà kia, nhưng mà làm gì có chuyện dễ dàng dày mặt ở lại nhà của ông chủ chứ?

Liên Gia Ly sờ sờ đầu Thắm Uất Lam, thở ra một tiếng, rồi lại nghĩ tới chuyện Vu Bồi Vũ nói cô bị người đàn ông kia tập kích, trong lòng cảm thấy bức bối thay cho cô.

“Uất Lam, trong cuộc sống của chúng ta, sẽ luôn có lúc phải cúi đầu trước tiền bạc. Em hãy thu lại lòng tự trọng của mình đi, không nên đùa giỡn với sự an toàn của mình, lẹu © thoải mái tiếp nhận sự giúp đỡ của người khác, có được không? Nếu như em cảm thấy mình mắc nợ của ông chủ, thì em phải cố gắng nỗ lực để bản thân trở nên có giá trị để không phụ lòng của anh ấy, có hiểu không?”

Thắm Uất Lam nhìn thẳng vào mắt của Liên Gia Ly, trong chớp lát, cô đột nhiên cảm thấy muốn khóc.

Quả nhiên ông trời không đóng hết lối thoát của cô... Thật sự cô rất cần một chỗ ở miễn phí tạm thời. Hơn nữa, chị Gia Ly và ông chủ Vu cũng đã hết lòng với cô, nếu cô tiếp tục từ chối, thì có vẻ như không hợp tình hợp lý.

Cô im lặng một lúc sau, rồi cuộc hốc mắt ửng hồng, mở miệng nói: “Chị Gia Ly, tiền mượn phòng một tháng là bao nhiêu? Em muốn biết để về sau trả lại cho ông chủ Vu, cũng như sẽ dọn dẹp nhà cửa thật sạch sẽ. Cảm ơn, thật sự cảm ơn chị...”

“Cảm ơn chị làm cái gì? Muốn cảm ơn thì cảm ơn ông chủ của em đi! Là anh ấy muốn chị mang em tới, bằng không chị cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với em ngày hôm qua!” Liên Gia Ly cười, vỗ vỗ đầu của Thắm Uất Lam. “Uất Lam, về phần tiền thuê nhà, đợi lần sau ông chủ Vu đến tiệm, em tự bàn bạc thảo luận cùng anh ấy nhé! Cứ như vậy đi, chị coi như em đã đồng ý rồi. Hôm nay chị chở em về nhà trước, em thu dọn đồ đạc xong thì chị sẽ lấy xe qua giúp em chuyển đồ.”

“Dạ, cảm ơn chị Gia Ly.” Thẩm Uất Lam gật đầu liên tục, ôm chầm lấy Gia Ly

“Đứa ngốc này! Cũng trễ lắm rồi, chúng ta trở về đi. Chị đưa chìa khóa nhà cho em trước.” Liên Gia Ly vỗ vỗ đầu Thẩm Uất Lam, nhét một xâu chìa khóa vào tay cô.

Đêm đó, trong căn phòng trọ cũ kỹ, Thẩm Uất Lam đốt một ngọn nến, nhìn tấm danh thiếp của Vu Bồi Vũ thật lâu.

Vì sao ông chủ không đích thân mang cô tới căn hộ muốn cho cô thuê, mà lại dặn dò chị Gia Ly mang cô tới?

Bởi vì anh nhìn thấy cô bị anh họ khi dễ, lo lắng cô ngại chuyện cô nam quả nữ ở chung một chỗ, đối với anh có thể phòng, cho nên mới để chị Gia Ly tới thuyết phục cô sao?

Anh lại muốn để cô ở lại căn hộ anh muốn cho người thuê... Mặc dù lúc trước chị Gia Ly cũng có tiền lệ này, nhưng sự quan tâm săn sóc này lại khiến trong lòng cô nhận nhận khó tả.

Ông chủ của cô thật sự là một người rất dịu dàng!

Mang theo ý niệm này, lần đầu tiên trong nửa năm nay, Thẩm Uất Lam mỉm cười một cách ấm áp, thâm trầm đi vào một ngày đẹp.

3. Chương 3

Tinh! Tinh!

Hai tiếng còi xe vang lên sau lưng Thẩm Uất Lam.

Thẩm Uất Lam dừng lại. Vu Bồi Vũ dừng lại chiếc xe tải chở nguyên liệu nấu ăn bên cạnh cô, quay cửa kính xe xuống. Anh đang chờ đợi tới ChezVous, không ngờ chưa tới nơi thì nhìn thấy Thẩm Uất Lam cách nhà hàng khoảng hai con hẻm.

Trên vai của cô vác cái thang nhôm nhìn như sắp đè chết cô rồi. Cô muốn đi đâu?

“Ông chủ Vu?” Giọng nói của Thẩm Uất Lam vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ. Từ ngày chị Gia Ly dẫn cô tới chỗ ở mới, cho đến khi cô chuyển nhà, cô chưa từng gặp lại Vu Bồi Vũ ở ChezVous.

Rõ ràng cô được sắp đặt nhiều ca làm việc, nhưng Vu Bồi Vũ cố tình chọn lúc cô không ở trong tiệm mà tới. Vì thế, cô có lý do hợp lý nghi ngờ Vu Bồi Vũ vì không muốn bàn chuyện tiền thuê nhà, nên mới cố gắng tránh né cô.

“Cô muốn vác thang nhôm này đi đâu?” Vu Bồi Vũ nhíu mày hỏi. Hình như cái thang này ở trong tiệm, vậy là cô vác cái thang mà cả một người đàn ông cao lớn cũng cảm thấy nặng đi hết hai con hẻm rồi?

“Trong nhà có bóng đèn bị cháy rồi, tôi muốn mượn cái thang trong tiệm về để thay, xong rồi sẽ trả mang trả lại cho tiệm. Tôi đã xin phép quản lý Trần rồi.” Thẩm Uất Lam nghĩ nghĩ, bây giờ là ban ngày, cô lo lắng Vu Bồi Vũ cho rằng cô trốn ra ngoài trong giờ làm việc, nên nói thêm một câu: “Hôm nay tôi làm ca sớm, đã tan sở rồi. Còn nữa, ông chủ Vu, cảm ơn anh đã cho tôi một chỗ ở, tiền thuê nhà kia...”

“Từ từ nói chuyện thuê nhà. Trước tiên đưa cái thang lại đây, tôi mang hàng hóa đến ChezVous xong sẽ giúp cô mang đi.” Vu Bồi Vũ xác nhận không có xe ở phía sau trong con hẻm đường một chiều này thì mở cửa xe bước xuống. lêqu © Trong lúc Thẩm Uất Lam còn chưa kịp phản ứng thì anh đã nhận lấy cái thang nhôm từ tay của cô.

Liên Gia Ly có nói cho anh biết, Thẩm Uất Lam đã chuyển đến chỗ anh cho thuê. Nơi đó cách nhà hàng không bao xa, anh cũng tiện đường, ít nhất cũng có thể giúp cô khiêng cái thang này một đoạn đường.

“Hà? Không cần đâu, ông...” Thẩm Uất Lam trở mắt nhìn cái thang nhôm trong tay bị lấy đi.

“Cô có muốn lên xe chung không?” Vu Bồi Vũ buộc chặt cái thang rồi xoay người hỏi cô. Anh lo rằng Thẩm Uất Lam có lòng phòng bị anh, không muốn ngồi cùng xe với anh.

“Ách! À! Tôi...” Thẩm Uất Lam còn chưa kịp trả lời thì đột nhiên phía sau truyền đến tiếng còi xe thúc giục dồn dập, cắt ngang suy nghĩ của cô. Đó là những chiếc xe mới queo vào ngõ hẻm, đang đợi Vu Bồi Vũ lái xe đi.

Vu Bồi Vũ nhanh chóng ngồi vào vị trí tài xế, mở cửa phía bên kia cho Thẩm Uất Lam.

“Lên xe trước rồi mới nói.”

“... Được, tốt.” Tinh! Tinh! Vài tiếng kèn xe không kiên nhẫn ở phía sau lại vang lên, khiến Thẩm Uất Lam lật đật leo lên xe.

“Thắt dây an toàn lại.” Vu Bồi Vũ vừa dặn dò, vừa đánh tay lái, lái xe rời khỏi hẻm nhỏ.

Vì sao so với động tác của Vu Bồi Vũ, đầu óc của cô phản ứng luôn chậm chạp vậy cả? Lần sau, phản ứng của cô nhất định phải gọn gàng lanh lẹ một chút.

Thẩm Uất Lam âm thầm hạ quyết tâm, cài dây an toàn thật chặt. Liếc mắt nhìn gò má anh tuấn của Vu Bồi Vũ lúc lái xe, đột nhiên cô cảm thấy cổ họng không được tự nhiên. Cô nhớ tới cô nhìn chằm chằm danh thiếp của anh mấy đêm liền, gò má dường như nóng lên.

“Tới tiệm trước, tôi mang hàng hóa xuống xong sẽ giúp cô mang cái thang về.”

“... Dạ.” Thẩm Uất Lam không biết kích động chuyện gì mà rũ hai mắt xuống.

Vu Bồi Vũ liếc mắt nhìn bộ dạng kỳ lạ của Thẩm Uất Lam, đoán chừng cô có thể cảm thấy ở cùng một không gian bịt kín với một ông chủ không quen không lạ này quả thật lúng túng. Trong thời gian ngắn, anh cũng không biết nói cái gì để khiến không khí được tốt hơn lên. Hay là để tránh càng nói càng sai, tốt hơn hết là nên giữ im lặng?

Cũng may đi một chút là đã tới, chiêu bài của ChezVous hiện ra ngay trước mắt.

“Tôi xuống xe trước, cô ngồi trên xe đợi...” Vu Bồi Vũ còn chưa nói xong, Thẩm Uất Lam đã mở cửa xe ra, leo xuống, cuộn tay áo lên, mặt mày rạng rỡ nói:

“Ông chủ, cảm ơn anh chở tôi! Cảm ơn anh giúp tôi mang cái thang đi! Cảm ơn anh cho chỗ tôi ở! Tôi giúp anh mang hàng xuống! Toàn bộ hàng ở phía sau cũng phải mang xuống sao?” Thẩm Uất Lam hùng hổ nói xong, chạy ra phía sau xe chuẩn bị mang hàng xuống.

Vu Bồi Vũ nhìn bộ dáng oanh liệt như muốn mở cửa cướp cơm gạo của cô, cổ họng không khỏi bật ra một tràng tiếng cười.

Người con gái khi tiếp nhận lòng tốt của người khác mà cảm thấy chột dạ, rồi liệu mình muốn đền đáp đối phương thật là thú vị.

Đối với chuyện giúp đỡ được cô, anh có cảm giác rất thành tựu, rất thỏa mãn. Nếu có thể, anh sẽ không nhịn nữa mà giúp cô nhiều hơn một chút.

“Ông chủ, anh đưa tôi đến đây là được rồi!” Thẩm Uất Lam dừng lại ở phía trước, quay mặt lại nói với Vu Bồi Vũ.

Mới vừa rồi, sau khi mang hết hàng hóa vào ChezVous, mặc dù cô cảm thấy có chút lúng túng, nhưng không biết từ chối bằng cách nào, cho nên cứ để Vu Bồi Vũ chở cô và cái thang nhôm đại gian đại ác kia về nhà.

Huống chi, cô còn phải nói chuyện tiền mướn phòng với Vu Bồi Vũ. Dường như bàn bạc chuyện này ngay tại nhà hàng thì có vẻ không tốt lắm. Lỡ người khác hiểu lầm quan hệ giữa cô và ông chủ thì sao? Còn có khả năng cô sẽ hại Vu Bồi Vũ khó xử nữa chứ? Càng kinh khủng hơn, có thể có người khác quan tâm mà hỏi đến trình trạng gia đình của cô? Đó là việc cô không muốn phải đối mặt nhất.

“Thật không cần mang giúp vào nhà cho cô sao?” Vu Bồi Vũ hơi nhúm mày.

Thật ra, anh muốn hỏi Thẩm Uất Lam, bóng đèn nào cháy, anh có thể giúp cô đổi bóng. Dù sao trước kia, anh cũng đã từng ở trong căn nhà này, mà sợ dĩ anh sợ ý không để cái thang ở ban công bởi vì anh đủ cao để có thể thay bất kỳ bóng đèn nào ở trong nhà.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt nơm nớp lo sợ của Thẩm Uất Lam, gần như rất sợ phải ở chung một chỗ với anh, khiến anh không thốt lên được chữ nào.

Nhìn kìa! Không phải bản mặt này giống như cự tuyệt, không muốn cho anh vào nhà hay sao?

“Thật sự không cần. Tôi không yếu ớt như vậy. Một mình tôi cũng có thể khiêng nó hết hai con hẻm rồi.” Thẩm Uất Lam cười nói với Vu Bồi Vũ: “Ông chủ, anh ở đây đợi tôi chút nghen, tôi đem cái thang vào trước đã, anh chờ tôi nhé! Tôi muốn bàn chuyện tiền nhà với anh, anh phải chờ tôi, không được chuồn êm đó!”

Thẩm Uất Lam mở cửa chính ra, vác thang nhôm, biến mất như một làn khói.

Vu Bồi Vũ nhìn bóng lưng của cô rồi bật cười một lần nữa. Cô muốn bàn chuyện tiền nhà với anh ngay giữa cầu thang cũng không muốn mời anh vào nhà uống chén nước?

Có lẽ... cô đã từng gặp phải chuyện rất đáng sợ, sợ đến nỗi ở cùng chung một chỗ với đàn ông là kìm chế không được mà run sợ? Nghĩ đến đây, đột nhiên nụ cười trên môi của Vu Bồi Vũ biến mất, thay vào đó mà đôi lông mày đang nhíu chặt.

Chỉ là một cô gái mới gặp qua vài lần mà có thể khiến anh trong vài giây ngắn ngủi, buồn vui lẫn lộn. Thật đúng không phải là chuyện dễ dàng...

Bịch! Bên trong nhà truyền ra một tiếng va chạm mạnh mẽ. Vu Bồi Vũ không kịp suy nghĩ, xông vào nhà.

“Có sao không?” Anh mới vào cửa, nhìn thấy Thẩm Uất Lam ngã ngồi trên mặt đất, thang nhôm nằm ngang bên cạnh cô.

“Có sao hay không?” Hắn mới vào cửa, liền nhìn thấy Thẩm Uất Lam ngã ngồi trên mặt đất, mà nhôm thê để ngang bên cạnh nàng.

Quả nhiên là cạy mạnh, cô bé này thật sự là quá tự trọng.

“Không sao, tôi không sao hết.”

Vu Bồi Vũ xác nhận cái thang không đè lên cô, đưa tay muốn đỡ cô đứng lên, nhưng Thẩm Uất Lam đã hất tay anh ra trước.

“Thật xin lỗi, tôi không cố ý...” Thẩm Uất Lam cảm thấy mình lên giải thích rõ một chút vì đã hất tay Vu Bồi Vũ ra.

Cô biết làm vậy là không lễ phép. Cô cũng không cố ý muốn cự tuyệt sự giúp đỡ của anh. Nhưng từ sau khi cô bị Thẩm Trọng Kiệt dọa cho tới sợ trong ngõ hẻm kia, cô liền có di chứng này... Cô phản ứng quá độ rồi.

“Không sao. Đột nhiên chạy vào nhà là lỗi của tôi, đừng để ý!” Sự kinh hoàng luống cuống khó có thể che giấu được trong đôi mắt của Uất Lam khiến anh bị dày vò, không đành lòng. Nhưng nếu đã được vào rồi, anh có thể tiện tay giúp cô luôn. “Bóng đèn cô bị cháy rồi, tôi giúp cô thay bóng đèn có được không? Hay là cô muốn tôi rời khỏi đây ngay lập tức?”

Thẩm Uất Lam nhìn vào mắt Vu Bồi Vũ, đột nhiên cảm thấy, nếu lúc này cô lại từ chối, hình như có hơi quá đáng.

Cô đứng lên, chỉ chỉ trần nhà cách đó vài bước. “Là bóng đèn đó... Cám ơn ông chủ.”

Vu Bồi Vũ đi đến dưới bóng đèn, chỉ chỉ lên trên, hỏi: “Có phải cái này không?”

“Dạ.” Thẩm Uất Lam gật đầu.

Vu Bồi Vũ tiện tay kéo ghế dựa, đứng lên, lấy bóng đèn xuống một cách dễ dàng. Lúc anh tính mở miệng hỏi Thẩm Uất Lam bóng đèn mới ở đâu, Thẩm Uất Lam đã lấy, đi bóng đèn cũ trong tay của anh rồi đưa cho anh cái mới.

“Ông chủ, đây nè. Cảm ơn! Có anh ở đây thật tốt, không cần dùng thang.” Thẩm Uất Lam mỉm cười với anh, thật tình thật ý nói.

Cô bé này thật lanh lợi, tay chân lại gọn gàng, khó trách Liên Gia Ly và những sư phụ trong phòng bếp đều yêu thích. lEQu © Vu Bồi Vũ nhìn bóng đèn trong tay, rồi lại nhìn Thẩm Uất Lam, trên môi hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

“Được rồi.” Vu Bồi Vũ bật công tắc đèn lên, sau khi xác định đèn đã sáng, anh xoay người mang thang nhôm ra ngoài ban công. “Cái thang này để lại đây cho cô, không cần trả lại cho nhà hàng, để lần sau khỏi phải chuyển tới chuyển lui.”

Thẩm Uất Lam nhìn Vu Bồi Vũ, mấp máy môi như định nói cái gì đó thì bị Vu Bồi Vũ cắt ngang.

“Chỉ là một cái thang thôi, đừng nói cảm ơn. Trong kho hàng còn có rất nhiều thang, sắt, gỗ, nhôm, cái nào cũng có. Tôi tiện tay mua thêm một cái nữa cho ChezVous là xong chuyện.” Vu Bồi Vũ khẽ cười nói.

Lời muốn nói bị người ta đoán được ngay lập tức, đột nhiên Thẩm Uất Lam không biết nên nói cái gì mới đúng đây. Cô đi đến bên cạnh bình nước, rót cho Vu Bồi Vũ một ly nước, đặt lên trên bàn.

“Ông chủ, anh uống nước đi.” Thẩm Uất Lam kéo ghế ra cho anh ngồi, vẻ mặt có chút thẹn thùng: “Thật xin lỗi, tôi không có trà, cũng không có cà phê, không có đồ tốt để mời anh.”

Dù sao Vu Bồi Vũ cũng đã vào nhà, bây giờ mà đuổi anh ra ngoài hành lang để nói chuyện tiền thuê nhà mới là kỳ lạ đó. Không bằng ngồi ở đây bàn chuyện làm sao trả lại tiền nhà cho rồi, Thẩm Uất Lam nghĩ thầm như vậy.

Hết ‘cảm ơn’, rồi đổi thành ‘thật xin lỗi’? Hiện giờ, cô đã nguyện ý giữ anh lại, thật sự là một tiến triển nhảy vọt!

“Không sao, tôi thích uống nước.” Vu Bồi Vũ kéo ghế của cô ra, ngồi xuống. Trong nháy mắt, ánh mắt của anh bị tờ báo trên bàn thu hút với phần bố cáo tìm việc được đánh dấu bởi mực viết màu hồng.

Thẩm Uất Lam hồi ha hồi hã giựt lại tờ báo, chột dạ giấu ở sau lưng.

Con người đen sâu thăm thẳm của Vu Bồi Vũ híp lại, vẻ mặt không thể tin tưởng được nhìn chằm chằm Thẩm Uất Lam.

Anh chỉ nhìn thấy vài chữ quan trọng. Chính là công việc không khác gì với làm việc tại nhà, lương tháng hơn mười vạn, nhìn một cái cũng biết chỉ là lừa đảo.

Đoán được Vu Bồi Vũ đã nhìn thấy, mặt Thẩm Uất Lam lúc xanh lúc trắng. Bàn tay ở sau lưng xào xáo tờ báo, mơ hồ phát ra tiếng vang sột soạt.

“Đều là gạt người.” Vu Bồi Vũ cầm lấy ly nước trên bàn, uống một hớp, kết luận một cách ung dung thông thả nhưng lại như đinh đóng cột. Anh không cảm thấy Thẩm Uất Lam ngốc tới nỗi đi tìm những loại quảng cáo người như thế này, nhưng vì sao cô làm dấu hiệu ở phía trên?

“Tôi, tôi biết, chỉ là tôi...” Chỉ là cái gì? Chính là thật sự cần tiền... cho nên ấp ủ trong lòng, có lẽ có thể tạm thời thử một lần, đi thử xem tính chất công việc như thế nào. Thẩm Uất Lam cụp mắt xuống.

“Không nên tập trung tư tưởng vào sự may mắn. Những nơi phỏng vấn kia không phải là chỗ đơn giản, làm sao cô biết được mình sẽ phải đối diện với dạng người gì?” Vu Bồi Vũ đi đến trước mặt Thẩm Uất Lam như một đứa trẻ đã làm sai điều gì, hơi cúi người, nhìn thẳng vào mắt của cô.

Thẩm Uất Lam mấp máy đôi môi, tầm mắt ngưng tụ hướng về anh. Những điều Vu Bồi Vũ nói cô điều biết, cô chính là... nhất thời, nhất thời bị ma quỷ ám ảnh thôi.

“Uất Lam, có phải cô muốn bàn chuyện tiền nhà với tôi không? Không bằng chúng ta tiện thể cùng nhau thảo luận một chút, rốt cuộc cô thiếu bao nhiêu tiền, vì sao thiếu, để chúng ta có thể cùng nhau nghĩ ra biện pháp? Có được không?”

Sự chân thành trong mắt Vu Bồi Vũ khiến Thẩm Uất Lam không thể dời mắt đi, cũng như không biết làm sao mở miệng. Vu Bồi Vũ nhìn vẻ mặt khó xử của cô, khẽ thở dài. Được rồi, bộ dạng giống như thế này đã tốt lắm rồi.

“Người đàn ông tập kích cô ngày đó còn xuất hiện nữa không?” Vu Bồi Vũ hỏi.

Thẩm Uất Lam lắc đầu.

“Anh ta là ai?”

Thẩm Uất Lam ngừng lại, im lặng một hồi lâu, sau đó nhìn vào ánh mắt như chứa đựng tất cả dịu dàng và nhẫn nại trên thế giới này của Vu Bồi Vũ, đột nhiên cảm thấy bức tường thành trong lòng từ từ tan rã.

Có phải cô đề phòng quá mức đối với Vu Bồi Vũ hay không? Phòng bị tới mức không hợp tình hợp lý? Anh là ông chủ của cô, anh cho cô nhà để ở, hơn nữa còn lo lắng cho sự an nguy của cô...

Cô nuốt ực một ngụm nước miếng, cái áo giáp chống đỡ lâu ngày bị cởi bỏ, chậm rãi mở miệng nói : “ . . . Anh ta là anh họ của tôi.”

“Anh họ?!” Vu Bồi Vũ cố gắng hết sức đè nén trái tim kích động muốn đánh người xuống.

Nếu để anh gặp lại anh ta một lần nữa, anh nhất định sẽ nghĩ ra mọi cách để mang anh ta đến cục cảnh sát, để cho anh ta ăn cơm trong tù, suốt đời cũng không ra ngoài được. Cái loại người bại hoại này ngay cả em họ mình cũng không buông tha?

“Cha mẹ cô đâu? Bọn không biết anh họ cô làm chuyện này đối với cô sao? Cô có nói cho bọn họ biết không?”

Thẩm Uất Lam lắc đầu, im lặng một chút, sau đó khổ sở thốt ra được một câu từ trong cổ họng khô khốc: “Bọn họ đã qua đời...” Thẩm Uất Lam sụp mắt xuống, cố gắng lấy hết dũng khí, ngược mắt lên nhìn Vu Bồi Vũ, giải thích thêm: “Ý tôi là cha mẹ tôi đã qua đời.”

Vu Bồi Vũ sững sờ. Cô còn nhỏ như thế, chắc cha mẹ cô cũng không lớn tuổi, thật là người ta tội nghiệp...

“Tôi xin lỗi!” Vu Bồi Vũ nói.

Thẩm Uất Lam lắc đầu, muốn anh đừng để ý.

“Sau khi cha mẹ tôi qua đời, tôi ở lại nhà bác Hai...” Đã nói ra được câu đầu tiên, mấy câu sau hình như không khó khăn lắm. Đột nhiên Thẩm Uất Lam cảm thấy, kể cho Vu Bồi Vũ biết cũng không phải là chuyện xấu gì. Cô nghĩ như vậy không phải hi vọng Vu Bồi Vũ có thể giúp đỡ gì, mà chỉ vì anh đã quan tâm cô.

Tự nhiên, Vu Bồi Vũ lại bóp bóp bả vai cứng ngắc của cô, ấn cô ngồi xuống chiếc ghế mà anh mới vừa ngồi xuống. Lần này đổi lại, anh vì cô mà rót một ly nước, ngồi xuống đối diện với cô.

“Lúc còn sống, cha mẹ tôi có thiếu một khoản tiền...” Thẩm Uất Lam cầm ly nước, cuối cùng không được tự nhiên, liếc nhìn ánh mắt mờ ảo vừa thản nhiên vừa quan tâm của Vu Bồi Vũ.

Trong khoảnh khắc đó, cô có một loại ảo giác, ánh mắt của Vu Bồi Vũ chứa đựng tất cả những nhẫn nại cũng như sự hoàn mỹ có thể rửa sạch bất cứ cái gì. Tại sao anh có thể quan tâm tới một người một cách thuần khiết như thế? Khiến cô không thể nào không rủi rĩ kể hết chuyện cá nhân trước kia, không chút che giấu.

Mà Vu Bồi Vũ thì chỉ chống cằm, ngồi đối diện, lặng lặng nghe cô nói.

Thẩm Uất Lam gần như nín thở, tập trung suy nghĩ, chờ đợi phản ứng của Vu Bồi Vũ.

Cô đã nói xong, chắc anh sẽ nói cái gì chứ hả? Có phải anh cảm thấy cô thiếu nhiều tiền như vậy, không nên cậy mạnh rời khỏi nhà bác Hai? Hay là có phải anh... có chút xem thường cô? di đà lệu đ n Có cảm thấy cô là đóa hoa nhỏ nhoi trong căn phòng ẩm, khi cuộc sống xảy ra biến cố lớn thì không thể nào chống đỡ nổi? Thẩm Uất Lam không khỏi suy nghĩ lung tung.

“Bao nhiêu tiền?” Vu Bồi Vũ trầm ngâm nửa ngày mới bật ra một câu như vậy.

Sau khi Thẩm Uất Lam ngó người ra, đôi mắt hơi sụp xuống, ấp úng nói ra một con số không nhiều cũng không ít nhưng lại có thể đề chết một nữ sinh đại học.

“Còn học phí? Học phí có vấn đề hay không? Cô chỉ còn một học kỳ nữa là tốt nghiệp phải không?” Hình như Vu Bồi Vũ nhớ ra Liên Gia Ly đã từng nói qua cô là sinh viên năm thứ tư.

“Học phí là tiền học cho vay.” Mặc dù thiếu chút nữa là cô đào không ra một ngàn đồng tiền chi phí học tập.

OK, được, học phí cho học kỳ sau, tiền thuê nhà, cộng thêm tiền thiếu nợ của cha mẹ cô, so với dự đoán của anh thì ít hơn nhiều, vẫn còn nằm trong phạm vi năng lực của anh.

Bỗng nhiên trên mặt của Vu Bồi Vũ hiện lên nụ cười thờ phào nhẹ nhõm, sau đó nhíu mày giống như suy nghĩ gì đó, khiến Thẩm Uất Lam rối mù.

“Ông chủ?” Tại sao cô cảm thấy nụ cười ngẩn ngủ xuất hiện trên mặt anh lại có ý nghĩa khác? Thẩm Uất Lam nghi ngờ lên tiếng.

“Đợi một chút, để tôi suy nghĩ.” Vu Bồi Vũ giơ ngón trỏ ra, ngăn không cho cô nói tiếp, lấy giấy bút ở trong góc bàn ăn ra, cân nhắc suy nghĩ một chút. Rốt cuộc, biểu tình trên mặt mới lộ ra vẻ thông suốt sáng tỏ, bộ dáng biến thành như trong lòng đã có dự tính.

Muốn xuất ra số tiền kia cũng không khó, anh chỉ đang suy nghĩ làm sao khiến Thẩm Uất Lam nguyện ý tiếp nhận phương pháp thoát ly khỏi khổ cảnh này. Anh nghĩ, nếu anh nói như thế này, nhất định Thẩm Uất Lam sẽ đồng ý.

Vu Bồi Vũ viết xuống một đồng dãy số, sắp xếp lại theo kiểu Thẩm Uất Lam có thể đọc được, đẩy tới trước mặt cô.

“Đến đây đi! Uất Lam, không phải cô muốn nói chuyện thuê phòng với tôi sao?”

“Hả?” Thẩm Uất Lam không hiểu, nhìn tờ giấy kia, gật gật đầu, rồi lại nhìn Vu Bồi Vũ, nghi ngờ. Cô nhìn không ra những con số kia có nghĩa là gì.

“Đây là cái gì?” Cô hỏi.

“Tiền thuê phòng cộng thêm tiền học phí. Còn đây là tiền nợ của cha mẹ cô, những con số này, mười năm.”

Trong mắt của Thẩm Uất Lam đầy dấu chấm hỏi.

Vu Bồi Vũ nhìn cô, toét miệng cười, để lộ hàm răng trắng toát.

“Uất Lam, tôi cho cô mượn số tiền kia, kỳ hạn trả tiền là mười năm. Trong vòng mười năm phải trả hết, cô làm có được không?”

“Trong mười năm này, cô không thể nghỉ việc ở ChezVous, cũng không được cho tôi biết cô làm thêm ở bên ngoài. Tôi cho cô thời gian hai năm phải lên chức quản đốc, trong thời gian hai năm này, cô không cần thiết phải trả tiền.

”Về phần hai năm sau, tiền lương quản đốc ở ChezVous ít nhất là năm vạn, hơn nữa mỗi quý đều có tiền thưởng. Mỗi tháng, ba phần tư tiền lương cô trả cho tôi, phần còn lại vẫn đủ cho cô sinh hoạt.

“Cứ như vậy, hai năm đào tạo, tám năm nỗ lực trả tiền, tổng cộng mười năm. Trong mười năm này, cô đều là người của ChezVous, cô phải nghĩ cách trả hết tiền cô nợ tôi, hiểu không?”

Lúc ấy, thậm chí Thẩm Uất Lam đã hỏi Vu Bồi Vũ một câu, nếu ChezVous bị dẹp tiệm thì sao?

Vu Bồi Vũ thì gõ nhẹ một cái lên trán cô, nói ——

“Vậy thì, ngoại trừ xóa bỏ món nợ này đi, tôi chỉ có thể cầu nguyện cho cô có năng lực hơn tôi, để tôi có thể mượn cô một khoản mà ‘thua keo này ta bày keo khác’ thôi.”

Kết quả, chỉ một câu nói đơn giản của anh, lại khiến cho Thẩm Uất Lam gật lệ mỉm cười trong bộ dạng anh tuấn tươi cười của anh.

Trong giây phút đó, Thẩm Uất Lam nhìn gương mặt khô ngô của Vu Bồi Vũ, cô có cảm giác mình gặp được Thần.

Vốn là trong lòng cô còn có sự chần chừ, nghĩ tới, vì sao Vu Bồi Vũ có thể yên tâm cho cô mượn một số tiền lớn như vậy, không lo sợ rằng cô sẽ chạy trốn? Sau này nghĩ lại, cô là người trưởng thành, chữ ký trên hiệp ước có hiệu lực. Hơn nữa, cô lại đi làm ngay trong nhà hàng của Vu Bồi Vũ, ở lại trong nhà của Vu Bồi Vũ. Có lẽ Vu Bồi Vũ thật sự yên tâm đối với cô.

Vì thế, cô không có lý do gì để từ chối điều kiện tốt mà Vu Bồi Vũ đã đưa ra như vậy. Đây cũng là trong lúc cô chìm nổi long đong, tóm được một cơ hội sống còn, là sau khi sương mù trùng điệp, lộ ra ánh sáng mặt trời.

Suy tính vài ngày sau, cô và Vu Bồi Vũ chính thức ký kết một bản hợp đồng mượn tiền mười năm, trong đó có ghi rõ trả tiền như thế nào.

Hiện tại, hợp đồng mười năm tiền nợ đã đi vào năm thứ ba.

Sau khi Thẩm Uất Lam tốt nghiệp đại học, từ một nhân viên chính thức bình thường, cô mất khoảng gần một năm để lên được chức quản đốc. Liên Gia Lỵ đã kết hôn cũng được lên chức trở thành quản lý của chi nhánh này.

Hiện giờ, cô đã hai mươi lăm tuổi, dần dần bắt đầu có khả năng trả lại số tiền mà cô đã mượn của Vu Bồi Vũ. Dưới sự giúp đỡ kịp thời của Vu Bồi Vũ, không đi theo con đường sai lầm, vững vàng mà yên ổn đi trên quỹ đạo thông thường với tiền lương hậu đãi.

Thẩm Uất Lam đang hồi tưởng lại hình ảnh cô gái trẻ tuổi ngày xưa của mình, thì tiếng chuông điện ngoài cửa lớn vang lên, nụ cười chưa phai nhạt trên môi.

“Đang suy nghĩ gì? Cười vui vẻ đến như vậy?” Tám giờ tối, Vu Bồi Vũ mặc áo sơ mi hở cổ màu xanh nhạt, quần đồng phục màu ka-ki và giày thường, ung dung ưu nhàn đứng trước cửa lớn bên ngoài nhà của Thẩm Uất Lam, trong tay cầm túi xách giao cho cô.

Thẩm Uất Lam không còn cách nào khác là nhận lấy túi xách, không nhìn trong túi có những gì, lấy một đôi dép nam mới mua từ trong tủ giày ra, khom người đặt bên chân của Vu Bồi Vũ, ấn đường nhú lại, nói : “Ông chủ, đã nói anh nhiều lần rồi, anh không cần phải đem vật liệu nấu ăn còn dư lại ở phòng bếp mang cho em...”

Phải nói như thế nào đây? Từ ba năm trước, khi Vu Bồi Vũ hiểu được hoàn cảnh của cô, rồi lập ra hợp đồng mười năm gì đó cho tới nay, anh liền chăm sóc cô không chút nương tay.

Đầu tiên, thỉnh thoảng anh sẽ đến nơi ở của cô tuần tra một chút, xác nhận hành tung của cô không bị tên anh họ háo sắc kia phát hiện; sau đó, có lần anh nghe người ta kể lại căn hộ gần đó bị trộm, anh để lại hai bộ quần áo ở chỗ của cô, muốn cô lúc phơi quần áo thì treo nó lên ban công, để cho tên trộm nào đó cho rằng nhà này có đàn ông ở; tiếp theo, sau đó, có một ngày kia, khi Vu Bồi Vũ phát hiện cô tiết kiệm tiền điện tiện nước rồi tiết kiệm luôn cả tiền ăn uống, anh liền âm thầm đổi cách trả tiền điện nước thành chuyển tiền tự động, thậm chí cứ ba ngày hai bữa, anh để phòng bếp nhập nhiều nguyên liệu nấu ăn, rồi viện lý do không dùng nhanh sẽ bị hư mất, đưa tới cho cô; cuối cùng, có một lần, chuyện Thẩm Uất Lam bị ngắt xiu trong nhà hàng bởi vì lượng đường quá thấp đến tai của anh, anh lại lo lắng cô không nấu những đồ anh đưa cho cô, thường đến phòng bếp giúp cô xử lý đồ ăn, đợi cô ngoan ngoãn ăn xong rồi mới chịu bỏ đi.

Tóm lại, sự quan tâm của Vu Bồi Vũ đối với cô là quá dư thừa. Hành vi cử chỉ bảo vệ quá mức thường khiến Thẩm Uất Lam cảm thấy cô giống như tình nhân bao dưỡng của anh, con gái của anh, mà không phải là nhân viên của anh.

“Hôm nay không phải là vật liệu còn dư, mà là món sườn nướng khẩu vị mới.” Vu Bồi Vũ cởi giày ra, mang vào đôi dép ở nhà mà Thẩm Uất Lam chuẩn bị riêng cho anh.

Anh cúi người nhìn đôi dép mới, rất đúng cỡ chân của anh, trên môi hiện lên nụ cười hài lòng, từ từ đi vào nhà. Không biết tại sao càng ngày anh lại càng thích trong nhà của Thẩm Uất Lam có những vật dụng riêng của anh. Chuyện này khiến anh có một cảm giác an tâm không thể nói thành lời.

“Hả?” Vốn là đang muốn cất túi thức ăn vào trong tủ lạnh, đột nhiên Thẩm Uất Lam dừng lại động tác.

“Hôm nay là ngày nghỉ của em, tôi đoán em còn chưa ăn gì hết, nên mang tới đây.” Vu Bồi Vũ nhận lấy túi xách trong tay của cô, sải bước đi về phòng bếp, xoay người lại nói với cô : “Đã ướp gia vị, cho vào lò nướng một lúc là có thể ăn. Nếu như không có gì rắc rối thì sau hai tháng sẽ có trong thực đơn. Ăn rất ngon, em nhất định sẽ thích.”

4. Chương 4: Chương 4: (1)

Thẩm Uất Lam nhìn bóng dáng của Vu Bồi Vũ cuộn lên tay áo, cẩn thận rửa sạch tay ở bồn rửa chén, bật lò nướng của cô lên, đặt sườn nướng vào trong lò mà trong lòng đột nhiên nảy sinh một tình cảm ấm áp.

Cô thích Vu Bồi Vũ, rất thích, rất rất thích.

Cô thích nếp nhăn nhàn nhật bên cạnh môi anh lúc anh cười, cũng như cặp mắt đen dài nheo lại thoát ra phong thái tự tin. Cô thích anh lo lắng cho cô, thích anh đối xử với người làm thân thiết, càng thích anh những lúc nghiêm túc làm việc.

Cô kính trọng anh, thích anh, lệ thuộc vào anh. Có lẽ... cô cũng hi vọng nơi anh?

Có lúc, cô nhìn Vu Bồi Vũ, trong lòng lại xuất hiện một sự hi vọng đơn thuần giữa nam và nữ mà cô không nên có. Khi bọn họ ở chung một chỗ thì trái tim của cô xôn xao mở ảo.

Con người phải tham lam tới cỡ nào? Đối với một người đàn ông giúp đỡ cô một cách vô điều kiện như vậy mà cô lại mơ ước khát vọng tình yêu của anh?

Cho dù chỗ dựa căn bản của phần tình cảm này là vì ân tình của Vu Bồi Vũ đối với cô, cô cũng không nên đặt hi vọng lên những thứ không thuộc về mình.

Thân thể của cô long đong, là một cô bé mồ côi thiếu nợ Vu Bồi Vũ một khoản tiền lớn, trước khi trả hết nợ cho Vu Bồi Vũ, cô không có tư cách nói chuyện tình cảm, lại càng không có tư cách mong chờ tình yêu của anh.

Huống chi cô không quên được, vì tính cách trời sinh nhiệt tình yêu thương giúp đỡ người khác mà Vu Bồi Vũ mới ra tay giúp đỡ cô một cách không do dự, giống như lúc trước anh đã từng ra tay giúp đỡ Liên Gia Lỵ vậy. Cô không nên có ý tưởng không an phận, níu chặt lấy anh như vậy.

Thẩm Uất Lam chuẩn bị bày lên bàn hai phần chén đĩa và dao nĩa, sau đó ngẫm nghĩ một chút rồi lại cất đi phần chén đĩa thứ hai...Vu Bồi Vũ lo lắng cô không chịu ăn cơm, thật sự muốn nấu cơm cho cô ăn thôi. Anh không hề nói tới chuẩn bị thêm một phần nữa, ở lại ăn dùng cơm với cô.

Vu Bồi Vũ tốt với cô thật đơn thuần, đơn thuần tới mức không có chút ý tứ tình cảm nam nữ gì... Thẩm Uất Lam buồn bã thu hồi ánh mắt đa tình lưu luyến, lại có chút giằng co sau lưng Vu Bồi Vũ. Cô đi vào phòng ngủ, cầm một túi giấy dai ra, vỗ nhẹ nhẹ lên vai Vu Bồi Vũ.

“Ông chủ, cái này cho anh.” Thẩm Uất Lam vật phẩm trong tay đưa cho anh.

“Đây là cái gì?” Vu Bồi Vũ xoay người lại, vẫn như cũ, ánh mắt tràn đầy ý cười ấm áp

“Cho anh thì anh mở ra xem đi.” Thẩm Uất Lam cười lại với anh.

Vu Bồi Vũ buồn bực nhìn Thẩm Uất Lam, sau đó mở miệng túi giấy dai ra, nghiêng đầu nhìn vào trong, rồi đổ hết đồ vật bên trong ra gác bếp trống trơn không dùng ở bên cạnh...

Đó là sổ tiết kiệm, con dấu, còn có thẻ ATM của Thẩm Uất Lam.

Anh híp mắt lại một cách nguy hiểm, nhướn mắt lên, nhìn Thẩm Uất Lam, chờ cô giải thích lý do vì sao cô lại đưa cho anh mấy thứ này.

Mặc dù giữa anh và Thẩm Uất Lam, ngoài quan hệ ông chủ và nhân viên ra, còn có quan hệ chủ nợ và người đi vay. Nhưng chuyện anh đối tốt với cô không phải bởi vì quan hệ tiền bạc này, càng không phải bởi vì lý do lo sợ cô xù nợ bỏ trốn.

Anh cũng không hi vọng lúc nào Thẩm Uất Lam cũng khắc ghi khoản tiền này ở trong lòng, càng không hi vọng cô giao những đồ riêng tư như sổ tiết kiệm và con dấu cho anh.

Thẩm Uất Lam không thể không thừa nhận, lúc Vu Bồi Vũ cố ý ra vẻ ta đây là ông chủ của nhà hàng nổi tiếng thì thật có khí thế của ông chủ. Hơn nữa, giống như bây giờ, bộ dạng híp mắt nhìn người, thật sự uy nghiêm khiến người ta không lạnh mà run.

Nhưng cô không sợ anh. So với người khác, cô hiểu anh rất mềm lòng.

“Em mới mở một tài khoản tiết kiệm mới, về sau hàng tháng sẽ gửi tiền lương không xài hết vào đây. Em nghĩ, nếu như không gửi từ từ, nói không chừng một ngày nào đó em bị sét đánh, tiêu hết tiền mất tiêu. Hơn nữa, ông chủ à, cũng có lúc anh sẽ cần điều động tài chính, nhất định sẽ cần dùng đến.” Thẩm Uất Lam mỉm cười lễ phép, giọng nói khéo léo dịu dàng.

“Muốn nói chuyện trả tiền thì lấy tiền mặt đưa cho tôi, hoặc là chuyển thẳng vào tài khoản của tôi, không cần đưa mấy thứ này cho tôi.” Vu Bồi Vũ gom lại sổ tiết kiệm và con dấu của cô, bỏ lại trong túi giấy dai, trả lại cho cô.

Thẩm Uất Lam lui về phía sau hai bước, hai tay đặt ở trước ngực, nhất định không chịu cầm lấy, mở miệng oán trách Vu Bồi Vũ...

“Ông chủ, anh nghĩ rằng tôi thích như vậy sao? Nếu không phải mỗi lần nói muốn trả tiền cho anh, anh đều kiếm cớ chuẩn đi, tôi cần gì phải mở một tài khoản mới?” Chi nhánh nước tương AI không muốn bỏ hàng, quản lý nhà hàng chi nhánh kia tìm anh, cái gì truyền thông muốn tới thăm dò... đủ loại lý do kỳ quái, toàn là đợi đến lúc cô muốn trả tiền thì mới xuất hiện.

“ ” Vu Bồi Vũ lúng túng sờ lỗ mũi một cái. Trì hoãn được một năm, rốt cuộc rồi cũng bị Thẩm Uất Lam phát hiện.

Anh chỉ là lo lắng, lo lắng cô vì phải trả tiền mà nhịn ăn nhịn mặc. Thật sự có lúc cần dùng mà ngay cả nửa xu cũng không chịu lấy ra. Anh đã trải qua đói khổ, biết không có tiền sẽ khổ sở cỡ nào, đặc biệt là loại tính tình có khổ cũng không than thở như Thẩm Uất Lam. Cuối cùng anh nhịn không được đành phải chăm sóc cô nhiều hơn nữa.

“Cầm lấy đi!” Thẩm Uất Lam ấn túi giấy dai lên ngực của anh: “Anh Bồi Vũ, anh đối với em rất tốt, em thật cảm kích, thật đó!”

“ ” Vẻ mặt Vu Bồi Vũ trông rất phức tạp, nhìn Thẩm Uất Lam. Mỗi lần cô muốn ngăn cản anh không được quan tâm tới cô nữa, cô luôn kêu anh “anh Bồi Vũ” một cách rất thân mật.

Anh như một thằng bé bảy tuổi, theo đuổi một Thẩm Uất Lam đã trưởng thành, thông thạo hết những kỹ xảo làm nũng, biết làm thế nào khiến anh không thể từ chối.

Thôi! Anh đầu hàng!

“Ít nhất cầm lại cái này đi!” Vu Bồi Vũ lấy thẻ ATM ra, nửa bắt buộc nhét vào tay của cô. “Tôi sẽ giữ sổ tiết kiệm và con dấu, em giữ thẻ ATM, lúc cần tiền thì có thể rút.”

“Em...” Thẩm Uất Lam đang muốn từ chối thì lò nướng bên cạnh ‘đình’ một tiếng.

“Được rồi, cứ quyết định vậy đi, đừng ở đây vướng tay vướng chân, đi ra ngoài ngồi chờ ăn.” Vu Bồi Vũ đeo bao tay cách nhiệt vào, kéo tay cầm cửa của lò nướng ra, khoát tay đuổi cô vào phòng ăn.

Thẩm Uất Lam cầm thẻ ATM, cảm giác thật sự dở khóc dở cười.

Có lẽ cô là con nợ muốn trả nợ nhất khắp thế gian này, mà Vu Bồi Vũ là chủ nợ không muốn thu nợ nhất. Vu Bồi Vũ cho vay tiền rất hào phóng, cô trả tiền mà còn phải năn nỉ...

“Tôi đi về đây. Em ăn xong thì nghỉ ngơi sớm. Đừng thức quá trễ.” Vu Bồi Vũ mang thức ăn đến trước mặt cô, nhượng mắt nói với cô.

“Em biết rồi, cảm ơn! Anh cũng thế. Ông chủ, nghỉ ngơi sớm, ngủ ngon!” Quả nhiên, lần nào bỏ đi anh cũng vội vàng như thế. Ngay cả cơ hội muốn chuẩn bị thêm một phần chén đĩa cho anh cũng không có...

Thẩm Uất Lam đứng dậy, muốn tiễn Vu Bồi Vũ ra cửa thì bị anh ngăn lại.

“Tôi tự đi là được rồi. Đây là nhà của tôi, không lẽ tôi không biết đường sao? Em ăn trước đi, để nguội ăn không ngon. Hẹn gặp lại.” Vu Bồi Vũ cười nói, xoay người đi về phía cửa trước.

“Anh Bồi Vũ?” Đột nhiên Thẩm Uất Lam đứng dậy, động tác bất thành linh khiến chân ghế cà lên sàn nhà đá cẩm thạch, phát ra âm thanh sắc bén.

“Sao thế?” Vu Bồi Vũ hoang mang quay đầu nhìn cô.

Thẩm Uất Lam và anh bốn mắt nhìn nhau một hồi lâu, ngập ngừng nửa chừng, rốt cuộc mới từ từ mở miệng: “Không có gì, chỉ là muốn hỏi anh một chút, ngày mai liên hoan nhân viên anh có tới không?”

Thật ra thì cô cũng không biết mình gọi Vu Bồi Vũ lại để làm gì? Có lẽ đơn giản là cô không muốn anh bỏ đi?

“Đương nhiên. Tôi sẽ đến, nhưng trễ một chút.” Vu Bồi Vũ nhìn chằm chằm cô đang rũ mắt xuống, trong lúc chợt cảm thấy buồn cười. Cô gọi anh lại chỉ vì muốn hỏi anh có tham dự liên hoan nhân viên ngày mai không à?

“Đương nhiên tôi sẽ tới. Đó là liên hoan do tôi tổ chức, thật vất vả lắm mới an bày được nửa ngày nghỉ cho tất cả chi nhánh, ông chủ không tới thì ra thể thống gì?” LẽQu ĐΩ Vu Bồi Vũ dừng lại một chút. “Hơn nữa, nhà hàng kia là tôi chọn, có trời mới biết tôi thật muốn tới đó để các loại rau hoang dã và tẩm muối nóng. Ngày mai em cũng phải đi, có biết không? Nhà hàng rau dại trên núi, không ăn sẽ hối hận đó!”

Thẩm Uất Lam nghe vậy bật cười. Chủ nghĩa mỹ thực của Vu Bồi Vũ đúng là ngàn năm không đổi, khó trách món ăn ở ChezVous luôn ngon như vậy.

“Dạ. Ngày mai gặp, ông chủ!”

“Ngày mai gặp.” Vu Bồi Vũ đóng cửa chính lại, hình như suy nghĩ điều đó, bước chân dừng lại, lấy sổ tiết kiệm Thẩm Uất Lam đưa cho anh ra, lật tới trang có chữ số mới nhất ——

55 vạn.

Chỉ mới một năm, cô có thể tiết kiệm được 55 vạn? Tính một tháng tiền lương 5 vạn đồng, chi phí sinh hoạt mỗi tháng của cô chưa tới một vạn? Thêm vào tiền thưởng mỗi quý, cô đều gửi vào đây.

Bên trong sổ tiết kiệm còn có một tờ giấy được cô gấp lại, trên đó là mật mã sổ tiết kiệm và thẻ ATM. Mật mã là ngày cô và anh lập ra ước định năm đó...

Dạy người làm sao không thương cô đây? Cô đây là vô dụng vô cầu, thấy đủ mà biết tạ ơn... Theo như đà này, có lẽ cô không cần tám năm thì có thể thanh toán hết nợ nần cho anh?

Vu Bồi Vũ nhìn cánh cửa kia, phảng phất mùi thơm của sườn nướng truyền đến từ sau tấm ván, trên môi hiện ra rõ ràng nụ cười vừa cứng chiều vừa bất đắc dĩ.

Có đôi khi nhìn thấy gương mặt đỏ bừng và ánh mắt sáng chói của Thẩm Uất Lam, anh có một luồng xúc cảm muốn chạm tới cô; muốn vén sợi tóc đang rơi xuống trán cô; hay là muốn vuốt khẽ lên gương mặt cô; hay là muốn cho cô một vòng ôm ấm áp.

Anh không biết phần tình cảm xáo động này là bắt nguồn từ sự thương hại đối với cô? Đồng cảm? Hay là tình yêu càng ngày càng gia tăng? Anh không rõ ràng lắm, anh chỉ muốn chăm sóc cô, duy trì giới hạn chừng mực giữa ông chủ và nhân viên, giữa nam và nữ, không kỳ vọng bất cứ điều gì khác, thế thôi!

Chỉnh đốn lại tinh thần đang xáo trộn, trong mê cung của đêm dài, Vu Bồi Vũ cất bước, đạp lên ánh trăng rời đi.

Đầu tháng Tư, khí hậu mùa xuân ấm áp dễ chịu, cây cối đâm chồi, hoa Đỗ Quyên Mãn Thành nở rộ.

Hết giờ cơm trưa và trà chiều, ChezVous treo lên bản công bố nghỉ lễ hiếm có. Một nhóm nhân viên chậm rãi lái xe về hướng núi Dương Minh cách ChezVous không xa. Trong một nhà hàng suối nước nóng nào đó, một năm hai lần, tất cả nhân viên của các chi nhánh tập hợp lại tiến hành liên hoan long trọng.

Mười bàn tiệc trong phòng bao riêng, thừa dịp đồ ăn còn chưa mang lên, đồng nghiệp cùng nhau chào hỏi xã giao. Có người thì cầm vé đi tắm suối nước nóng, có người thì đã tắm xong, đang chờ dùng cơm trong phòng bao, có người tán gẫu, có người đã ăn chút đỉnh, bắt đầu uống rượu, cũng có người đang chọn bài hát, cầm micro ca hát trên sân khấu.

“Hát đi! Hát đi!” Tiếng tranh cãi ầm ĩ vang lên khiến Thẩm Uất Lam đã uống chút rượu cảm thấy thật vui vẻ.

Cô hòa theo mọi người reo hò, vây quanh một cặp đôi đang hợp ca bản tình ca, không nghĩ rằng sau khi cặp này hợp ca xong thì đấy ngọn lửa vui vẻ lan tràn đến người cô, nhét micro vào tay cô (***) ta chém...). Cô bị cả đám đồng nghiệp đánh trống reo hò bắt cô lên đài hợp ca.

Được thôi! Hợp ca thì hợp ca, cô làm gì sợ hợp ca. Nghe nói đối tượng hợp ca với cô là một vị đầu bếp có tình ý với cô.

Thẩm Uất Lam tiếp nhận micro một cách vui vẻ, đi lên sân khấu.

Từ bên ngoài đi vào, Vu Bồi Vũ có thể nghe được tiếng ồn ào trong phòng và nhìn thấy cảnh tượng trước mắt ——

Thẩm Uất Lam đã thay ra bộ đồng phục làm việc, hiếm khi thấy cô mặc áo đầm liền thân và giày cao gót. Mái tóc quần dài xinh đẹp vẫn còn mang chút ẩm ướt của nước suối, mềm mại dính bên má. Gò má ửng hồng hơn so với thường ngày làm Vu Bồi Vũ suy đoán cô đã uống rượu. Mà cô thì đang cầm micro, bị vị đầu bếp họ Phương vừa mới nhận chức ba tháng trước kia cầm tay, vui vẻ đắm đuối đưa tình cùng cô hát tình ca.

Trong mắt Vu Bồi Vũ lóe lên cảm xúc mất hứng mà ngay cả anh cũng không phát hiện.

“Tôi đã bỏ lỡ cái gì rồi?” Anh ngồi xuống bên cạnh Liên Gia Ly, hỏi. Đây là chỗ bàn của các vị nhân viên cao cấp, đương nhiên sẽ có chỗ của anh.

“À! Ông chủ, hôm nay anh mặc âu phục?” Trước tiên, Liên Gia Ly trêu chọc Vu Bồi Vũ một năm khó có được vài lần mặc âu phục một chút, sau đó mới trả lời câu hỏi của anh. “Không bỏ lỡ tiết mục nào cả, thức ăn còn chưa mang ra!”

5. Chương 5: Chương 4: (2)

Vu Bồi Vũ nheo mắt lại, nhìn lên sân khấu một cách âm u.

“Đây là chuyện gì?” Anh chỉ chỉ lên sân khấu, rồi lại chỉ tay của mình.

Động tác chỉ trỏ ngẩn ngủ này lại rõ ràng biểu thị ý nghĩa của nó ——

Ca hát thì ca hát, tại sao người đàn ông kia lại cầm tay Thẩm Uất Lam vậy?

“Cái gì chuyện gì chứ? Là tìm bạn đời đấy!” Liên Gia Ly cười ha hả, đẩy đẩy khuỷu tay của Vu Bồi Vũ đang cau mày vì câu nói của cô.

Tìm bạn đời? Xem ra Vu Bồi Vũ đang rất khó chịu.

Liên Gia Ly cầm một nắm hạt dưa trên bàn lên, bắt đầu dĩ vãng dĩ vãng đầu vai của Vu Bồi Vũ.

“Đừng lo lắng, nhân duyên của Uất Lam tốt lắm, biết ứng phó với loại tình huống này. Cô ấy đã bao nhiêu tuổi rồi, đừng vì cô ấy mà buồn bực. Anh thật sự nghĩ rằng anh là người giám hộ của cô ấy à? Chịu hết nổi...” Liên Gia Lỵ cầm phiếu tắm suối nóng đặt trước mặt Vu Bồi Vũ, đẩy đẩy anh. “Được rồi, đừng để mình mới ba mươi hai tuổi đầu mà như ông cụ đến thời kỳ mãn kinh vậy. Tiện thể thay luôn quần áo trên người đi! Anh có mang quần áo tới đây không? Không phải anh ghét nhất mặc âu phục à?”

Vu Bồi Vũ nhìn nhìn vé tắm suối nóng, rồi lại nhìn lên sân khấu khiến anh không thoải mái, đưa tay kéo lỏng caravat làm anh khó thở, đẩy ghế ra, đứng dậy, lững thững đi về phía suối nước nóng.

Càng không muốn nhìn thấy thì sẽ càng dễ bắt gặp. Đại khái đây là một định luật không biết tên nào đó.

Khi Bồi Vũ thay xong âu phục, ngâm xong suối nước nóng, đi ra từ phòng suối nước nóng riêng, chuẩn bị trở lại phòng bao dùng cơm thì nghe được giọng nói của Thẩm Uất Lam trong một căn phòng nào đó trên hành lang yên tĩnh. Giọng nói du dương nhẹ nhàng truyền đến từ một phòng bao để trống, không người sử dụng...

“Cám ơn anh, nhưng hiện giờ tôi thật sự chưa từng suy nghĩ đến chuyện này.”

Bước chân của Vu Bồi Vũ hơi ngừng lại. Đây chính là giọng nói của Thẩm Uất Lam. Cô ở bên phòng bao không người làm gì? Lại đang nói chuyện với ai thế? Là vị đầu bếp mới vừa hợp ca với cô sao?

Không nhận được lòng hiếu kỳ thúc giục, Vu Bồi Vũ đến gần, nhìn vào khe cửa chưa bị khép lại hoàn toàn. Quả nhiên anh nhìn thấy Thẩm Uất Lam và vị đầu bếp họ Phương kia đang ở trong phòng bao, không biết đang thảo luận chuyện gì.

Vu Bồi Vũ nghe không rõ đầu bếp họ Phương đang quay lưng về phía anh nói cái gì, chỉ thấy vẻ mặt đường như có chút khó xử nhưng không nặng nề quá mức của Thẩm Uất Lam.

“Ừ, bây giờ tôi chỉ muốn chăm chỉ làm việc để kiếm tiền mà thôi. Chuyện tình cảm sau này mới tính... Dĩ nhiên, đương nhiên vẫn có thể làm bạn mà. Mọi người đều là đồng nghiệp tốt, bạn tốt thôi!” Thẩm Uất Lam nhẹ nhàng nói, trong giọng nói còn có ý cười nhàn nhạt.

Bộ dạng nói chuyện kiểu này đoán chừng phải là nam thổ lộ với nữ, bị nữ từ chối, phải không?

Vu Bồi Vũ không hiểu vì sao trong lòng lại có loại cảm giác như vừa trút được gánh nặng vậy! Nhưng hành vi nghe lén người khác nói chuyện thật sự là trái với nguyên tắc xử sự hàng ngày của anh. Trong lòng anh có chút cảm giác có tội, cất bước muốn bỏ đi. Đi chưa được vài bước thì vị đầu bếp họ Phương kia đã đuổi theo kịp anh.

“Ông chủ, anh đã đến rồi!” Đầu bếp họ Phương và Vu Bồi Vũ nói chuyện vài câu, lấy lý do tắm suối nóng rồi bỏ đi trước.

Đầu bếp đi rồi, còn Thẩm Uất Lam đâu? Vu Bồi Vũ quay đầu nhìn quanh. Tại sao cô còn chưa ra? Ờ ờ... Có phải cô còn đang ở trong phòng bao không? Anh xoay người quay trở lại, quả nhiên nhìn thấy Thẩm Uất Lam đang thả hồn một mình trong phòng bao u ám, không có ai, ngây ngốc ngồi im, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Uất Lam?” Anh đi đến trước mặt gọi cô.

“Ông chủ?” Nhìn thấy bóng dáng của Vu Bồi Vũ đột nhiên xuất hiện, giọng nói của Thẩm Uất Lam vừa mừng vừa sợ. Mới vừa rồi trên sân khấu ca hát, cô có nhìn thấy Vu Bồi Vũ mặc âu phục xuất hiện. Chỉ là trong chớp mắt, người kia đã biến mất, không tăm hơi.

Anh mặc âu phục thật đẹp, rất đẹp, khiến cô trật nhịp trật lời mấy câu...

“Ở trong này một mình làm gì vậy?” Vu Bồi Vũ hỏi. Đương nhiên anh biết mới vừa rồi cô không phải ‘một người’ tới đây, nhưng anh cũng không muốn nói ra chuyện này.

“Lâu nay em không mang giày cao gót thường xuyên, chân đau quá, muốn ngồi nghỉ một chút thôi.” Thẩm Uất Lam cười thẹn thùng. Thật sự bởi vì không có thói quen mang giày cao gót nên chân rất đau, nhưng cô cũng đâu cần phải tìm một phòng không có ai để ngồi chứ?

Chỉ là vì cô mới vừa nói chuyện với đầu bếp xong, ý thức được một lần nữa, bản thân cô là người không có tư cách nói chuyện tình cảm, cho nên trong lòng cảm thấy khó chịu, vì thế muốn ngồi lâu hơn một chút thôi.

Ngay cả cô còn cảm thấy mình nói dối hết sức vụng về. Cũng may là hình như Vu Bồi Vũ không cảm thấy bộ dạng của cô rất quái lạ.

“Tôi đi tìm chủ quán lấy khăn nóng, chườm nóng một chút rất tốt.” Vu Bồi Vũ nhìn chằm chằm hai chân hình như không thoải mái của cô, xoay người muốn rời đi.

“Không cần, ông chủ! Em ngồi một lát, bóp vài cái là được rồi.” Thẩm Uất Lam bắt lấy cánh tay của Vu Bồi Vũ, cản anh lại. “Anh về phòng ăn trước đi, chắc đồ ăn cũng đã dọn lên.”

“Tôi giúp em.” Vu Bồi Vũ kéo ghế tới bên cạnh cô, ngồi xuống.

Cái gì? Vu Bồi Vũ ngồi xuống như vậy, có phải cô cũng nên ngồi xuống, cùng nhau xoa bóp chân, phối hợp những lời nói dối thuận miệng trước đó không?

Bất đắc dĩ, Thẩm Uất Lam không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, cởi giày cao gót ra, làm như đau thật, xoa bóp bắp chân và lòng bàn chân. Nhưng vừa mới bóp một cái thì mới phát hiện chân rất đau! Giày cao gót thật không phải là dễ người mang...

Không biết Vu Bồi Vũ lấy đâu ra được cái ghế kê chân nhỏ, khom người đặt trước chân Thẩm Uất Lam đang cau mày, ý bảo cô đưa chân ra. Thẩm Uất Lam ngoan ngoãn làm theo.

“Mang không quen thì lần sau đừng mang nữa.” Vu Bồi Vũ ngồi xổm trước mặt cô, ngẩng đầu dặn dò.

“... Dạ.” Đột nhiên gò má của Thẩm Uất Lam nóng bừng lên, xấu hổ. Tuy rằng váy của cô thuộc loại kín đáo, nhưng mà... người đàn ông mình ưa thích lại ngồi xổm trước mặt mình như thế này, chân trần trắng nõn, khiến cô không khỏi thẹn thùng.

“Đây là giày của Gia Ly?” Đôi giày bị cô tháo ra trông rất quen mắt, Vu Bồi Vũ suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mới nhớ ra, hình như anh có thấy Liên Gia Ly mang mấy lần.

“Dạ, chị Gia Ly nói chị ấy mang thai, phù chân không mang vừa, nên cho em. Em với với chỉ em không cần, nhưng mà...”

Không cần nghĩ cũng biết, nhất định Gia Ly đã viện cớ, giống như anh viện cớ đưa đồ ăn cho cô.

“Quần áo cũng vậy?” Vu Bồi Vũ nhìn quần áo có vẽ diêm dúa quá mức trên người cô, hỏi.

Thẩm Uất Lam mặc quần áo của Liên Gia Ly không phải khó coi. Áo đầm cổ thấp, liền thân đồ chới, tôn lên thân hình tuyệt mỹ và làn da trắng như tuyết. Có lẽ anh chỉ không thích cô phô trương sắc đẹp mỹ miều của mình trước mặt đàn ông khác.

“... Dạ.” Thẩm Uất Lam có chút xấu hổ trả lời, động tác xoa bóp dừng lại. Không lẽ cô như vậy sẽ giống như keo kiệt, lại ham muốn đồ chùa sao? Không dám mua quần áo mới, tình nguyện mặc đồ, mang giày cũ của người khác...

Vu Bồi Vũ nhìn vẻ mặt có chút rui ro của cô, tầm mắt chuyển xuống bầu ngực đang bị động tác khom người xoa bóp chân của cô nâng đẩy lên cao vút. Rãnh giữa sâu hút của bầu ngực khiến anh lúng túng, dời tầm mắt xuống dưới. Kết quả, lại phải đối mặt với lòng bàn chân trần trụi thon dài của cô, buộc anh phải lập tức dừng dậy, như bị điện giật, quay mặt đi.

Lâu nay anh vẫn biết cô là một cô gái xinh đẹp, vả lại còn lộng lẫy chín mùi. Nhưng anh chưa bao giờ có loại cảm giác như lúc này, cổ họng căng lên, tim đập rộn. Anh quá bỉ ổi rồi, vào giờ phút này, nhìn cô thanh khiết điểm tĩnh, anh lại nghĩ đến việc không nên nghĩ tới...

“Em thật không nên ở chung trong phòng bật kín với một người đàn ông nhàm chán.” Im lặng một hồi, rốt cuộc Vu Bồi Vũ cũng thoát ra được một câu.

“Hả?” Thẩm Uất Lam hơi giật mình, ánh mắt hoang mang nhìn anh.

Đàn ông nhàm chán? Vu Bồi Vũ đang ám chỉ anh ấy, hay là đầu bếp Phương vừa rồi? Anh nhìn thấy cô và đầu bếp Phương ở trong phòng bao à? Anh có nghe bọn họ nói cái gì không?

Giống như mê muội, Vu Bồi Vũ nhìn thẳng vào mắt của cô, lại bất đắc dĩ nói thêm một câu: "... cũng không nên để đàn ông nhàm chán nắm tay em."

Lần này Thẩm Uất Lam khẳng định người Vu Bồi Vũ đang nói là ai.

"Chỉ là ca hát, nắm chút xíu thôi. Em có tìm cơ hội kéo ra mà." Cô mang lại giày cao gót, đi đến trước mặt Vu Bồi Vũ, giọng điệu trịnh trọng, chậm rãi ngược nhìn tâm tư trong mắt anh, má lún đồng tiền nở nụ cười.

"Anh ta nói cái gì với em trong này?" Sau khi câu hỏi từ miệng thoát ra, Vu Bồi Vũ mới phát hiện thật ra mình thật dễ ý, vì thế một câu hỏi khác rõ ràng đã biết được đáp án mà vẫn bị anh lên tiếng hỏi.

"Không nói gì cả. Không có gì quan trọng." Thẩm Uất Lam lắc đầu, trên môi hiện lên nụ cười ngọt ngào.

Cô thật sự ngốc quá phải không? Chỉ cần Vu Bồi Vũ quan tâm cô như vậy, cô liền cảm giác rất hạnh phúc. Không thể cùng anh yêu đương, cũng không phải là chuyện quan trọng gì.

"Quay lại thôi, tôi đói bụng rồi." Thấy cô không muốn nói thêm, Vu Bồi Vũ liền xoay người, đi về hướng cửa phòng bao, đột nhiên anh cảm thấy bản thân thật là ngu xuẩn đi hỏi vấn đề này.

Anh thật sự nghĩ anh là người giám hộ của cô à? Không chịu nổi...

Đột nhiên lời nói của Liên Gia Lỵ nhảy vào đầu anh, nhắc nhở anh một lần nữa, bản thân anh nhàm chán đến cỡ nào.

Vu Bồi Vũ không phát hiện mình bỏ đi rất nhanh, rất hoảng hốt, giống như muốn tránh né cái gì, khiến thiếu chút nữa là Thẩm Uất Lam theo không kịp.

"Anh Bồi Vũ!" Thẩm Uất Lam mang giày cao gót, bước chân khó có thể đi nhanh đột nhiên dừng lại sau lưng Vu Bồi Vũ, thở hổn hển kêu anh.

"Cái gì?" Vu Bồi Vũ xoay người lại nhìn cô, trong mắt hiện ra một thoáng bức mình và phiền não.

"Anh không phải là người đàn ông nhàm chán đó." Ánh mắt của Thẩm Uất Lam trở nên bình tĩnh nhìn anh, mỉm cười nhẹ nhàng.

Không biết có luồng kích động nào mang tới, khiến cô cảm thấy mình nên giải thích chuyện ngày . Có phải vì hai ly rượu trắng vừa rồi tác động, hay là lời nói có phần ghen tuông của Vu Bồi Vũ khiến cô tăng thêm dũng khí, vội vã muốn nói gì đó với anh?

"Vậy tôi là cái gì?" Vu Bồi Vũ khoanh tay trước ngực, nhướn mày.

Người ta có nói, động tác khoanh tay trước ngực là ý muốn kháng cự, trang bị và bảo vệ bản thân. Giờ phút này anh thật tin tưởng, anh đang nghĩ cách ngăn chặn cảm xúc tình cảm nào đó trong lòng anh tiết lộ ra ngoài.

Anh vẫn luôn hi vọng bản thân mình đối với Thẩm Uất Lam không có yêu cầu gì khác cho đến khi Thẩm Uất Lam lại mở miệng một lần nữa. Trước khi lý trí của anh hoàn toàn bị phá hủy, anh vẫn nhớ được rõ ràng như vậy.

"Anh là ân nhân của em, là người quan trọng nhất của em. Anh Bồi Vũ, em thật thích anh. Nếu như lời nói của anh, nếu như anh..." Nếu... cái gì? Cô muốn nói cái gì? Nếu là anh, thì anh có thể cầm tay của cô? Hay là có thể ở chung một phòng với cô? Đột nhiên Thẩm Uất Lam ngậm miệng lại, khổ sở muốn cắn nát đầu lưỡi của mình.

Quá rõ ràng rồi, cô lại mong đợi những gì không nên mong đợi, tỏ tình với người đàn ông ở quá cao không thể chạm tới...

6. Chương 6: Chương 5: (1)

“Thật xin lỗi, em vừa mới uống chút rượu, thật sự chỉ có một chút mà thôi. Thật xin lỗi, ông chủ, hi vọng sẽ không làm phiền tới anh...”

Nghe Thẩm Uất Lam vội vàng sửa lại cách xưng hô, nhìn vẻ mặt cô hốt hoảng nói lời xin lỗi, trải qua một khoảng thời gian dài hình ảnh này vẫn tồn tại mãi trong lòng của Vu Bồi Vũ. Bỗng nhiên anh có một sự thúc đẩy mạnh liệt muốn ôm cô vào lòng.

Vì vậy, trước khi Vu Bồi Vũ kịp phản ứng, anh đã đưa tay ra kéo gáy của cô lại gần, hôn mạnh xuống môi của cô ——

Rõ ràng chỉ là một nụ hôn đơn giản nhưng tình huống lại phát triển không thể khống chế.

Vu Bồi Vũ nghĩ rằng thời điểm anh chạm lên đôi môi mềm mại của cô, anh hoàn toàn mất trí. Anh kéo Thẩm Uất Lam vào phòng bao không có người, đá lên cánh cửa, ép cô vào tường, hôn cô một cách mãnh liệt.

Trên người cô và anh đều có mùi lưu huỳnh nhàn nhạt của nước suối nóng. Mấy sợi tóc ngắn đâm ngứa cổ anh, Vu Bồi Vũ đưa tay gạt những sợi tóc này ra, nhưng bàn tay lại chạm nhẹ lên má của cô. Đầu ngón tay cảm nhận được loại cảm xúc mềm mại như tơ tằm, khiến anh không thể khống chế được mà hôn cô càng sâu hơn.

Không lẽ anh đã muốn cô từ lâu lắm rồi? Nếu không thì làm sao có thể gấp gáp như vậy?

Đầu lưỡi bá đạo của anh xâm nhập vào trong hàm răng của cô, cuốn hút thăm dò đầu lưỡi cô, không chút do dự, không chút thương tiếc.

Thẩm Uất Lam vòng tay lên cổ anh. Nếu như Vu Bồi Vũ có chút miễn cưỡng hay do dự nào, cô sẽ lập tức lùi bước. Nhưng thật may, Vu Bồi Vũ không có, vì vậy, cô đáp trả lại anh còn kịch liệt hơn.

Vì anh, đôi môi của cô nở rộ không chút kiên dè, nghênh vào anh từng tấc một, nhiệt liệt dây dưa. Mùi hương nóng ẩm, ấm áp, dễ chịu của đàn ông chui vào mũi cô, mỗi một tấc vuông đều tràn đầy hơi thở nam tính nóng bỏng của anh.

Cô không cự tuyệt bàn tay của Vu Bồi Vũ du dương trên eo cô. Thân thể mềm mại thơm ngát dán chặt vào lòng anh như ngầm cho phép, vả lại còn hoan nghênh sự vuốt ve, đụng chạm của anh, thậm chí là chiếm lĩnh.

Cô đã sớm thuộc về anh! Chỉ cần anh nguyện ý, tim của cô, thân thể của cô, cuộc sống mới của cô, tất cả con người cô, đã sớm là của anh; từ năm anh kéo cô thoát khỏi cuộc sống trước đây, cô đã thuộc về anh!

Phản ứng nóng bỏng nhiệt tình của cô khiến anh không thể chống đỡ được, Vu Bồi Vũ gần như muốn hòa tan trong nụ hôn của cô. Cô nhiệt tình không lưu loát, mùi vị ngọt ngào lại rất quyến rũ, quấn quanh đầu lưỡi của anh một cách ngây thơ rồi lại cố gắng hút hết cổ họng của anh, khiến anh quên mất trước kia mình đã từng muốn chống cự điều gì.

.

Hai người bọn họ đồng thời đạt tới cực điểm của thiên đường!

Vu Bồi Vũ run rẩy một hồi, sống lưng cứng ngắc, nằm sấp trên người Thẩm Uất Lam đang mê mang thở gấp. Hai người bọn họ vẫn còn nối liền với nhau, trong phòng tràn ngập ý xuân đào dạt, mùi vị động tình thoang thoảng đâu đây.

Vu Bồi Vũ chống người lên, lấy giấy vệ sinh trên bàn, từ từ rút ra khỏi cơ thể của Thẩm Uất Lam, lau cho anh, rồi lau cho cô.

Lúc anh nhìn thấy dấu vết để lại trên đùi của Thẩm Uất Lam khi cô mở hai chân ra để anh lau chùi, anh có cảm giác vừa rồi quả thật là mình đã phát điên.

Anh lặng lẽ nhìn thẳng vào mắt Thẩm Uất Lam, trong lòng xáo trộn đủ loại mùi vị.

Cô nói anh là ân nhân của cô, là người quan trọng nhất của cô. Cô thích anh, vậy thì cô đã suy nghĩ những gì khi cùng anh ân ái? Vì báo đáp? Vì cô thật thích anh? Hay là sự yêu thích của cô được xây dựng bằng lòng biết ơn?

Vậy còn anh thì sao? Bản thân của anh suy nghĩ gì? Anh vì lẽ gì mà ân ái với cô? Vì anh thương hại và đồng tình với cô?

Vì anh thích cô? Hay là sự yêu thích của anh được xây dựng trên cơ sở thương hại, đồng tình và luyến tiếc?

Đột nhiên Thẩm Uất Lam nghiêng người về phía trước, hôn nhẹ lên môi anh một nụ hôn không có tạp niệm, đơn thuần là môi chạm môi, cười dịu dàng ngọt ngào với anh như cô bé năm nào.

Trong lòng Vu Bồi Vũ đột nhiên xao động, vuốt vuốt tóc cô một cách cương chiền. Còn chưa kịp nói với cô câu nào, thì điện thoại di động mới vừa rồi trong lúc hỗn loạn rơi vào trong nệm lót vang lên.

Anh nhặt điện thoại lên nhìn, tên người gọi trên màn hình sáng rực cùng lúc gọi vào mắt anh và Thẩm Uất Lam – là Liên Gia Ly.

Vu Bồi Vũ nhìn tên người kia, chần chừ hai giây rồi mới bấm nút điện thoại.

“Chào, ừ, được, tôi biết rồi, đợi một chút tôi sẽ trở lại... Uất Lam?” Vu Bồi Vũ bỗng nhiên nghiêng đầu, dừng lại, Thẩm Uất Lam chớp chớp mắt nhìn anh.

Cũng đúng, cô đã rời phòng bao quá lâu, chị Gia Ly hỏi Vu Bồi Vũ có thấy cô không cũng là bình thường. Nhưng mà... xấu hổ quá đi thôi... Vu Bồi Vũ sẽ trả lời như thế nào đây? Đột nhiên cô cảm thấy thật khẩn trương.

Vu Bồi Vũ có chút dăm chiêu, liếc nhìn cô một cái. Tầm mắt rơi vào bộ đầm bị anh xé rách cổ áo, im lặng một lát, sau đó mới mở miệng nói : “Uất Lam... ừ... tôi đã gặp cô ấy trên hành lang. Cô ấy không được khỏe, tôi đưa cô ấy về trước, lát nữa sẽ trở lại tiệc sau. Mọi người ăn trước đi. Vậy nhé, bye!”

Thẩm Uất Lam nhìn Vu Bồi Vũ cúp điện thoại, sửa sang lại quần áo, nói không ra cảm giác trong lòng lúc này là gì? Đương nhiên Vu Bồi Vũ không thể nói với Liên Gia Ly anh đang ân ái với quần đống của mình. Mà bộ dạng của cô lúc này lại càng không thể trở lại phòng liên hoan cùng mọi người. Nhưng tại sao trong lòng cô cảm thấy có chút mất mát?

Cô nên cảm thấy ông chủ của cô thật thông minh, phản ứng nhanh nhẹn, kịp thời hóa giải hoàn cảnh xấu hổ này mới đúng chứ?

“Anh đưa em về, còn phải thay đồ nữa.” Rõ ràng nơi này cách chỗ ở của Thẩm Uất Lam không xa, nhưng Vu Bồi Vũ không biết anh chột dạ là vì lúc này đã nói dối, hay là bởi vì vừa rồi anh mất khống chế?

“Em không đói bụng.” Thẩm Uất Lam nhìn anh mỉm cười, cười một cách ngọt ngào thản nhiên, giống như bọn họ chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Giỏ xách của em vẫn còn trong phòng bao, đợi lát nữa tiệc xong, anh có thể nhờ chị Gia Ly mang về dùm em không? Hay là mang thẳng tới nhà hàng ngày mai cũng được.”

Cô hi vọng, cô vĩnh viễn không phải là gánh nặng cho Vu Bồi Vũ. Cô chỉ muốn làm anh vui vẻ, như thế mà thôi.

Ánh mắt Vu Bồi Vũ nhìn cô sâu thẳm, trông mắt đen bóng dưng tối sầm lại. Anh không thích Thẩm Uất Lam dịu dàng ngọt ngào như vậy. Bộ dạng điềm đạm đáng yêu, nhẫn nhịn chịu đựng, giống như sẵn sàng để anh khinh rẻ.

Cho tới bây giờ, anh biết được cô có chút tự ti mặc cảm vì thiếu anh một khoản tiền, nhưng ngàn vạn lần, sự tự ti mặc cảm này không nên xuất hiện trong thời điểm này. Như vậy sẽ khiến anh có suy nghĩ mình đã bức bách cô ngoan ngoãn phục tùng, thậm chí phải lên giường với anh.

“Nè, Uất Lam, đừng làm cái mặt như vậy. Anh nói như vậy với Gia Ly không có ý tứ gì khác. IẾqu Anh nghĩ, chúng ta nên thảo luận đằng hoàng một chút chuyện vừa rồi ——” Điện thoại của Vu Bồi Vũ vang lên, anh cúi đầu nhìn, là giám đốc Trần.

Vu Bồi Vũ có thể nghe được bản thân mình thở dài một cái, đang tính bấm nút tắt điện thoại thì Thẩm Uất Lam kéo nhẹ tay anh, nhìn vào mắt anh, cười rất dịu dàng.

“Anh Bồi Vũ, tất cả mọi người đang chờ anh... anh đừng để mọi người đợi quá lâu, không bằng anh đưa em về trước! Anh muốn nói chuyện với em thì đợi liên hoan kết thúc, anh mang xách tay tới cho em rồi mình bàn luận, có được không? ”

Thẩm Uất Lam vẫn luôn thân thiết như vậy, nhưng mà... như vậy thật sự tốt hay sao? Vu Bồi Vũ liếc mắt nhìn cô không tin tưởng, rồi lại nhận được nụ cười của cô.

“Túi xách của em màu xanh nhạt, để ở trên ghế. Nếu như anh tìm không được thì có thể hỏi chị Gia Ly. Em chờ ——” anh. Thẩm Uất Lam chưa dứt lời thì đã bị môi hôn của Vu Bồi Vũ phủ kín.

Cô nàng hiểu chuyện, dịu dàng, lại luôn sợ làm phiền người khác này nha, sau khi lên giường với anh mà ngay cả anh cũng không biết tại sao, cô vẫn như không lựa chọn chất vấn tâm ý của anh, ngược lại còn lo lắng đủ thứ cho anh.

Anh nghĩ, có lẽ anh thật sự yêu thích cô thì phải? Nếu không thì làm sao cô có thể chộc cho anh kích động đến khó nhịn như thế? Chờ liên hoan kết thúc, xã giao kết thúc, anh phải cho Thẩm Uất Lam biết, anh thật sự thích cô mới được; anh ân ái với cô không chỉ đơn thuần vì dục vọng, tình trùng lên não, anh thật có tình cảm với cô.

Chỉ nhưng mà... tuy rằng anh không phản đối chuyện đồng nghiệp yêu đương, nhưng ông chủ và quản đốc rơi vào lưới tình hình như không tốt lắm thì phải? Tóm lại, anh phải suy nghĩ thật kỹ, chờ nhân viên tiệc tùng xong, anh sẽ ngồi xuống nói chuyện đằng hoàng với người con gái từ trước tới nay vẫn khiến anh vừa yêu thương vừa đau lòng một chút.

“Uất Lam, chờ anh.” Nụ hôn vừa sâu lại dài kết thúc, Vu Bồi Vũ vừa vuốt ve gò má của Thẩm Uất Lam vừa nói.

Kết quả, Vu Bồi Vũ cũng không xuất hiện.

Đêm đó, xách tay của Thẩm Uất Lam được Liên Gia Ly cầm đi. Liên Gia Ly mang thức ăn tới cho cô, vừa cười vừa nói, Vu Bồi Vũ bị cả đám nhân viên không ngừng chuốt rượu, mọi người chơi rất vui vẻ, hỏi cô có khỏe hơn chưa, ngày mai có thể đi làm không?

“Có thể mà! Đương nhiên em có thể đi làm. Chị Gia Ly, cảm ơn chị. Em không có gì, chị đừng lo lắng. Chỉ là vừa rồi đầu em mê mang, chợp mắt một tí, bây giờ đã khá hơn nhiều.” Thẩm Uất Lam trả lời một cách đơn giản, sau đó cũng bởi vì Liên Gia Ly mang thai, ngáp liên tục, cô nói lời cảm ơn và tạm biệt.

Thật ra thì chuyện Vu Bồi Vũ bị chuốc say cũng không ngoài dự liệu của cô.

Tính tình ông chủ bình dị gần gũi, tiệc tùng với nhân viên bị chuốc say, không tới nhà cô cũng không phải chuyện lớn gì. Chỉ là... trong lòng cô không hỏi có chút thất vọng.

Rõ ràng muốn coi nhẹ một chút, nhưng làm thì rất khó. Mới vừa rồi ở trên xe, bộ dáng muốn nói gì đó nhưng lại thôi không nói của Vu Bồi Vũ khiến cô cảm thấy rất khó chịu. Không biết Vu Bồi Vũ tính nói chuyện gì với cô đây? Sớm biết mình sẽ suy nghĩ nhiều như thế này, cô đã bảo anh nói hết ra cho rồi.

Không lẽ anh cũng hoảng sợ giống như cô sao? Bị sự nhiệt tình của cô làm hết hồn? Hay là anh hoảng sợ vì không tự kiềm chế được? Có phải bọn họ đều cảm thấy kinh ngạc và khó lường trước về chuyện xảy ra đêm nay giữa bọn họ không?

Trong lòng Vu Bồi Vũ nghĩ như thế nào vậy? Anh có thích cô như cô thích anh không? Hay là, anh sẽ nói với cô, anh chỉ là nhất thời xúc động, hi vọng cô có thể xem như chuyện đêm nay chưa từng xảy ra?

Rõ ràng hi vọng mình hiểu chuyện, không nên suy nghĩ bậy bạ, nhưng trong đầu lại cứ hiện lên một đồng ý niệm không thể giải thích, khiến cô muốn ngủ cũng ngủ không được.

A! Thật là phiền! Dù là nhất thời thỏa mãn thì thế nào? Hiện giờ cô đã đạt được quá nhiều điều vượt xa sự mong mỏi của cô. Cô đã hạnh phúc lắm rồi. Giống như bây giờ, lăn lộn trong chăn, vẫn còn cảm giác được hơi thở mạnh mẽ và nụ hôn cuồng hân của Vu Bồi Vũ bao phủ chặt chẽ, cô phải nên biết đủ lắm rồi.

Thẩm Uất Lam vùi mặt vào trong gối, ép mình đi vào giấc ngủ.

Đêm, yên tĩnh.

Ngày thứ năm.

Hôm nay đã là ngày thứ năm từ sau bữa tiệc liên hoan nhân viên, cô hoàn toàn không gặp lại Vu Bồi Vũ.

Cô nán lại ở nhà hàng ChezVous mà cô đã chính thức lên làm ca ngày, nhưng liên tục mấy ngày liền, Vu Bồi Vũ không hề bước chân vào tiệm. Điều này quả thật là chuyện không bình thường.

Tuy rằng Thẩm Uất Lam không muốn nghĩ tới khả năng Vu Bồi Vũ đang muốn tránh né cô, nhưng cô thật sự có từng nghĩ tới...

7. Chương 7: Chương 5: (2)

Có lẽ, cũng bởi vì cô đã cho là thế, cho nên khi cô một thân một mình đóng cửa tiệm, chuẩn bị dọn sẵn bàn ăn ngày mai thì ngoài dự liệu của cô, Vu Bồi Vũ đột nhiên kéo cửa sắt ra giống như đã biết trước cô vẫn còn ở trong tiệm, chưa có về. Vừa vào cửa thì anh đã kêu cô từ phía sau ——

“Uất Lam, em ở đây ngơ ngẩn gì thế?”

Đang bố trí bàn ăn, bộ dao nĩa trong tay Thẩm Uất Lam rơi xuống, hoảng hốt quay đầu lại, bộ dạng ngạc nhiên nhìn chằm chằm Vu Bồi Vũ trước mặt.

“Ông chủ?” Thẩm Uất Lam lặng người bối rối nhìn vào mắt của Vu Bồi Vũ, có vẻ ngây thơ không thể diễn tả được. “Làm sao anh biết em ở trong này?” Cô hỏi một cách ngây ngốc.

“Nếu không thì em còn có thể ở đâu?” Vu Bồi Vũ khom người nhặt bộ dao nĩa cô vừa đánh rơi, ném vào thùng chén đĩa dơ, đưa tay nhéo nhéo gương mặt của cô, cười thành tiếng.

Cuộc sống của Thẩm Uất Lam rất đơn giản, đi tới đi lui cũng chỉ có tiệm và nhà. Nếu không thì cô còn có thể đi đâu được nữa?

Bất quá... Thật ra anh nên mua cho cô một cái điện thoại di động, để vừa rồi anh không cần chạy lại nhà cô bấm chuông. Còn nữa, sau khi ChezVous đóng cửa là cô không bao giờ nghe điện thoại trong tiệm. Cho dù anh biết rõ Thẩm Uất Lam cô đang ở trong tiệm, nhưng lại không có cách nào liên lạc được với cô.

“Không phải... Em cho rằng...” Cho rằng cái gì? Thẩm Uất Lam nhún vai, lắc lắc đầu, nuốt xuống những lời muốn nói đang nghĩ trong đầu

Cô muốn nói cái gì với Vu Bồi Vũ đây? Nói cô cho rằng anh không bao giờ muốn gặp lại cô nữa, nghĩ rằng anh làm như chuyện đêm đó chưa từng xảy ra hay sao? Làm sao cô có thể nói hết với anh những lời này? Hơn nữa cô thật đáng ghét để bản thân để tâm vào chuyện vụn vặt như vậy.

“Cho rằng cái gì?” Vu Bồi Vũ nghi ngờ nhìn cô, thấy cô lắc đầu, nhận lấy giỏ đựng dao nĩa trong tay của cô tiếp tục bố trí, hỏi: “Đây là bàn cuối cùng hả? Đã bày xong hết chưa?” Anh muốn đợi cô làm xong công việc rồi sẽ ngồi xuống nói chuyện đằng hoàng với cô.

“Còn chưa, còn lại phòng VIP nữa.” Có bảy người đặt bàn, vậy là còn có bảy bộ dao nĩa cần xếp đặt.

Thẩm Uất Lam giành lại giỏ đựng dao nĩa từ trong tay của Vu Bồi Vũ, tâm trạng kích động đi nhanh về hướng phòng VIP. “Ông chủ, việc này không cần phiền đến anh, em tự làm được, thật. Ông chủ giúp quản đốc xếp đặt dao nĩa? Còn ra thể thống gì nữa đây?”

“Nè, Uất Lam!” Vu Bồi Vũ đi theo phía sau cô, đi vào phòng VIP, rảo bước vượt qua mặt cô, xoay người đứng đối diện cô.

Thẩm Uất Lam ôm giỏ đựng dao nĩa, mở to mắt nhìn anh một cách hết hoảng.

“Em gọi anh là ông chủ cho tới khi nào đây?” Vu Bồi Vũ nhìn cô, tươi cười anh tuấn.

“Hả?” Thẩm Uất Lam hoàn toàn ngớ người ra.

“Em cho rằng anh tùy tiện lên giường với bất cứ nhân viên nữ nào sao?” Vu Bồi Vũ nhướn cao chân mày, vẻ mặt nguy hiểm. Sâu trong đáy mắt chứa đựng ý cười tinh nghịch.

Thẩm Uất Lam nghiêng đầu nhìn anh, trong khoảnh khắc, cô không biết nên nói cái gì cho phải.

Có lẽ, chỗ đứng giữa cô và Vu Bồi Vũ không có sự cân bằng, vì thế cô cảm thấy bản thân thấp hơn Vu Bồi Vũ một khoảng, không nên tra hỏi anh, không thể tra hỏi anh, càng không thể yêu cầu anh bất cứ điều gì.

Cô không phải không để ý, nhưng trong lòng cô cảm thấy mơ hồ, nếu như Vu Bồi Vũ là một người tùy tiện lên giường với nhân viên nữ thì thế nào? Bất luận cô thiếu anh tiền bạc, hay chức vụ của cô và anh đều không ngang hàng, đều làm cho cô cảm thấy mình quá tầm thường, tầm thường đến nỗi cô chỉ có thể thuyết phục mình không nên so đo.

Vẻ mặt thoát xanh thoát trắng, thay đổi liên tục của cô khiến Vu Bồi Vũ đang muốn đùa giỡn lại cảm thấy đau lòng.

“Được rồi, chúng ta đều rất giống nhau.” Vu Bồi Vũ nâng cằm cô lên, ép cô nhìn vào mắt anh. “Đầu tiên, Uất Lam, buổi liên hoan đó anh đã uống say, rất xin lỗi vì đã thất hẹn. Anh muốn em chờ anh, nhưng người thì không đến.”

Thẩm Uất Lam không ngờ Vu Bồi Vũ sẽ nói xin lỗi, cho nên cô rất ngạc nhiên.

“Không sao.” Cô lắc đầu, trả lời không tự tin chút nào.

“Còn nữa, anh đã từng gọi điện thoại đến nhà tìm em, nhưng chưa kể đến chuyện em bận đến nỗi không thể nghe điện thoại, có nghe được thì hình như không được thuận tiện lắm lúc em nói chuyện quá lâu trước mặt những nhân viên khác... Sau đó, hai ngày này gia đình của anh xảy ra chút chuyện, đến khi anh bình tĩnh trở lại thì đã quá trễ. Anh thật lo trễ như thế mà còn chạy tới nhà em, em đã ngủ, cho nên...”

“Trong nhà anh như thế nào? Mọi chuyện được giải quyết chưa? Có nghiêm trọng không? Bây giờ đã không sao nữa chứ?” Thẩm Uất Lam khẩn thiết hỏi.

Cô không có người thân, cho nên mỗi lần nghe được trong nhà người khác có chuyện, cô sẽ luôn khẩn trương, lo lắng cho người khác cũng giống như cô, lẻ loi hiu quạnh. Cô đang muốn hỏi lại, thì hai tay đang để trên đầu gối liền bị Vu Bồi Vũ tóm lấy, đưa lên môi, hôn một cái.

Cô bé ngốc này! Vì chuyện gì mà cô luôn lo lắng chuyện của anh, so với lo lắng cho chuyện của cô lại càng kích động hơn?

Có phải bởi vì dáng vẻ vừa ngu ngốc vừa thân thiết của cô khiến anh trong lúc vô tình, bị cô chiếm giữ hết trái tim hay không?

“Chuyện trong nhà, thật tình anh có gặp chút khó khăn. Chỉ là, đã từng xảy ra trước kia, để sau hần nói, hãy nói chuyện của chúng ta trước đã.” Vu Bồi Vũ đưa ngón trỏ ra, dè lên môi Thẩm Uất Lam, không muốn cô lại đặt câu hỏi.

Thẩm Uất Lam nhìn chằm chằm vẻ mặt tự tin, kiên quyết của Vu Bồi Vũ, cho dù nghi ngờ muốn hỏi thêm, nhưng phải nuốt lại vào trong cổ họng, cố giữ bình tĩnh để nghe anh nói.

Kết quả, Vu Bồi Vũ mới nói một câu mà thiếu chút nữa cô đã ứa nước mắt ——

“Thật xin lỗi, anh đã làm chuyện này đối với em nhưng lại không một lời giải thích, còn biệt tăm biệt tích không gặp mặt em. Chắc là mấy ngày nay trong lòng em khó chịu lắm phải không?” Vu Bồi Vũ đau lòng, mơn trớn gò mắt dường như muốn khóc của cô, ôm cô vào lòng.

Thẩm Uất Lam lắc đầu trong lòng anh, bắt buộc bản thân không được rơi lệ.

Làm sao Vu Bồi Vũ có thể tốt như vậy? Anh sẵn sàng như thế, còn lo lắng cô không được vui, như vậy, thật sự là đủ lắm rồi!

Vu Bồi Vũ ôm Thẩm Uất Lam, vỗ nhẹ sống lưng của cô, giống như đang dụ dỗ một cô bé.

Thẩm Uất Lam trầm mặc hơn nửa ngày trong lòng anh, cuối cùng mới nói ra được một câu buồn bã, nghe nghẹn ngào như tiếng khóc: “Em quên mất anh đã làm chuyện gì với em rồi.”

“Quên rồi hả?” Vu Bồi Vũ bật cười ra tiếng trên đầu cô, đẩy cô cách ra, nhìn vào mắt cô, gõ nhẹ lên trán cô: “Chà, làm gì mà có chuyện tốt như vậy chứ? Có thể không nhận lỗi à? Cho nên, có lẽ anh có thể làm thêm vài lần không? Bởi vì em dễ chịu như thế này?”

Thẩm Uất Lam lại còn gật đầu. Trong chớp mắt, Vu Bồi Vũ có chút mong ước bóp chết sự vọng động của cô!

“Này, Uất Lam, nhìn anh!” Vu Bồi Vũ lại nâng cằm của cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nói kiên quyết trầm tĩnh: “Uất Lam, anh không muốn lời ngon tiếng ngọt, nhưng anh thật sự không phải là loại đàn ông ngựa đực, có thể phóng khoáng tách rời cảm xúc giữa nửa người trên và nửa người dưới. Cho nên tốt nhất, em đừng tự cho mình là loại đàn bà dễ dãi, muốn gì được nấy, nhẫn nhục chịu đựng. Hôm nay anh tới tìm em, không phải muốn nói với em, ngày đó anh say rượu, mất cả lý trí, tình trùng xông não mới lên giường với em. Ngày đó lúc lên giường với em, anh hoàn toàn chưa uống một ngụm rượu nào.”

Thẩm Uất Lam hơi giật mình nhìn anh. Vu Bồi Vũ không nhịn được, lại đưa tay捏 má cô một cái.

“Uất Lam, anh thật thích em. Anh tới tìm em, là muốn nói với em, anh muốn làm bạn trai của em, em nghe thấy được không?” Đây không phải là lần đầu tiên anh yêu đương, nhưng mà đây là lần đầu tiên anh chủ động thổ lộ cùng người con gái.

Trong quá khứ, anh từng lui tới với phụ nữ, đều là loại phụ nữ tích cực chủ động, giống như Liên Gia Ly, từ bạn bè biến thành tình nhân.

Mấy ngày nay, anh thật sự bận rộn nhiều việc, nhưng anh cũng đã tự suy nghĩ kỹ càng. Không sai, anh thật sự thích Thẩm Uất Lam, nhưng mà so với những người phụ nữ trong quá khứ của anh, Thẩm Uất Lam hoàn toàn khác xa.

Đối với một số phụ nữ, trong một trường hợp hoàn toàn không biết ý tứ của một người đàn ông mà lên giường với người đó, không phải họ sẽ truy đuổi tới cùng tra hỏi nguyên do sao? Nếu thật sự đối phương là loại chơi bời bữa bãi, không phải ít ra cũng muốn biết đáp án, để rồi tặng cho anh ta một cái tát sáng khoái à?

Nhưng Thẩm Uất Lam lại hoàn toàn tỉnh bơ!

Mặc dù cô không có điện thoại di động, nhưng anh có mà! Vì sao cô lại không gọi điện thoại cho anh, thăm dò tâm ý của anh như những người phụ nữ khác? Kết quả, anh vừa bận rộn, vừa chờ đợi, đợi đến lo lắng không hiểu vì sao, cảm thấy hình như anh phải nhanh chóng giải quyết chuyện này mới được. Vì vậy hôm nay anh phải tới đây.

Vu Bồi Vũ không biết vì sao, Thẩm Uất Lam chậm chạp không trả lời anh lại khiến anh khẩn trương hẳn lên.

“Anh nói anh muốn làm bạn trai của em, kết giao, cái loại người yêu kết giao! Uất Lam, em có nghe không?” Vu Bồi Vũ hỏi lại một lần nữa, giọng nói hung dữ, như muốn che giấu sự khẩn trương và cảm giác không quen thổ lộ với người khác.

“... Nghe thấy.” Anh làm gì hung dữ thế? Thẩm Uất Lam cảm thấy rất ngọt ngào, lại có chút buồn cười.

“Vậy em cảm thấy thế nào?” Giọng điệu của Vu Bồi Vũ lại càng hung dữ hơn.

“... .” Cái gì thế nào? Bây giờ là anh muốn đánh nhau à? Thẩm Uất Lam bật ra tiếng cười, cười đến thật đáng yêu, giống như đóa hoa hướng dương, giống như lúc ban đầu cô thu hút Vu Bồi Vũ, tinh thần phấn chấn ùn ùn, sức sống mãnh liệt.

“Được, em không có ý kiến, vậy anh coi như em đã đồng ý rồi. Đã trễ, chúng ta cùng nhau làm xong công việc, anh đưa em về nhà.” Vu Bồi Vũ lau mồ hôi, lại lau không sạch gò má đỏ sẫm.

Anh đứng lên, đang muốn đi tới trước bàn ăn bày ra dao nĩa, bỗng nhiên anh xoay người lại, nói như dặn dò: “Còn nữa... chuyện này, Uất Lam, anh đã không còn trẻ, hơn nữa anh biết anh lớn tuổi hơn em nhiều. Nhưng mà, về sau lúc em gọi anh, có thể nào bỏ bớt chữ anh được không?” (*Chữ ‘anh’ này có nghĩa là anh trai đó ạ) Giữa bạn trai bạn gái mà gọi như vậy thì kỳ cục quá, phải không? Anh nghe không lọt tai.

“Biết rồi, Bồi Vũ.” Cô vòng tay quanh cổ anh, ghé vào lỗ tai, nhỏ giọng thì thầm, âm thanh vô cùng quyến rũ.

Hơi thở ngọt ngào thật sự rất dễ chịu, Vu Bồi Vũ ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Thẩm Uất Lam, đưa lưỡi vào thăm dò hơi thở mùi đàn hương của cô, nụ hôn sâu khấn trương không thể chờ đợi.

Chỉ cần vài giây, cơ thể của Thẩm Uất Lam và anh trở nên nóng bỏng nhiệt tình.

Vu Bồi Vũ kéo mạnh tấm khăn trải bàn, may mắn chén đĩa và đồ dễ vỡ còn chưa bày ra trên bàn này. Anh nâng Thẩm Uất Lam lên, đặt trên bàn, thì thầm nỉ non bên tai cô: “Uất Lam, em khiến cho anh cảm giác đầu óc mình như tấm phế liệu hủy bại, cả ngày ngớ ngẩn chỉ nghĩ đến chuyện ân ái...”

“Chuyện này không quan trọng... ngớ ngẩn thì ngớ ngẩn đi. Chúng ta cùng nhau ngớ ngẩn...” Thẩm Uất Lam cười, đáp lại nụ hôn khởi đầu của anh, áp sát mình thật khít khao, quấn vòng quanh thân thể đàn ông đang khát khao mãnh liệt cơ thể của cô.

Cô thích anh, thật thích, thật thích. Cả đời này, cô chỉ biết cùng anh ân ái thâm đêm.

Cô hi vọng cả đời này, anh cũng chỉ có thể cùng cô ân ái như vậy.

8. Chương 8: Chương 6: (1)

Thoảng chốc đã hơn một tháng, những ngày ngọt ngào này không lời nào có thể diễn tả được.

Tuy rằng Vu Bồi Vũ và Thẩm Uất Lam vẫn duy trì quan hệ ông chủ và nhân viên như cũ ở ChezVous, nhưng thời gian Vu Bồi Vũ xuất hiện những khi có Thẩm Uất Lam làm trở nên nhiều hơn, lâu hơn.

Ngày thường, bọn họ thường ăn cơm tối chung với nhau. Đến khi Thẩm Uất Lam nghỉ phép thì Vu Bồi Vũ cũng tận dụng thời gian rảnh ban ngày để đi hẹn hò với cô.

Thật ra thì Vu Bồi Vũ không nghĩ tới chuyện giấu diếm mối quan hệ với Thẩm Uất Lam, chỉ là không biết làm sao giải thích với đám công nhân. Cho nên trước mắt, tình cảm lưu luyến của bọn họ vẫn được duy trì trong trạng thái bí mật.

“Bồi Vũ?” Đây là lần thứ 101 Thẩm Uất Lam kêu Vu Bồi Vũ đang thất thần.

Hôm nay cô được nghỉ, mới sáng sớm thì Vu Bồi Vũ đã dẫn cô tới bến tàu Ngự Nhân. Mà cũng bắt đầu từ đó cho đến bây giờ về lại chỗ ở của cô, Vu Bồi Vũ đứng ngồi không yên. Trạng thái lo lắng của Vu Bồi Vũ chỉ tăng chứ không giảm.

“Hà?” Vu Bồi Vũ đang nhìn bên ngoài cửa sổ, ánh mắt không có tiêu điểm từ từ kéo về, nhìn cô.

“Anh đang suy nghĩ gì thế?” Thẩm Uất Lam đặt quả táo vừa mới cắt xong lên bàn, đẩy tới trước mặt Vu Bồi Vũ. Cô xiên một miếng táo, đút vào miệng anh, rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Không có gì.” Vu Bồi Vũ ngậm lấy miếng trái cây cô đút tới, vén mái tóc trước ngực của cô sang một bên, kéo cô về phía bả vai của mình.

Thẩm Uất Lam ngoan ngoãn dựa vào cổ của anh. Một lát sau, cô ngẩng đầu lên, nhìn mi tâm đang nhíu chặt của Vu Bồi Vũ, hỏi: “Nhìn anh như có tâm sự, chuyện gì thế? ỉẾ à nLêQu Đ©M Có phải chuyện triển khai tiệm làm anh phiền lòng không?”

Thời gian trước có nghe ChezVous muốn mở thêm tiệm, sau này không biết vì sao lại tạm dừng. Cô đoán rằng chuyện này có nguyên nhân.

“Thật không thể gạt được em, muốn em đừng lo lắng vì anh có được không?” Vu Bồi Vũ bật cười khẽ, nắn bóp gò má của cô, cắn một miếng táo đút cho cô.

Thẩm Uất Lam nhai nuốt xong miếng táo rồi hỏi: “Cho nên... rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra rồi?”

“Chuyện phát triển tiệm không có gì rắc rối. Tóm lại chỉ là tạm hoãn mà thôi, anh phiền não là vì nguyên nhân tạm hoãn này.” Vu Bồi Vũ dừng lại một chút, nhìn ánh mắt nửa nghi ngờ nửa quan tâm của Thẩm Uất Lam. Sau khi do dự một lát để xem có muốn nói cho cô nghe hay không, anh tiếp tục mở miệng nói: “Là chuyện thương hiệu.” Thôi kệ! Đã là nhân viên của ChezVous, trước sau gì cô cũng biết.

“Thương hiệu như thế nào?”

Vu Bồi Vũ suy nghĩ vài giây để nói như thế nào cho dễ hiểu một chút.

“Thương hiệu... à... nói ngắn gọn, trước khi khai trương ChezVous, bởi vì tài chính của anh không đủ, vì thế đã tìm anh của anh cùng nhau đầu tư. Nhà anh chỉ có hai anh em, anh là con thứ, cũng là con út. Thương hiệu ChezVous lúc trước là do anh của anh mượn danh đăng ký.”

“À.” Thẩm Uất Lam lại đút cho anh một miếng táo.

“Về sau, anh của anh muốn đầu tư vào sự nghiệp khác, vốn là muốn bán đứt quyền thương hiệu cho anh, nhưng vì mẹ của anh cảm thấy anh em trong nhà không nên so đo như vậy, muốn dĩ hòa vi quý, gia đình hòa thuận thì mọi sự làm nên. Cho nên anh đã bí mật thanh toán cho anh ấy một khoản tiền, để anh ấy đi phát triển sự nghiệp của mình, cho rằng như vậy thì không sao.”

“Ừ, sau đó thì sao?” Cho nên bây giờ xảy ra chuyện rồi hả? Thẩm Uất Lam khẽ nhíu mày.

Vu Bồi Vũ xoa xoa chân mày đang nhíu chặt lại của cô, nhìn dáng vẻ lo lắng của cô như thế thì cười có chút miễn cưỡng, nói tiếp: “Tiếp đó, hình như sự nghiệp sau này của anh ấy không được tốt, gặp phải nguy cơ, mấy ngày trước anh ấy gạt mẹ anh tới tìm anh, nói anh lúc trước trả tiền chỉ là tiền ủy quyền, không phải là tiền bán đứt thương hiệu, yêu cầu anh trả cho anh ấy một khoản tiền lớn, nếu không thì sẽ ra tay gỡ hết chiêu bài ChezVous xuống, một lần nữa thay tên.”

“Hả? Tại sao có thể làm như vậy được?” Nhà hàng đổi tên sẽ mất đi rất nhiều khách! Thẩm Uất Lam tròn mắt đẹp, không thể tin nổi.

“Đương nhiên anh ấy có thể làm như vậy. Thư luật sư cũng đã gửi đến rồi.” Vu Bồi Vũ cười khổ, “Anh ấy đoán rằng mẹ không hi vọng tội anh lên tòa, nhất định sẽ hòa giải ngoài tòa, cho nên anh ấy cho anh hai lựa chọn - - chia ba tiệm cho anh ấy, còn không thì giao cho anh ấy một khoản tiền mà anh không thể nào trả nổi.”

“Thật quá đáng!” ChezVous tổng cộng có năm căn tiệm, anh của Vu Bồi Vũ đòi chia ba tiệm, thật sự muốn nuốt sống người ta mà! Tại sao Vu Bồi Vũ lại có loại anh em kiểu này?

Nhưng Thẩm Uất Lam nghĩ lại, chuyện anh em cãi nhau đã từng nghe qua, mà Vu Bồi Vũ người này lại chính trực nhiệt tình, đối với nhân viên cũng hết lòng giúp đỡ, hiền hòa thân thiện, bị anh ruột lợi dụng, có phải là chuyện khó tưởng tượng lắm không?

“Được rồi. Nói tóm lại, em đừng quá lo lắng về chuyện này, anh sẽ nghĩ cách giải quyết.” Vu Bồi Vũ kéo Thẩm Uất Lam mặt mày phiền não vào trong lòng.

“Nè, em còn tiền tiết kiệm đưa cho anh nhé?” Bỗng nhiên Thẩm Uất Lam ngẩng mặt lên hỏi anh.

Vu Bồi Vũ bật cười, lắc đầu.

“Tại sao cười? Ít quá à?” Thẩm Uất Lam ngồi thẳng người dậy, đấm Vu Bồi Vũ. Nụ cười này là có ý xem thường người ta. Năm mươi lăm vạn đó, ít lắm sao? Cô để dành cực khổ lắm chứ bộ.

“Không ít. Đối với quản đốc của một nhà hàng mà nói, tốc độ để dành tiền của em quả thật kinh người.” Vu Bồi Vũ vỗ rối tóc cô, khẽ thở dài. Đối với anh của anh mà nói, đương nhiên năm mươi lăm vạn này không đủ. Nhưng nhắc đến khoản tiền này của Thẩm Uất Lam, anh không khỏi không suy nghĩ đến chuyện khác, mở miệng hỏi:

“Uất Lam, tại sao một tháng em không có tới bốn ngày nghỉ? Anh nhớ rõ anh cho nhân viên một tháng sáu ngày mà.” Còn có nghỉ Đông nữa! Rốt cuộc ngày nghỉ của Thẩm Uất Lam chạy đâu mất rồi?

Bản thân anh là ông chủ, thật ra anh không để ý nhiều tới những chuyện nhỏ như ngày nghỉ của nhân viên. Lúc xưa, anh không để ý nhiều như vậy, nhưng từ khi kết giao với Thẩm Uất Lam, anh phát hiện ra ngày nghỉ của Thẩm Uất Lam quá ít. Chẳng lẽ chuyện này và chuyện cô để dành được nhiều tiền có liên quan tới nhau?

Thẩm Uất Lam ngẩn người, không hiểu vì sao tự nhiên đề tài lại đột nhiên chuyển thành chuyện này.

Ai da! Quả nhiên yêu đương với ông chủ không khôn ngoan tí nào. Đây là loại chuyện mà nhân viên đều nhận thức một cách bí mật. Khai báo với ông chủ thế nào cũng quá kỳ cục, không biết giả bộ ngớ ngẩn lừa gạt như trước có được không ta?

“Em vẫn nghỉ ngơi mà, giống như hôm nay vậy.” Thế nhưng cô cũng trả lời một cách yếu ớt.

Vu Bồi Vũ búng một cái lên trán của cô, muốn giả ngu với anh hả, đạo hạnh của cô vẫn còn kém quá.

“Không phải anh hỏi em có nghỉ ngơi hay không. Anh hỏi em tại sao không có số ngày nghỉ như đã định?”

Được rồi! Ông chủ anh thông minh nhất trên đời này...

“Chuyện này, có đôi khi em có làm thay cho bạn đồng nghiệp...” Thẩm Uất Lam đành phải thật thà khai báo.

“Làm thay?” Vu Bồi Vũ nheo mắt lại.

“Thì là nếu bạn đồng sự ở tiệm khác có việc, cùng lúc em lại có ngày nghỉ, cho nên giúp người ta đi làm thôi...” Đúng rồi, chính là làm thế! Thật ra cũng chẳng có gì, vì sao cô phải chột dạ? Thẩm Uất Lam cười hề hề.

Được, làm thế thì làm thế.

“Uất Lam, tháng này em nghỉ mấy ngày? Ba ngày? Còn tháng trước? Hai ngày hay là một ngày? Thế nào? Đúng lúc cũng là ngày nghỉ của em, không lẽ toàn bộ quản đốc của chi nhánh đều có việc tạm thời à?”

“Hả?” Thẩm Uất Lam ngừng lại.

“Được rồi, nếu cả đám quản đốc đều bận việc như vậy, bây giờ anh phải gọi điện thoại hỏi thăm từng người một mà em đã từng làm thay cho xem họ bận chuyện gì, có cần anh phải phân phối lại ngày nghỉ phép, sửa đổi một chút công ty - -”

Vu Bồi Vũ nói xong liền đứng dậy.

“Á! Anh đừng đi tìm bọn họ mà... được rồi, được rồi, em nói!” Uất Lam vội vàng kéo tay anh lại, biết mình làm sai nên lí nhí nói: “Thật ra là em nói em thiếu tiền, cho nên nếu có người muốn có thêm ngày nghỉ, em liền...”

“Biến thành đội cứu hỏa?”

“Hả... Vâng...”

“Tiền kia đâu? Làm thay thì tính tiền như thế nào?” Vu Bồi Vũ cầu mày suy tư một hồi, ngón tay gõ gõ bàn hai cái.

Trời ơi! Quả nhiên ông chủ quá thông minh không phải là chuyện tốt, Thẩm Uất Lam thật muốn ôm đầu thét chói tai!

“Thì, thì tiền lương chia theo ngày nghỉ đã định...”

Vu Bồi Vũ nheo mắt lại một cách dữ dằn, rõ ràng không tin. Nếu tiền lương chia theo đúng quy luật thì vì sao ai cũng phản ứng nhiệt liệt giống vậy? Ai lại không muốn kiếm tiền?

Vu Bồi Vũ đứng dậy, bộ dạng muốn đi qua bên kia lấy điện thoại từ trong túi áo khoác ra, lại bị Thẩm Uất Lam hoảng hồn kéo lại.

“Được rồi được rồi! Là một nửa...” Thẩm Uất Lam cúi đầu nói lí nhí.

Một nửa? Chỉ lấy một nửa tiền lương đã định cho ngày nghỉ? Thời gian nghỉ phép phải làm nguyên cả ngày mà chỉ lấy được một nửa tiền lương? Quả thật Vu Bồi Vũ muốn bóp chết Thẩm Uất Lam cho rồi

Khó trách mọi người đều muốn tìm cô làm thay, khó trách chuyện này được ém nhem không hề lọt vào tai anh. Anh đã từng thấy Thẩm Uất Lam làm ở những chi nhánh khác, nhưng chuyện nhân viên trợ giúp nhau giữa các chi nhánh là chuyện bình thường. LêQu Đ@Ω Lại nói năm đó, vì lo lắng Thẩm Uất Lam muốn trả lại tiền nợ cho nhanh mà làm thêm chỗ khác, hại tới sức khỏe, anh đã giao ước với cô không được kiếm thêm việc. Anh trăm tính ngàn tính cũng không ngờ được Thẩm Uất Lam lại nghĩ ra chiêu này.

“Em đúng là khắc khổ chịu được vất vả, tiện lợi lại dùng tốt, có phải không?”

“Hả... đúng rồi.” Thẩm Uất Lam nuốt nước miếng, suy nghĩ không biết đây có phải là lời khen hay không?

“Cho nên, thường ngày em uống cà phê thay nước, uống đến đau bụng, liều chết uống thuốc bao tử. Cho dù anh bắt em ăn đồ ăn khuya như thế nào cũng không làm em mập lên được, bởi vì cơ thể của em đã bị hư hết rồi phải không?”

“Hả...” Bây giờ Thẩm Uất Lam mới biết được, ngoại từ thông minh và khôn khéo ra, ông chủ còn rất thận trọng, quan sát tỉ mỉ.

Vu Bồi Vũ nhìn vẻ mặt thoát xanh thoát trắng của cô, chợt thở dài một hơi thật sâu.

“Uất Lam, em từ chức có được không?” Anh hỏi.

“Hả? Tại sao?” Thẩm Uất Lam dừng lại, hỏi. Không lẽ bởi vì cô giành tiền thưởng quá nhiều nên bị ông chủ khai trừ rồi sao?

“Chuyện này mà còn hỏi tại sao?” Vu Bồi Vũ lại thở dài, vò rối tóc cô, “Uất Lam, anh không muốn nhìn thấy bộ dạng của em như thế này. Anh đã nói rất nhiều lần rồi, không cần trả tiền cho anh gấp gáp như vậy, em chính là không nghe lời anh phải không?”

Về mặt không giấu được vẻ lo lắng của anh khiến Thẩm Uất Lam đau lòng.

Thẩm Uất Lam cầm bàn tay của anh, làm nũng nói: “Được rồi! Em đồng ý với anh, em sẽ không làm như vậy nữa, không làm thay, không uống nhiều cà phê, cũng không uống bảy thuốc đau bao tử, được không?”

Vu Bồi Vũ không trả lời, nhú chặt lông mày, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thẩm Uất Lam có ý nói đôi lời để hòa giải không khí nặng nề một chút. Cô dặng chân ngồi lên đùi Vu Bồi Vũ, hai chân kẹp chặt vùng eo thon mảnh mẽ của anh, nói đùa: “Thiếu tiền của anh em không gấp cũng được, nhưng ông chủ Vu à, anh cũng đừng bắt em phải thôi việc chứ? Em không có việc làm, làm sao trả nợ cho anh? Anh bảo em phải trả như thế nào đây? Dùng thân đền đáp à?”

Lấy chuyện này ra đùa giỡn thật không buồn cười!

Vu Bồi Vũ vuốt ve gương mặt của Thẩm Uất Lam, trầm giọng nói: “Uất Lam, em có thể nào quên đi chuyện em nợ tiền anh không? Anh giúp em không phải vì muốn được người của em. Em không thiếu anh gì cả, cũng không cần trả lại anh thứ gì. Chúng ta xé bỏ tờ giấy nợ kia có được không?”

Được rồi! Không nói đùa thì không nói đùa.

Nụ cười trên mặt Thẩm Uất Lam khép lại, đầu ngón tay sờ nhẹ chân mày tuấn tú của Vu Bồi Vũ.

“Anh thật ngốc... Tại sao có thể muốn em đừng trả lại tiền cho anh chứ? Không phải bây giờ chính là lúc anh cần dùng tiền nhất sao?”

“Nếu anh chỉ còn lại hai tiệm, anh vẫn nuôi nổi em. Uất Lam, nghe lời từ chức đi, ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt, bồi dưỡng cơ thể, ghen?”

Thẩm Uất Lam lắc đầu, không nói. Cô thật sự cho rằng nghỉ việc, để Vu Bồi Vũ nuôi cô không phải là ý kiến hay.

Vu Bồi Vũ không thể làm gì khác hơn là đổi lại phương hướng khác, lấy lui làm tiến: “Nếu không thì có thể nghỉ dài hạn trước được chứ?” Ít ra phải bồi dưỡng cơ thể quanh năm làm lưng vất vả của cô trước. Cô không thể tiếp tục như vậy được nữa.

Thẩm Uất Lam lắc đầu: “Em đồng ý sẽ nghe lời anh nghỉ phép theo lệ thường, sẽ nghỉ ngơi nhiều. Em không cần nghỉ dài hạn, thật mà, em không cần nghỉ phép, em sẽ chăm sóc mình thật tốt, em bảo đảm.”

Thật quật cường! Cô bé này! Vu Bồi Vũ chỉ đành thay đổi góc độ thuyết phục một lần nữa.

“Uất Lam, em coi như nghỉ dài hạn là vì lợi ích cá nhân của anh có được không?”

“Vì sao?” Không hiểu. Cô không nghỉ dài hạn thì có liên quan gì tới lợi ích cá nhân của Vu Bồi Vũ?

“Thời gian làm việc của em rất dài, tan việc thì trời cũng đã tối, lúc có ngày nghỉ thì chưa chắc gì anh lại rảnh. Ban ngày thì anh lại phải chạy tới chạy lui mấy nhà hàng, buổi tối lại phải về nhà ngủ. Em không cảm thấy thời gian ở chung với nhau của chúng ta quá ít hay sao? Anh không thích kiểu này.”

“Ừm...” Đây cũng là... Nhiều lần ban ngày trong lúc làm việc, Vu Bồi Vũ có được chút thời gian rảnh rồi thì có tới tìm cô. Chỉ là lúc cô làm việc, nhà hàng lại bận rộn, hai người lại không thể tranh thủ thời gian ở chung với nhau. Mà buổi tối thì Vu Bồi Vũ phải lật đật chạy về nhà qua đêm bởi vì anh lo lắng mẹ của mình ở nhà đơn độc một mình.

Vu Bồi Vũ rất hiểu thảo. Anh nói, mấy năm trước cha của anh đã qua đời, anh cả thì lại không muốn ở chung với bọn họ, anh thật sự lo lắng để mẹ một thân một mình ở nhà.

Hai người bọn họ vừa mới cặp kè không được bao lâu, không lẽ cô phải dọn vào ở chung một nhà với Vu Bồi Vũ hả, không phải là chuyện tốt gì? Hơn nữa, mẹ của Vu Bồi Vũ rất truyền thống, có thể sẽ không chấp nhận việc chung sống trước hôn nhân... Bỗng nhiên Thẩm Uất Lam cảm thấy mình phải nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề thời gian chung đụng của hai người một chút.

9. Chương 9: Chương 6: (2)

Vu Bồi Vũ nhìn bộ dạng suy nghĩ sâu xa của Thẩm Uất Lam, bỗng nhiên cảm thấy có vài phần bất đắc dĩ và buồn cười.

Anh muốn Thẩm Uất Lam nghỉ phép bồi dưỡng cơ thể, cô không đồng ý. Nhưng anh nói muốn cô nghỉ phép dài hạn để có nhiều thời gian ở chung với anh thì cô lại nghiêm túc suy nghĩ.

Cô coi trọng nhu cầu của anh bao nhiêu thì lại càng hạ thấp vấn đề sức khỏe của mình bấy nhiêu à?

Thôi đi! Về sau từ từ chỉnh lại quan niệm lệch lạc của cô. Mục đích hàng đầu là phải thuyết phục cô nghỉ ngơi trước đã. Nhìn vẻ mặt gần như có chút dụi đi của cô, Vu Bồi Vũ thừa thắng xông lên, nói:

“Uất Lam, anh nói muốn em nghỉ phép dài hạn là nghiêm túc. Em coi như đây là tình yêu cuồng nhiệt của anh trong thời kỳ liếc mắt đưa tình, xem anh như anh chàng thiếu niên cuồng tình mỗi ngày mỗi chỗ đều muốn được ở chung với người yêu đi! Anh không thích có đồng sự yêu thầm em, cũng không thích khách hàng ngưỡng mộ em, càng hi vọng bất cứ lúc nào trở lại căn phòng này, vừa mở cửa ra đều có thể nhìn thấy em, lý do này có được hay không? Chỉ là vì anh muốn gặp em, ở chung với em nhiều hơn một chút. Không lẽ như vậy mà em cũng không đồng ý đáp ứng hay sao?”

Thẩm Uất Lam kinh ngạc, nhìn anh một hồi, suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc mở miệng hỏi: “Bồi Vũ, có phải nếu em nghỉ phép dài hạn thì anh sẽ vui vẻ hơn không?”

“Nếu không thì anh yêu cầu em làm cái gì?” Vu Bồi Vũ trả lời.

“Như vậy thì anh muốn em nghỉ phép bao lâu?” Thẩm Uất Lam hỏi.

Tuy rằng cô rất muốn trả hết nợ cho Vu Bồi Vũ thật nhanh, nhưng cô cũng không muốn vì vậy mà khiến Vu Bồi Vũ lo lắng. Nếu cô nghỉ phép một thời gian mà khiến Vu Bồi Vũ an tâm và vui vẻ thì cũng không sao.

Thái độ thỏa hiệp trong nháy mắt của cô khiến Vu Bồi Vũ ngẩn người ra, trên môi nở ra nụ cười khổ.

“Uất Lam, so với chính bản thân em, sự vui vẻ của anh quan trọng hơn sao?” Có khi anh thật sự cảm thấy Thẩm Uất Lam thật ngốc. Anh vừa ham muốn nhưng cũng vừa đau lòng thế giới của cô chỉ để dành riêng cho anh.

Không chút do dự, Thẩm Uất Lam nghiêng người hôn lên má của Vu Bồi Vũ, vén những sợi tóc lòa xòa trước trán của anh, ánh mắt vô cùng yên tĩnh nhìn anh, mỉm cười nói: “Vâng, Bồi Vũ! Em thích anh thật vui vẻ.”

“Được, vậy thì nghỉ trước ba tháng đã.” Vu Bồi Vũ khẽ thở dài, ôm trọn cô vào lòng.

“Vâng.” Thẩm Uất Lam nép đầu vào ngực anh.

Vu Bồi Vũ vuốt nhẹ mái tóc như tơ của cô, bỗng nhiên cảm thấy sự thuận phục của cô lúc này khiến tim anh nặng trĩu.

Anh dùng nhu cầu của mình để yêu cầu Thẩm Uất Lam, lại có thể tuyệt đối dao động và thuyết phục cách suy nghĩ của cô. Cô làm tất cả những điều này là vì ý muốn của anh, là vì thật sự yêu anh? Hay là vì một sự ân tình không thể chối bỏ?

Sự ràng buộc giữa bọn họ có quá nhiều khúc mắc, tình bạn, tình yêu, đồng tình, ân tình, khiến anh có đôi khi không nhìn rõ chân chính bộ dạng của tình yêu...

Thôi bỏ đi! Tình yêu cũng được, ân tình cũng thế, hiện giờ anh chỉ hi vọng Thẩm Uất Lam nghỉ ngơi cho nhiều, tịnh dưỡng thân thể. Anh chỉ muốn được chăm sóc cô, ở chung với cô nhiều hơn chút, như thế mà thôi.

“Uất Lam, rốt cuộc là vì sao em lại muốn nghỉ phép dài hạn? Thế nào? Có phải có bệnh gì không hả? Nói cho chị Gia Ly nghe có được không?” Ngày cuối đi làm, 1 è ð© Thẩm Uất Lam xin nghỉ dài hạn, bàn giao xong công việc, Liên Gia Ly mang bụng thai đã nhô ra, đưa cô ra tới cửa ChezVous, hỏi thăm như vậy.

“Em thật sự không có chuyện gì đâu, chị Gia Ly. Chỉ là thời gian này đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, giống như ngủ thế nào cũng ngủ không đủ, cho nên mới muốn nghỉ ngơi vài ngày, nghỉ phép một thời gian.” Thẩm Uất Lam cười nói. Cô đã nói rất nhiều lần, lgl không tin chính là không tin. Thậm chí cô còn đoán là con bé bị chứng ung thư gì đó, sợ đồng nghiệp lo lắng, đành phải thoái thác cơ thể không khỏe, muốn nghỉ ngơi dài hạn.

“Được rồi... Nếu gặp khó khăn gì, không cần giữ trong lòng một mình, phải nói với chị Gia Ly, biết không!”

“Dạ vâng.” Thẩm Uất Lam cúi người chào lgl. Cô thật sự rất yêu thích sự săn sóc của người chị này.

“Đúng rồi, Uất Lam, em vẫn còn tiếp tục ở lại căn hộ đó chứ?”

“Dạ vâng.” Cô cũng không có chỗ khác để đi mà.

“Vâng, gần đây chị thu dọn một ít bộ quần áo cũ mặc không vừa, tối nay mang qua cho em.”

“Dạ, cảm ơn chị Gia Ly.”

Lgl do dự một lát, rốt cuộc mở miệng hỏi: “Uất Lam, em xin nghỉ dài hạn, vậy thì tình hình kinh tế mấy tháng này không thành vấn đề chứ?”

“Dạ tạm thời không sao ạ.” Thẩm Uất Lam trả lời xong, lập tức cup mắt xuống, vẻ mặt có chút chột dạ. Vu Bồi Vũ muốn cô đừng lo lắng đến chuyện tiền bạc, anh nói, anh sẽ nuôi cô...

Lgl nhìn ánh mắt của Thẩm Uất Lam, đột nhiên cảm thấy có vài phần nghi hoặc. Cô luôn cảm thấy chuyện Thẩm Uất Lam xin nghỉ phép dài hạn thật không đơn giản chút nào.

Thẩm Uất Lam luôn kiếm tiền một cách rất tích cực. Bình thường một tháng sáu ngày nghỉ cũng đều không muốn lấy, vì sao đột nhiên lại đổi tính muốn nghỉ ngơi, hơn nữa nghỉ một lần tới ba tháng?

Cô có thể thông cảm Thẩm Uất Lam muốn cố gắng trả hết mấy trăm vạn Vu Bồi Vũ cho cô mượn năm đó, cho nên cô mắt nhắm mắt mở đối với chuyện Thẩm Uất Lam làm thế cho đồng sự. Hiện giờ đột nhiên Thẩm Uất Lam lại nói muốn nghỉ ngơi... Trái lại cô càng phải lo lắng, cảm thấy chuyện này có gì đó không thích hợp.

Nếu Thẩm Uất Lam trúng số độc đắc, trả xong hết nợ cho Vu Bồi Vũ, vậy thì tại sao cô ấy còn có thể ở lại trong căn hộ của Vu Bồi Vũ, còn muốn đồ quần áo cũ của cô? Vậy, giả thuyết tình hình kinh tế của Thẩm Uất Lam vẫn còn chưa khá hơn, tại sao Thẩm Uất Lam lại có thể nghỉ làm không lương ba tháng?

Ngoại trừ Thẩm Uất Lam có bệnh nan y, xấu hổ không thể nói ra, cần phải ở lại bệnh viện quan sát trị liệu, Liên Gia Ly thật sự không tìm ra lý do nào khác.

Ồi! Cô nghĩ tới trong cuộc sống của Thẩm Uất Lam còn có một quả bom không hẹn giờ!

Về mặt Liên Gia Ly kích động, nhanh mồm nhanh miệng hỏi: “Uất Lam, chuyện em xin nghỉ dài hạn có phải liên quan tới anh họ của em không?” Chẳng lẽ cô gái này lại rơi vào phiền toái gì hay sao?

“Không có, không liên quan tới anh ta, thật mà!” Thẩm Uất Lam vội vàng xua tay phủ nhận.

Cô thật sự đã quên mất năm ngoái, gián tiếp từ miệng bác của cô, biết được Thẩm Trọng Kiệt đã vào tù vì tội dâm thương người. Người này đã biến mất khỏi cuộc sống của cô từ lâu lắm rồi, không tạo thành uy hiếp cho cô được. Cô rất an toàn.

Cô vừa cảm động vừa cảm kích sự quan tâm của Liên Gia Ly đối với cô, nhưng cô lại không biết giải thích như thế nào nguyên nhân cô xin nghỉ dài hạn. Nói cô và Vu Bồi Vũ đang cặp kè? Nói Vu Bồi Vũ thương cô mệt nhọc, hi vọng cô dành nhiều thời gian hơn ở chung với anh, cho nên cô muốn nghỉ phép dài hạn? Cô cũng sẽ không nói dối, nói như thế nào, liếc mắt đưa tình à...

Về mặt khó xử của cô khiến lgl thở dài ra.

“Được rồi được rồi, không liên quan tới anh ta là tốt rồi. Nhớ, có khó khăn gì thì nói với chị Gia Ly, tới nhà hàng cũng được, lên lầu bấm chuông nhà chị cũng được. Thân con gái một mình như em phải tự biết chăm sóc bản thân, biết không?”

“Dạ biết, cảm ơn chị Gia Ly...” Thẩm Uất Lam được khích lệ, cảm thấy cảm động hết sức, nghiêng người ôm lgl thật chặt. “Chị cũng cũng phải chăm sóc bản thân và em bé cho thiệt tốt đó.”

“Được, chị sẽ.” lgl cũng ôm cô, khuôn mặt ấm áp tươi cười.

Cô suy nghĩ, cô thật sự rất hạnh phúc! Có thể làm việc ở ChezVous là may mắn lớn nhất đời này của cô.

Tạm biệt lgl, Thẩm Uất Lam trở về nhà, vừa mới mở cửa chính, còn chưa kịp cởi giày thì đã rơi gọn vào vòng tay ấm áp của người nào đó.

Hơi thở đàn ông quen thuộc ngọt ngào thấm vào tim gan của cô trong nháy mắt. Không chậm trễ một chút nào, cô xoay người lại, vòng tay choàng lên cô của Vu Bồi Vũ. Từ sau khi bọn họ trở thành tình nhân, cô ngầm cho phép Vu Bồi Vũ có thể tùy ý ra vào phòng của cô.

“Em tưởng rằng tới nay anh mới có thể trở lại...” Thẩm Uất Lam vừa đáp trả nụ hôn của anh vừa hờn hển nói. Hôm kia Vu Bồi Vũ đi xuống miền Nam, rõ ràng đã nói với cô đêm nay mới có thể tới Đài Bắc... Cô rất nhớ anh.

“Đã biết rằng tới nay anh mới có thể trở về, vậy thì em ăn mặc xinh đẹp như thế này để đi đâu?” Vu Bồi Vũ kéo Thẩm Uất Lam ra, nhìn cô từ trên xuống dưới, dắt tay cô xoay một vòng trước mặt anh.

Một khắc lúc anh theo cô vào cửa, anh cảm giác được cô xinh đẹp động lòng người. Hôm nay cô mặc áo sơ mi, váy bó, thậm chí còn mang giày cao gót. Cho tới bây giờ, anh vẫn không thích cô mang giày cao gót. lê Đ© Giày cao gót khiến cặp chân thon dài bóng loáng của cô có vẻ hoàn mỹ mê người quá mức.

“Em nghĩ, mấy tháng này đều ở trong nhà, không có cơ hội mặc đẹp. Quần áo của chị Gia Ly cho em rất đẹp, không mặc thật đáng tiếc.” Thẩm Uất Lam mở tủ giày ra, nhấc chân muốn cởi giày cao gót ra thì bị Vu Bồi Vũ ngăn lại.

“Vì sao ở nhà không có cơ hội mặc? Mặc cho anh xem, chỉ có thể để mình anh ngắm.” Vu Bồi Vũ kéo cô ra đứng trước tấm gương toàn thân của một tủ giày khác, đứng sau lưng ôm cô: “Uất Lam, em thật xinh đẹp.”

Vu Bồi Vũ đang đặt tay trên eo của cô, mơn trớn hướng về bộ ngực đầy đặn, từ từ kéo xuống vòng eo thon nhỏ, lưu luyến không rời bên cặp mông no tròn, quyến luyến vuốt ve từng đường cong trên người của cô.

Giọng nói trầm thấp của anh, cảm xúc ầm áp của bàn tay, và ánh mắt sâu nồng không chút giấu diếm ham muốn phản chiếu từ trong gương khiến ngực Thẩm Uất Lam nóng lên. Trong nháy mắt, gò má của cô nhuộm đỏ.

“Bồi Vũ... Bây giờ là ban ngày... đây là cửa trước...” Cô vẫn còn chưa nói xong thì Vu Bồi Vũ đã xoay người cô lại, đút lưỡi vào miệng của cô thăm dò, hôn cô thật sâu.

Chỉ mới hai ngày không gặp, thế mà anh lại muốn cô như thế này rồi? Lại còn mãnh liệt tới thế này khiến người ta khó chống đỡ. Là vì cô quá xinh đẹp, hay là bởi vì anh quá ham muốn?

Vu Bồi Vũ cởi áo sơ mi của cô ra, ném áo của cô và anh qua một bên. Ánh mắt dần ông nóng rực trần trụi thường thức sự đầy đặn của cô trong bộ quần áo lót viền tơ trước khung kiếng.

“Bồi Vũ, em... chúng ta ... trở về phòng...” Thẩm Uất Lam cầm thật chặt tay của Vu Bồi Vũ đang cởi áo lót của cô ra. Ngay cả một câu nói đơn giản mà cô lắp bắp mãi không xong.

Bọn họ làm tình thường xuyên, nhưng ở trước gương, còn có đôi giày cao gót chưa cởi...

Đây, đây thật sự vượt quá tưởng tượng của cô rồi...

Thẩm Uất Lam hít vào một hơi thật sâu, trước ngực bỗng nhiên lạnh lẽo, chiếc áo lót viền tơ đã bị cởi bỏ, thay vào đó là bàn tay to lớn rắn chắc nhưng không kém phần ầm áp che khuất.

.

Mặt kiếng bị che kín bởi hơi thở gấp gáp của cô, Thẩm Uất Lam cảm thấy cơ thể bởi vì cao trào mà phát run lên.

Vu Bồi Vũ xoay cơ thể của cô lại, hôn lên ánh mắt mờ mịt vì dục vọng của cô, cười nhẹ bên tai cô rồi ôm cô về phòng tắm, tắm chung với anh.

Anh biết từ hôm nay Thẩm Uất Lam bắt đầu kỳ nghỉ dài hạn, anh đã chuẩn bị sẵn sàng dẫn cô ra ngoài ăn tối, chúc mừng kỳ nghỉ khó kiếm này. Thậm chí trong lòng đã có tính toán, ngày mai rút ra chút thời gian, dẫn Thẩm Uất Lam đến một vị trung y rất có tiếng, bắt mạch cho cô, cẩn thận giúp cô bồi dưỡng thân thể.

Sau đó, anh thế nào? Anh sẽ mỗi ngày nhìn cô chăm chăm xem cô có ngủ sớm dậy sớm, ăn uống bình thường hay không. Trong ba tháng này, anh nhất định nuôi béo Thẩm Uất Lam lên một chút!

Uất Lam của anh, luôn khiến anh phải lo lắng, nhất định phải chăm sóc Uất Lam của anh cho thật tốt.

Bắt đầu từ khi nào? Toàn bộ tâm tư của anh đều bị cô chiếm lấy chặt chẽ, không thể dứt ra?

10. Chương 10: Chương 7: (1)

“Tại sao là anh mở cửa? Uất Lam đâu?” Liên Gia Ly ngạc nhiên nhìn Vu Bồi Vũ mở cửa, kiếng chân nhìn phía sau Vu Bồi Vũ.

“Cô ấy ngủ.” Vu Bồi Vũ mở rộng cửa chính ra, nghiêng người nhường Liên Gia Ly bụng phê phê đi vào nhà, thuận tay cầm hai túi quần áo lớn của cô đặt trên mặt đất mang vào nhà. “Đây là đồ của Uất Lam?”

“Vâng.” Liên Gia Lỵ gạt đầu, tự động cởi giày ra, đi tới ghế sofa trong phòng khác ngồi xuống, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường, thấp giọng nói chuyện với Vu Bồi Vũ: “Tại sao mới bảy giờ tối mà Uất Lam đã ngủ rồi? Anh mau thành thật khai báo, rốt cuộc cô ấy bị bệnh gì?”

Lúc trước đó khi Thẩm Uất Lam đã nói với anh Liên Gia Lỵ luôn nghi ngờ cô bị bệnh nan y, anh còn cảm thấy buồn cười, nhưng bây giờ anh cười không nổi. Anh phải trả lời ra sao đây? Nói Thẩm Uất Lam ngủ bởi vì cô mới bị anh ‘dày vò’ đến thăm thương?

“... Không có bệnh gì đâu.” Vu Bồi Vũ xoay người đóng cửa sập lại, rót cho Liên Gia Lỵ ly nước, ngồi bên cạnh cô trên ghế sofa.

“Không có bệnh gì đâu là sao? Không bệnh nặng mà xin nghỉ lâu như vậy à? Còn phải có anh ở đây chăm sóc cô ấy?”

Liên Gia Lỵ uống một ngụm nước, ánh mắt càng hoài nghi sâu hơn.

Dĩ nhiên cô biết Vu Bồi Vũ cũng giống như cô, thỉnh thoảng cũng mang đồ tới cho Thẩm Uất Lam. Nhưng mà không có lý gì khi Thẩm Uất Lam ngủ rồi mà Vu Bồi Vũ vẫn còn ở đây?

“Em đừng lo lắng, Uất Lam chỉ bệnh nhẹ thôi. Tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.” Vu Bồi Vũ ngoáy đầu nhìn cuối hàng lang, xác nhận tiếng nói của anh và Liên Gia Lỵ không đánh thức Thẩm Uất Lam dậy.

“Chăm sóc tốt cho cô ấy? Ừm, anh thật đúng cho mình là người giám hộ của cô ấy, từ đầu tới cuối...” Bỗng nhiên Liên Gia Lỵ chú ý đến cái gì, ngưng lại một chút, đi đến trước mặt Vu Bồi Vũ, kéo sợi tóc bên má của anh, cúi đầu ngửi ngửi...

Tóc còn chưa khô hẳn? Hương thơm vừa mới tắm xong?

Mắt Liên Gia Lỵ híp lại, đầu óc luôn thông minh từ từ gộp những vấn đề không thể giải thích được lại với nhau...

Gần đây trên cổ Thẩm Uất Lam thường xuất hiện những dấu hôn, Vu Bồi Vũ chạy đến tìm cô xác nhận những ca làm thêm mấy tháng nay của Thẩm Uất Lam, Thẩm Uất Lam khiến cô nghĩ không ra lý do nghỉ phép dài hạn, Vu Bồi Vũ mới vừa tắm xong, bảy giờ tối Thẩm Uất Lam đã buồn ngủ...

“Khoan đã! Này! Chẳng lẽ anh đã lên giường với cô ấy?”

“.....” Vu Bồi Vũ không trả lời.

Liên Gia Lỵ làm sao không biết người yêu cũ kiêm ông chủ của cô lúc không nói chuyện là đồng nghĩa với ngầm ngầm thừa nhận.

“Nè! Uất Lam nghỉ phép cũng là anh bảo cô ấy xin phải không? Tại sao? Chuyện cô ấy liệu mình làm thế người ta kiểm thêm tiền bị anh phát hiện rồi hả? Anh đau lòng bạn gái đi làm vất vả phải không?”

“Cô ấy thật sự quá cực khổ rồi.” Vốn là Vu Bồi Vũ không muốn giấu diếm chuyện anh và Thẩm Uất Lam qua lại, bây giờ đã bị Liên Gia Lỵ vạch trần, anh cũng không cần thiết phủ nhận.

“Ôi trời ơi, về tình lý, Uất Lam chỉ muốn nhanh chóng trả tiền lại cho anh, có thể tha thứ đấy!”

“Tôi biết.” Cho nên anh mới làm như không thấy, mắt nhắm mắt mở.

“Nè!”

“Hả?”

“Anh bảo Uất Lam xin nghỉ phép dài hạn là không sai, nhưng mà đừng để ngày nào đó thần xui quỷ khiến bắt cô ấy từ chức nhé!”

Vu Bồi Vũ sững sốt.

“Tại sao?” Thật ra anh muốn từ từ thuyết phục Thẩm Uất Lam từ chức. Anh thật sự nuôi nấng Thẩm Uất Lam, cô ấy không cần vất vả như vậy.

“Nói anh dần, anh lại không quá dần. Tại sao mỗi lần đụng chuyện tình cảm anh đều ngu ngốc như thế?” ltl thở dài một hơi thật sâu, không đếm xỉa đến ánh mắt phản đối của Vu Bồi Vũ, nói tiếp: “Hiện giờ anh đang cặp kè với Thẩm Uất Lam, đương nhiên mới vừa bắt đầu thì tất cả đều tốt, đều ngọt như đường. Nhưng nếu như một ngày nào đó, nhất thời anh bị ma quỷ ám ảnh, bắt Uất Lam từ chức, biến tất cả thế giới của cô ấy chỉ còn lại một mình anh, một chút tiền dành dụm gửi ngân hàng cũng không có. Rồi ba, năm năm trôi qua, tình yêu của hai người không đơm hoa kết quả, cô ấy chẳng còn một chút cơ sở kinh tế nào, anh bảo làm sao cô ấy có thể ra ngoài tự lập đây?”

“Sẽ không có một ngày như vậy.”

Tốt rồi, còn không có một ngày như vậy! Liên Gia Ly từ chối cho ý kiến, nhún nhún vai. Không thể nói đạo lý với đàn ông trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt rồi!

“Tiền cô ấy thiếu anh thì phải làm sao? Anh muốn cô ấy trả thế nào? Dùng thân thể trả?”

Lại là dùng thân thể trả nợ! Thật sự chả hiểu vì sao, phụ nữ ngày nay đúng thật là xem quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình rồi!

“Không cần trả.” Tất cả đều xóa bỏ. Cho dù là ba trăm vạn hay là năm trăm vạn, chỉ cần người thiếu là Thẩm Uất Lam thì anh không cần.

“Uất Lam sẽ không đồng ý. Cô ấy rất có ý thức trách nhiệm, cô ấy sẽ cho đây là lừa gạt đấy.”

“Không phải hai người yêu nhau không cần tính toán rõ ràng như thế sao?”

“Vợ chồng với nhau còn phải tính toán rõ ràng, huống chi hai người vẫn chỉ là ‘người tình’ mà thôi!” Liên Gia Ly nhấn mạnh hai chữ ‘người tình’ này. “Còn chưa nói, có người còn không phân biệt rõ ràng giữa tình yêu và tình dục nữa kia...”

“Em nói ai không phân biệt được tình yêu và tình dục hả?” Vu Bồi Vũ có chút khó chịu.

“Anh chứ ai. Nếu anh biết phân biệt rõ ràng thì tại sao chúng ta lại chia tay? Lại nói, coi như anh có thể phân biệt rõ ràng đi, Uất Lam đối với anh thì sao? Cô ấy giống như một con chim nhỏ vừa chui ra khỏi vỏ, người đầu tiên nhìn thấy chỉ là mẹ mình, anh biết cô ấy đối với anh là ân tình, hay là tình yêu...”

“Em nói đủ chưa?!” Mặc dù trong lòng vốn đã hoài nghi, nhưng bị người khác nói thẳng ra như vậy thì có loại cảm giác rất khó chịu. Hai tay Vu Bồi Vũ khoanh trước ngực, cảm xúc mất hứng trong mắt càng đậm. Giọng nói bất chợt nâng cao, anh quay đầu lại nhìn hành lang rồi nhanh chóng đè thấp giọng, “Tình cảm của tôi và Uất Lam không giống như tôi và em.”

Tuy rằng năm đó nguyên nhân mà anh để ý đến Liên Gia Ly cũng là bởi vì hoàn cảnh của Liên Gia Ly vô cùng khốn đốn. Nhưng mà anh đối với Thẩm Uất Lam còn có rất nhiều cảm xúc sâu sắc. Thẩm Uất Lam luôn tác động chặt chẽ cảm xúc của anh từng phút từng giây. Hơn ai hết, anh hi vọng cô có thể bình an hạnh phúc.

Anh nói không được phần cảm giác kia là cái gì, nhưng anh biết nó không giống nhau.

“Không giống chỗ nào? Tình cảm của hai người giống ở chỗ là lấy đồng tình làm khởi điểm. Có một ngày, tìm anh không còn đồng cảm với Uất Lam nữa, tình yêu sẽ mất đi, giống như em và anh lúc trước!” Sau khi lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, Liên Gia Ly lập tức cảm thấy không thích hợp. Đây thật sự giống như lời chỉ trích, vì thế cô ho nhẹ một tiếng, quay trở lại trọng tâm của vấn đề.

“Nói tóm lại, cho dù là người tình, người thân, anh em, vợ chồng, chỉ cần liên quan tới tiền bạc thì tuyệt đối không có kết quả tốt. Anh mau nghĩ cách để Uất Lam trả hết nợ cho anh. Chỉ đến khi hai người cùng đứng chung một chỗ thì mới có tư cách nói chuyện tình cảm một cách rõ ràng, cũng như muốn bàn chuyện hôn nhân gì đó.”

Vu Bồi Vũ không nói gì, sâu trong ánh mắt vẫn như còn có điều suy nghĩ, nhìn thẳng Liên Gia Ly.

Liên Gia Ly bị nhìn chăm chăm có chút không tự nhiên, bỗng nhiên đứng dậy nói: “Được rồi, em phải về đây, gặp lại sau! Giúp em hỏi thăm Uất Lam.”

“Đi từ từ.” Vu Bồi Vũ đưa Liên Gia Ly ra cửa chính, trở lại thì nhìn thấy Thẩm Uất Lam với vẻ mặt mệt mỏi, còn buồn ngủ, đứng trước cửa phòng ngủ, dụi dụi mắt.

“Bồi Vũ, hình như em nghe tiếng của chị Gia Ly...”

“Phải rồi. Cô ấy đưa mấy túi quần áo tới cho em, mới vừa về.” Vu Bồi Vũ xua đi tâm tình hỗn độn, nhìn Thẩm Uất Lam bằng cặp mắt muốn giấu cũng giấu không được vẻ dịu dàng.

“Uất Lam, em muốn ngủ thêm chút nữa không? Hay muốn xuống giường ăn chút gì? Gần đây có một tiệm ăn cũng được lắm, nếu em vẫn còn có sức thì chúng ta ra ngoài ăn cơm tối không? À, đúng rồi! Còn nữa, anh lấy hẹn với bác sĩ trung y ngày mai cho em rồi. Sáng mai anh mang xe tới đón em.”

Sự đồng tình của anh cũng là tình yêu! Mang ân tình của anh cũng là tình yêu! Anh lo lắng nhiều chuyện làm gì chứ? Anh chỉ muốn chăm sóc tốt cho Thẩm Uất Lam mà thôi.

Rầm!

Lên tiếng trả lời chính là tiếng cửa chính đóng lại, ẩn chứa rất nhiều cảm xúc bất an và bất mãn.

Thẩm Uất Lam không nói với Vu Bồi Vũ, thật ra thì ngày đó lúc anh nói chuyện với ltl ở phòng khách, cô sẽ thức muộn đi ra ngoài, vốn định mở tủ lạnh lấy nước trái cây cho bọn họ nhưng dừng chân lại, quay trở về phòng, ngồi yên ở cửa phòng nghe được hơn phân nửa.

Cô sợ Vu Bồi Vũ để ý chuyện cô vô tình biết được chuyện xưa của anh, vì vậy không thể làm gì khác hơn là làm bộ như không nghe thấy gì.

Thật ra thì người nào trước kia lại không từng có qua vài mảnh tình vắt vai? Huống chi Vu Bồi Vũ lại là người đàn ông có điều kiện tốt như vậy, chưa từng có bạn gái mới là đúng là chuyện kỳ quái...

Cô cũng không cảm thấy khó chịu trước kia Vu Bồi Vũ và Liên Gia Ly đã từng cặp kè. Nhưng lý trí thì nghĩ như vậy, nhưng con tim lại có chút không thoải mái, nhất là khi cô đang nghĩ dài hạn, đột nhiên rảnh rỗi như bây giờ.

Cảm giác, giống như có chỗ là lạ...Cô đang ở trong căn nhà Liên Gia Ly đã từng ở qua, đảm nhiệm chức quản đốc Liên Gia Ly đã từng làm, mặc quần áo Liên Gia Ly đã từng mặc qua, thậm chí cặp kè cùng chung một người đàn ông?

Cô biết Vu Bồi Vũ rất tốt đối với cô, cô cũng không ngại tình yêu giữa bọn họ là thành phần nào. Nhưng mà, nếu như trong tình yêu có thể lẫn lộn với lòng thương hại, vậy thì tại sao Vu Bồi Vũ và Liên Gia Ly lại tan vỡ? Vậy thì có thật là khi sự đồng cảm không còn nữa, tình yêu cũng cất cánh bay xa?

Thẩm Uất Lam mở hết nắp mấy bình thuốc bắc trên bàn ra, ngoan ngoãn dựa theo phương thức uống thuốc, nuốt hết mấy muỗng, sau đó chống cằm ngắm người ra.

Cô thật sự chán ghét loại suy nghĩ lung tung này và cuộc sống cả ngày không có gì làm.

Ngày nghỉ vừa mới bắt đầu vài ngày, cô vẫn có thể tìm vài chuyện thú vị để làm, ví dụ như nấu nướng, thủ công, v.v... những thứ mà trước đây cô rất muốn học nhưng không có thời gian để làm. Nhưng mà ngày nghỉ đã tới tuần thứ tư, nháy mắt đã hơn một tháng đi qua, tiền trong ngân hàng càng ngày càng ít, trong lòng lại càng không nở.

Vu Bồi Vũ đã sớm trả lại sổ ngân hàng và con dấu cho cô, nói tiền này cô đều có thể dùng. Khi nào dùng hết thì anh sẽ nạp thêm vào, thậm chí còn muốn cô đi mua chút quần áo và giày dép, hay là bất cứ thứ gì cô muốn mua...

Quả thật cô giống như là tình nhân bao dưỡng của Vu Bồi Vũ, mỗi ngày không cần làm thứ gì, chỉ cần trang điểm cho mình xinh xắn đẹp đẽ, ngoan ngoãn đợi ở nhà, chờ anh tùy hứng tới nuông chiều.

Đing đong!

Tiếng chuông cửa vang lên, Thẩm Uất Lam đi đến trước cửa, nhìn qua mắt mèo thăm dò – là bà thím nhà đối diện.

Giờ cơm tối sắp tới, bà thím ở nhà đối diện thường hay sang bên cô mượn chút muối, đường, nước tương, mấy thứ linh tinh này.

Thẩm Uất Lam mở cửa chính ra, khẽ thở dài, cảm thấy cuộc sống không có việc làm sắp làm mình điên lên rồi.

“Bồi Vũ, em muốn nhận nhận một số công việc đơn giản về nhà làm, được không?” Sau khi cân nhắc mấy ngày, trong lúc Vu Bồi Vũ và Thẩm Uất Lam cùng nhau ăn cơm tối, Thẩm Uất Lam đã hỏi Vu Bồi Vũ câu này.

Đang thu đồ đạc trên bàn ăn mang xuống bếp, Vu Bồi Vũ dừng lại một chút, mang chén bát dơ bỏ vào bồn rửa, rồi trở lại ngồi xuống bên cạnh Thẩm Uất Lam.

“Tại sao? Anh đưa em không đủ tiền hả? Gần đây chi tiêu cái gì quá mức hay sao?” Vu Bồi Vũ rót cho cô ly nước, đẩy thuốc bắc đến trước mặt cô.

“Không có, làm gì có chuyện không đủ dùng?” Hơn mấy triệu đó! Làm sao cô có thể xài hết trong thời gian ngắn chứ? Thẩm Uất Lam vừa lầu bầu, vừa liều mạng nuốt hết bột thuốc đắng chết người này, đóng nắp bình, nhìn chằm chằm Vu Bồi Vũ nói: “Chỉ là em cảm thấy rất buồn chán, vừa đúng lúc ông chủ lúc trước đã giao cho em mấy bản thảo phiên dịch lại gọi điện thoại cho em, nói có vài bản thảo đang cần gấp, hỏi em có thể nào giúp một tay...”

Thật ra thì cô tính ‘tiền trăm hậu tấu’, nhưng lại cảm thấy, nên nói trước một tiếng với Vu Bồi Vũ thì tốt hơn...

“Mấy ngày này thật sự buồn chán lắm hả? Xin lỗi, gần đây anh hơi bận rộn, đích thực có chút lơ là đến em.” Vu Bồi Vũ suy nghĩ một hồi, thở dài, vuốt vuốt mái tóc của Thẩm Uất Lam.

Mấy tuần lễ này, ngoại trừ bốn ba giữa các chi nhánh như thường ngày ra, anh còn phải phân tâm chu toàn chuyện thương hiệu ChezVous với anh của anh, còn phải dè dặt cẩn thận, sợ chuyện này bị mẹ phát hiện, bị người anh luôn muốn chia chén cơm làm hại đến sức khỏe.

Nhắc tới có chút hổ thẹn, anh muốn Thẩm Uất Lam nghỉ phép, nhưng thời gian ở chung với cô thì thật sự quá ít...

“Không phải vậy! Không phải vì lý do của anh. Em biết anh bận rộn, làm sao có thể trách anh? Chỉ là em không thể tiếp tục ngồi không, muốn tìm chút việc cho mình làm thôi.” Thẩm Uất Lam vội vàng phủ nhận. Vu Bồi Vũ lúc nào cũng vậy, luôn gánh hết những chuyện liên quan tới cô lên vai.

Anh còn nói cô lúc nào cũng suy nghĩ cho anh. Tâm ý yêu thương, cưng chiều và quan tâm của anh khiến cô thật đau lòng!

Thái độ vội vàng giải thích của Thẩm Uất Lam khiến Vu Bồi Vũ cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Anh cười nhẹ một tiếng, cầm tay cô kéo qua, để cô ngồi lên đùi anh, “ Bao nhiêu tuần không làm việc, em đã chịu không nổi sự nhàn rồi. Nếu như sau này mang thai, ở nhà chờ sanh, không biết em sẽ ra sao há?”

Vu Bồi Vũ ngửa đầu liếm nhẹ môi cô, sau đó cắn một miếng lên chỗ lõm xuống giữa xương quai xanh gợi cảm.

Chỉ cần bọn họ gặp nhau thì sẽ ân ái, rất kịch liệt cũng rất buông thả, không phải lần nào anh cũng nhớ đến chuyện ngừa thai...

Thẩm Uất Lam luôn tích cực chủ động về chuyện ân ái, cũng như khéo léo thuận theo, nghênh hợp hầu hạ anh giống như một nữ nô rất có trách nhiệm. Cô vì anh mà bày ra các loại thư thể phóng đảng gợi cảm, tùy thời hoan nghênh anh tiến vào.

Anh mà nhớ ‘đeo mũ’ mỗi lần mới đúng là chuyện lạ!

11. Chương 11: Chương 7: (2)

“Bồi Vũ. . . Em sẽ không mang thai.” Thẩm Uất Lam vòng tay ôm chặt cổ Vu Bồi Vũ, hai đầu gối tách ra một khoảng cách tuyệt vời, để hai bàn tay của anh dễ dàng đi vào thăm dò.

“Vì sao lại không? Anh hoài nghi một ngày nào đó anh sẽ trút đầy người em...” Vu Bồi Vũ cười khẽ, ngón tay xoa xoa cánh hoa của cô bên ngoài quần lót.

Thẩm Uất Lam nhẹ giọng thở gấp. “Em luôn uống thuốc ngừa thai, Bồi Vũ...”

Thuốc ngừa thai? Động tác vuốt ve cô của Vu Bồi Vũ cứng đờ, nhìn ánh mắt sâu đen của cô tràn đầy hoang mang.

“Uất Lam, có phải trong lúc vô tình, anh đã biểu hiện không muốn kết hôn với em hay là không muốn em bé hay không?”

“Không có.” Thẩm Uất Lam lắc đầu. “Em chỉ là cảm thấy, trước khi em trả xong nợ cho anh, chúng ta không thích hợp có em bé...”

Vu Bồi Vũ lập tức nhướng cao mày, biểu đạt sự bất đồng ý kiến vì những lời nói này.

Thẩm Uất Lam nhẹ nhàng nói tiếp. “ChezVous cần dùng tiền, em lại không thể dùng hoài tiền của anh. l€*qu *đ Đừng nói về sau em có thể phần đầu giúp anh kiếm tiền hay không, ít ra em phải hoàn trả tất cả khoản nợ em mượn anh trước kia, không nên liên lụy anh...”

“Uất Lam, anh chưa từng cảm thấy em liên lụy anh.”

“Nhưng mà em lại cảm thấy có. Mỗi ngày em đều tính toán mình còn nợ anh bao nhiêu, em muốn làm sao mới có thể giúp được anh. Em thật sự không muốn trong lúc anh đang gặp khó khăn, em lại gia tăng gánh nặng cho anh. Nếu như em có thể kiếm thêm chút tiền...”

Tiền! Tiền! Lại là tiền! Đột nhiên Vu Bồi Vũ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Anh trai của anh cả ngày túm lấy anh đòi tiền! Thẩm Uất Lam liều chết ôm thêm công việc, cũng vì tiền!

Anh thừa nhận lúc có tiền cũng tốt, nhưng hôm nay anh thật sự nghe đủ lắm rồi!

“Kiếm nhiều tiền một chút, trả hết nợ cho anh thì sao đây? Sau khi trả hết tiền rồi thì em sẽ bỏ lại anh, phải đấy mà đi à?” Đột nhiên Vu Bồi Vũ nhớ tới lời nói trước đây của lgl.

Lgl nói, khi anh đã không còn đồng cảm với cô nữa thì tình yêu giữa bọn họ cũng sẽ không còn. Như vậy, Thẩm Uất Lam đối với anh là như thế nào?

Ân tình hết rồi, coi như xong, chẳng lẽ tình yêu cũng tan vỡ hay sao?

“Bồi Vũ, anh biết rõ ý em không phải như vậy. Em chỉ là...” Không muốn tạo thành gánh nặng cho anh.

Cô sợ mình trở thành gánh nặng của Vu Bồi Vũ, nhưng lại không biết Vu Bồi Vũ lại sợ cô không phụ thuộc vào anh.

“Được rồi, đừng nói nữa.” Vu Bồi Vũ xoa mi tâm đau nhức, huyết Thái Dương co rút từng trận đau đớn, chỉ muốn kết thúc đề tài này một cách nhanh chóng. “Em muốn nhận bản thảo phiên dịch, hay làm những thứ khác cũng được. Anh chỉ muốn em biết tự chăm sóc bản thân mình cho thật tốt, hiểu không?”

“Em biết rồi. Bồi Vũ, nhưng mà, em không phải bởi vì...” Thẩm Uất Lam vội vàng như muốn nói thêm gì nữa, nhưng lại bị Vu Bồi Vũ đang tâm phiền ý loạn cứng rần rắt ngang.

“Anh mệt rồi, Uất Lam, có gì thì ngày mai chúng ta bàn tiếp! Trễ lắm rồi, anh phải trở về, em cũng nên đi ngủ sớm chút đi.”

“Bồi Vũ...”

“Nghe lời, ngoan.”

Bộ dáng mệt mỏi và u buồn của anh khiến Thẩm Uất Lam muốn giải thích thêm gì đó lại im bật. Cô lấy áo khoác giắt trên tường đưa cho anh, tâm sự nặng nề tiễn anh ra tới cửa.

“Đi ngủ sớm một chút.” Vu Bồi Vũ xoay người lại dặn dò.

“Dạ... Đi đường cẩn thận, ngày mai gặp lại.”

Một giây trước khi Vu Bồi Vũ khép cửa lại, đột nhiên Thẩm Uất Lam thò người ra ngoài, hôn một cái lên môi anh, hùng dũng nói một câu.

“Bồi Vũ, trừ khi anh không cần em nữa, nếu không em sẽ tuyệt đối không rời anh nửa bước, anh biết không?”

“Biết.” Vu Bồi Vũ cười khở, sau khi hôn trả lại cô, nhẹ giọng đóng cửa lại.

Tại sao đêm xuân hơi nước thấm lạnh mà anh lại cảm thấy nóng nẩy phập phồng?

Trái tim nặng nề.

Sau khi Vu Bồi Vũ bỏ đi, Thẩm Uất Lam rửa chén đĩa, ngồi trước bàn ăn buồn bã thần thờ.

Thật ra chỗ đứng của cô và Vu Bồi Vũ không ngang hàng nhau, cho nên cô mới có cảm giác nền tảng tình yêu của bọn họ không vững chắc.

Cô gấp gáp muốn trả lại tiền, anh vội vả ngăn cản cô trả lại tiền. Giống như cô và Vu Bồi Vũ không tìm được một điểm thăng bằng giữa bọn họ.

Hai người bọn họ giống nhau như thế, nhưng lại không giống nhau chút nào.

Vu Bồi Vũ mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp gặp khốn cảnh, có một đám nhân viên cùng lui cùng tiến với anh vượt qua. Anh quý trọng tình cảm của các nhân viên trong lúc hoạn nạn, cảm nhận được trên thế giới này có thứ còn quan trọng hơn cả tiền bạc. Vì vậy anh mới có được tính tình khiêm tốn, dịu dàng, ấm áp và tràn đầy tình thân.

Mà cô, trong một đêm mất hết người thân, lưng mang món nợ khổng lồ, thật vất vả lắm mới được ở nhờ bác hai, rồi lại gặp phải bộ mặt hạ lưu dơ bẩn của Thẩm Trọng Kiệt...

Cô lẻ loi không nơi nương tựa, ngược mắt không ai giúp đỡ. Thậm chí sau khi được Vu Bồi Vũ ra tay giúp đỡ, đối với tiền bạc, cô vẫn còn cảm giác không an toàn khó có thể phai mờ. Chỉ vì trong lòng cô khắc sâu tình cảnh khó khăn mà cô đã rơi vào vì sự nghèo khó.

Làm sao cô có thể quên dễ dàng như thế? Tại sao cô có thể để Bồi Vũ xóa bỏ giấy nợ giữa bọn họ một cách dễ dàng chứ? Anh đã ban cho cô một ân tình lớn như vậy, là anh đã kéo cô ra khỏi vùng bùn sâu không thấy đáy...

Cô không có cách nào trở mắt nhìn Vu Bồi Vũ bị anh trai của anh khi dễ. Nhưng chỉ ở nhà điều dưỡng thân thể mỗi ngày, cô thật không biết làm gì khác cho anh.

Rõ ràng cô vì anh! Tại sao vẻ mặt vừa rồi của Vu Bồi Vũ lại khiến cô khó chịu như vậy?

Tại sao anh có thể nói sau khi cô trả xong hết tiền thì sẽ phải dứt mà đi?

Chẳng lẽ Vu Bồi Vũ cũng giống như cô, đối với phần tình cảm không dễ được này rất cẩn thận, không thể xác định cũng như không có cảm giác an toàn sao?

Leng keng!

Tiếng chuông cửa lại vang lên.

Bồi Vũ? Anh quên đồ sao? Hay là anh cũng khó chịu giống như cô, muốn trở lại nhìn cô?

Thẩm Uất Lam vội vàng chạy ra cửa, bước chân chật chúa quá nhiều mong đợi và hi vọng nên đã sớm quên đi Vu Bồi Vũ có chìa khóa dự phòng, hoàn toàn không cần bấm chuông cửa.

“Lam Lam, đã lâu không gặp!”

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Uất Lam là đóng sập cửa lại, nhưng tốc độ của cô còn kém xa người đàn ông ngoài cửa lợi dụng ưu thế vóc dáng của mình xông vào——

Thẩm Trọng Kiệt?!

“Anh tới đây làm gì? Anh đi ra ngoài! Đi ra ngoài nhanh lên!” Thẩm Uất Lam liều mạng ngăn cản Thẩm Trọng Kiệt. Không phải anh ta bị ở tù sao? Tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Tại sao anh ta biết cô ở chỗ này?

“Đi ra ngoài? Lam Lam, anh còn chưa đi vào!” Thẩm Trọng Kiệt cười bỉ ổi. Anh ta biết Thẩm Uất Lam không ngốc nghe không hiểu lời nói hai nghĩa của anh ta. Anh ta dễ dàng chen vào khung cửa, đá một cú lên cửa chính!

“Anh...” Thẩm Uất Lam lùi về phía sau vài bước, ánh mắt sợ hãi.

Trên người Thẩm Trọng Kiệt toàn là mùi rượu, hay là mùi thuốc gì đó. So với trước kia, ánh mắt của anh ta càng thô bỉ hơn, khiến cô sợ hãi.

Thẩm Uất Lam cân nhắc tình thế nhanh chóng. Điện thoại thành phố cách cô quá xa, ông nói liên lạc trực tiếp với cảnh vệ dưới lầu lại ở phía sau Thẩm Trọng Kiệt. Không chút nghĩ ngợi, cô xoay người lấy điện thoại cầm tay Vu Bồi Vũ để lại cho cô trước đó không lâu.

Thẩm Trọng Kiệt bước nhanh đến gần, giựt điện thoại trong tay cô vứt sang một bên, vậy cô ở góc tường, lấy tay bịt miệng cô lại.

“Lam Lam, anh thật sự nên cảm ơn em. Nếu không phải bởi vì anh một lòng nghĩ tới anh chưa từng hưởng thụ qua em, ráng dần lòng nhẫn nhịn biểu hiện thật tốt trong ngục, tội xúc phạm ba năm chưa tới hai năm đã được tạm tha...”

Thẩm Trọng Kiệt phun hơi thở ghê tởm lên mặt Thẩm Uất Lam, khiến cô muốn ói.

“Lam Lam, em không biết anh đã theo em bao lâu rồi... Thường thường ra vào chỗ này chỉ có ông chủ của em thôi mà phải không? Chắc! Lam Lam, em lên giường với ông chủ, em thật phóng...”

So với năm đó, tại sao sức lực của người đàn ông này dường như lại mạnh hơn nhiều?

Thẩm Uất Lam thử mấy lần, nhưng đều không thể thoát khỏi sự kiềm chế của anh ta. Vì vậy đột nhiên cô dùng trán của mình đập trúng cằm của anh ta. Lợi dụng lúc anh ta bị đau, buông tay ra, cô đá mạnh lên chỗ hiểm của anh ta rồi xông về phía cửa.

Cô tự nhận mình hành động rất nhanh, nhưng lại không nghĩ tới mái tóc dài của cô lại bị kéo giựt lại trong nháy mắt! Cô bị kéo lui về phía sau, lảo đảo ngã xuống đất. Ngay sau đó, cô liên tiếp nhận được mấy bạt tai nóng rát mặt.

“Mẹ mày! Cái con kỹ nữ này rượu mời không uống, chỉ thích uống rượu phạt!”

Một luồng choáng váng lan tràn trên mặt Thẩm Uất Lam. Cô nghe được tiếng Thẩm Trọng Kiệt xé rách quần áo của cô. Cái tên đàn ông hạ lưu ghê tởm đè trên người cô, vừa hôn vừa liếm lên cổ lên ngực cô. Thậm chí cô còn cảm giác bên dưới của hắn bộc phát, muốn chen vào giữa đùi cô.

Ra sức giãy dụa, tầm mắt của Thẩm Uất Lam chợt phát hiện một vật trong tầm tay với —— máy quét nhà! Đó là máy quét nhà hình mâm tròn mà lúc trước Vu Bồi Vũ đặc biệt mua cho cô vì thấy cô quét dọn cực khổ.

Không chút nghĩ ngợi, cô cầm nó lên, liều mạng đập loạn lên ót của Thẩm Trọng Kiệt!

Cô không biết rốt cuộc mình đã đập Thẩm Trọng Kiệt mấy cái, chỉ biết mình dùng toàn bộ sức lực, cho đến khi Thẩm Trọng Kiệt nằm xụi lơ trên mặt đất, cô mới giống như vừa bị rút hết năng lượng, đẩy cơ thể Thẩm Trọng Kiệt sang một bên, về mặt ngơ ngác ngồi nguyên tại chỗ...

Anh ta chết rồi sao? Đột nhiên không hiểu sao Thẩm Uất Lam cảm thấy hốt hoảng, muốn đưa tay ra kiểm tra hơi thở của Thẩm Trọng Kiệt, nhưng rồi lại sợ hãi đột nhiên nhảy dựng dậy...

12. Chương 12: Chương 8: (1)

“Uất Lam.” Đột nhiên một bàn tay đặt lên vai của Thẩm Uất Lam.

“Tránh ra! Không được tới gần! Không được đụng tôi!” Thẩm Uất Lam xoay người lại, lập tức rơi vào lồng ngực kiên cố.

Một luồng hơi thở khiến cô an tâm tràn ngập mũi cô. Tay chân vốn đang quơ múa lung tung ngừng lại hai giây rồi mới thật sự bình tĩnh.

“...Bồi Vũ? Bồi Vũ?!”

“Ngoan, không sao! Anh đây, anh đang ở đây. Không sao...” Vu Bồi Vũ hôn lên đỉnh đầu cô, liên tục vuốt lên vuốt xuống sống lưng run rẩy của cô, nhẹ nhàng dụ dỗ trấn an.

Căn phòng hỗn loạn, đàn ông ngất xỉu trên mặt đất, và toàn thân Thẩm Uất Lam nhếch nhác, không cần suy nghĩ anh cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Em đánh chết anh ta rồi...” Thẩm Uất Lam không khóc, nhưng lại không ngừng co rúm run rẩy, thì thầm lẩm bẩm.

Trong nháy mắt, Vu Bồi Vũ có cảm giác máu sôi trào. Nếu như gã đàn ông kia chưa chết, anh thật muốn chạy vào phòng bếp, lấy dao ra chém chết anh ta!

Mới vừa rồi, sau khi rời khỏi Thẩm Uất Lam, đi không được mấy con đường thì cảm giác đau lòng ứa đến, khiến anh không thể không quay trở lại.

Thẩm Uất Lam chỉ là muốn giúp anh, càng không muốn thiếu anh thật nhiều, anh cũng không biết vì sao mình lại nổi giận với cô? Đúng là anh phiền lòng vì chuyện của anh trai mình, nhưng tuyệt đối không nên giận chó đánh mèo, trút lên người của Thẩm Uất Lam.

Anh nghĩ, có lẽ trong tiềm thức, anh muốn Thẩm Uất Lam ở nhà điều dưỡng thân thể, thậm chí còn hi vọng cô sẽ từ chức, ngoại trừ lý do yêu thương cô ra, còn là vì anh hoàn toàn không muốn cô trả hết tiền cho anh.

Giữa anh và Thẩm Uất Lam, anh là kim chủ cung cấp tiền, cô là cô nhi tiếp nhận tiền viện trợ; anh là ông chủ nhà hàng dây chuyền, cô là quản đốc làm việc dưới quyền của anh. Người bên cạnh nhìn vào sẽ cảm thấy điều kiện của anh vượt trội Thẩm Uất Lam, chiếm hết ưu thế và thượng phong. Nhưng đối với Vu Bồi Vũ mà nói, tình huống thực tế thì hoàn toàn ngược lại.

Anh luôn cảm thấy Thẩm Uất Lam còn rất trẻ, tương lai rộng mở. Anh rất sợ sau khi cô trả xong tiền nợ, rốt cuộc có ngày cũng được bay ra ngoài, phát hiện thế giới này rộng lớn bao nhiêu, phong cảnh tươi đẹp như thế nào, cô sẽ không quay đầu mà rời khỏi anh. Dù sao giữa bọn họ không có bất kỳ ràng buộc nào.

Đối với tình yêu anh rất vụng về. Trong lòng rất để ý đến Thẩm Uất Lam, sợ cô vô tình bỏ đi, khiến anh lo được lo mất.

Anh nghĩ, bộ dạng này của anh rất giống đà điểu, tâm tính của anh không đủ vì người mình yêu mà chống đỡ cả một bầu trời, ngay cả tư cách làm người tình của Thẩm Uất Lam cũng không có. Nếu một ngày nào đó anh muốn làm chồng của cô, có phải lại càng không thích hợp hay không?

Ôi! Vu Bồi Vũ khẽ thở dài. Anh sắp ba mươi tuổi mới học nói yêu đương, thế này đã đủ lắm rồi...

Bây giờ anh mới biết tại sao năm đó phải chia tay với Liên Gia Ly. Không phải là bởi vì anh không thương, mà chỉ vì lúc đó toàn bộ tâm ý của anh đều đặt trên sự nghiệp, đương nhiên đối với Liên Gia Ly thiếu đi một chút quan tâm và tính nhẫn nại.

Có nợ là phải trả, ông trời khiến anh gặp được Thẩm Uất Lam, trăm ngàn thay đổi, nhất định là muốn anh học được chân ái, hay là nói một cách khác, đây là hồi đáp kiếp này của anh cũng được.

Vu Bồi Vũ nhẹ nhàng buông Thẩm Uất Lam ra, đi tới phía trước ngồi xổm xuống xác nhận thương thế của Thẩm Trọng Kiệt, đưa tay thăm dò hơi thở của anh ta, sau đó ấn bộ đàm điện thoại, liên lạc với nhân viên quản lý. Hơn nữa, anh còn lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại báo cảnh sát.

Anh kéo Thẩm Uất Lam vào lòng, dùng tất cả dịu dàng của mình hôn lên tóc cô.

“Không sao, anh ta chưa chết, đầu cũng không chảy máu, chẳng qua là ngất xỉu mà thôi. Đừng lo lắng, có anh ở đây, không có người nào có thể tổn thương đến em...”

Thẩm Trọng Kiệt chưa chết, đêm nay vẫn còn chưa xong đâu! Bọn họ còn phải đến đồn cảnh sát cho lời khai, đến bệnh viện nghiệm thương, hay còn phải để cảnh sát vào nhà lúc soát bằng chứng. Phiền phức đủ loại, chỉ toàn là những thứ chó má đen đủi này, lại không làm ra được chuyện gì.

Vu Bồi Vũ quyết định, tối nay anh sẽ không để Thẩm Uất Lam trở lại ngôi nhà mà thiếu chút nữa cô đã bị người ta cưỡng bức. Anh muốn mang cô về nhà! Về nhà của anh!

Nếu như Thẩm Uất Lam đồng ý, nơi đó cũng sẽ là nhà của cô.

Làm xong lời khai, nghiệm xét hết tổn thương, để cảnh sát đến nơi ở lục soát bằng chứng xong, lúc Vu Bồi Vũ và Thẩm Uất Lam rời khỏi cục cảnh sát là trời đã rạng sáng.

Thẩm Trọng Kiệt không sao, lần này anh ta phạm án trong lúc tạm tha, ngoại trừ tội xúc phạm ra, còn có thêm tội cưỡng bức không thành. Trong thời gian ngắn, muốn được dễ dàng ra ngoài cũng là chuyện khó khăn.

Dọc theo đường đi, Thẩm Uất Lam không nói câu nào, im lặng một cách đặc biệt, ngay cả chuyện Vu Bồi Vũ muốn dẫn cô đến chỗ nào cô cũng không hỏi. Cho dù Vu Bồi Vũ mở cửa xe muốn cô lên xe xuống xe, cô cũng chỉ im lặng nhìn Vu Bồi Vũ cầm vài bộ quần áo để cô thay đồ tắm rửa và giày dép. Anh giúp cô thu dọn qua loa hành lý cá nhân, nổ máy xe rồi chuyển động tay lái đưa cô về nhà.

Cô như một con búp bê bị rút hết linh hồn. Vu Bồi Vũ nhìn cô mất hồn không khỏi có chút lo lắng. Nhưng nghĩ tới vừa rồi có lẽ cô bị dọa sợ, lúc này mà nói chuyện nhiều mới là kỳ lạ.

Vì vậy Vu Bồi Vũ gọi điện thoại cho mẹ, kể cho mẹ nghe chuyện Thẩm Uất Lam bị tập kích, nói anh muốn mang bạn gái bị dọa sợ về nhà, để cô ở vài ngày, muốn mẹ cứ an tâm ngủ trước đi, không nên hỏi chuyện Thẩm Uất Lam đêm nay.

Đã nghe qua Vu Bồi Vũ nhắc tới Thẩm Uất Lam nhiều lần, mẹ Vu đương nhiên sáng khoái đáp ứng.

Vu Bồi Vũ mở cửa chính nhà mình ra, bật công tắc điện trước cửa, dẫn Thẩm Uất Lam lên lầu, quay đầu nói với cô:

“Đây là tầng giữa, mẹ anh ở tầng này. Phòng của anh ở trên lầu, cũng như phòng khách. Tối nay em ngủ trong phòng anh trước. Phòng anh là phòng ngủ chính, có phòng tắm, tiện lợi cho em. Ngoài ra muốn tìm thứ gì hay thiếu thứ gì thì gõ cửa phòng khách kế bên, không cần lo lắng làm phiền đến anh hoặc mẹ anh, nhé?”

“Vâng.” Thẩm Uất Lam khẽ gật đầu, đi theo Vu Bồi Vũ vào phòng của anh.

Rèm cửa sổ màu xanh nhạt, ra trải giường màu xanh da trời. Thiết kế của căn phòng rất sáng sủa ấm áp, tràn đầy màu sắc và hơi thở đàn ông trên người của Vu Bồi Vũ. Không gian chứa đựng sự tồn tại mãnh liệt của anh khiến cô cảm thấy an lòng.

Vu Bồi Vũ đặt hành lý của cô bên cạnh giường, hỏi: “Đói bụng không?”

Thẩm Uất Lam không trả lời.

Hừ, không ăn không được... Vu Bồi Vũ không đợi cô mở miệng trả lời, tiếp tục nói: “Anh lấy chút đồ ăn cho em ăn.” Anh đưa hộp điều khiển TV cho cô, “Em muốn xem TV, hay dùng máy vi tính thì tự mình làm, nhé?”

Thẩm Uất Lam lắc đầu, nhẹ nhàng bình tĩnh đẩy hộp điều khiển TV lại cho Vu Bồi Vũ, dường như khỏe môi xuất hiện nụ cười đầu tiên từ tối hôm nay.

“Em đi tắm.” Cô thấp giọng nói.

“Được.” Vu Bồi Vũ hôn lên má của cô, ra khỏi phòng chuẩn bị một ít đồ ăn cho cô.

Thắm Uất Lam thật sự tắm rất lâu.

Vu Bồi Vũ nhìn đĩa mì Ý đã nguội trên bàn, cuối cùng quyết định đứng lên gõ cửa phòng tắm.

Bên trong rõ ràng vẫn còn tiếng nước chảy, cũng không nghe tiếng ngã nhào hay va chạm nào, rồi cuộc Thắm Uất Lam đang làm cái gì?

Không trả lời? Vu Bồi Vũ gõ lần thứ hai, thứ ba... xoay tay cầm cửa, không khóa?

Anh mở cửa phòng tắm ra, Thắm Uất Lam đang đứng dưới vòi hoa sen không ngừng xả nước, ngược mắt nhìn anh, tầm mắt mông lung không tập trung. Khắp nơi trên người cô từng vết ửng đỏ vì cô dùng bàn chải tắm rửa chà xát liên tục dữ dội.

Vu Bồi Vũ nhìn vẻ mặt chực khóc và quyết tâm liều chết hung hãn chà xát bắp đùi của cô, đột nhiên hiểu ra cô muốn tẩy rửa cái gì.

“Uất Lam...” Vu Bồi Vũ bước lại gần cô, cảm giác từng trận đau thương dời núi lấp biển.

Anh lấy bàn chải tắm rửa trên tay cô, ném vào bồn rửa mặt, tắt vòi hoa sen, dùng khăn tắm trong túi xách, quần lấy toàn thân ướt sũng của cô, ôm cô vào lòng.

“Em rửa không sạch...” Thắm Trọng Kiệt để lại rất nhiều vết hôn và vết cắn trên người cô, rất nhiều... “Em thật ngu, em tưởng là anh, nên mở cửa. Đều là tại em... Bồi Vũ, em rửa không sạch... Làm sao bây giờ? Em thật bẩn...” Cô vẫn còn nhớ cảm giác Thắm Trọng Kiệt đặt giữa chân cô, cô thật bẩn...

“Uất Lam, đây không phải là lỗi của em. Em thật tốt, em không làm chuyện gì sai cả. Chuyện này không liên quan tới em. Không nên suy nghĩ bậy bạ, nghe lời, ngoan.” Vu Bồi Vũ dùng sức ôm chặt cô, giống như muốn cô hòa tan và chính cơ thể mình.

Đây là phản ứng của đại đa số phụ nữ, anh đã từng đọc báo thấy qua. Nhưng anh không hề nghĩ tới, có một ngày tận mắt chứng kiến hành động tự trách này trên người người thân của mình, cảm giác chật vật khổ sở là như thế. Sớm biết như vậy, anh nên giết chết Thắm Trọng Kiệt cho xong...

“Nghe lời, ngoan. Ra ngoài ăn một chút đồ đi nhé.” Anh chỉ có thể nói ra một câu không hề liên quan như vậy.

Thắm Uất Lam nhìn anh chằm chằm, đôi mắt đẹp rưng rưng. Đột nhiên cô vùi mặt vào lòng Vu Bồi Vũ, khóc lớn.

Lúc cha mẹ qua đời cũng không chảy giọt nước mắt nào. Lúc biết mình phải gánh một món nợ lớn cũng chẳng ứa nước mắt. Mỗi ngày lo sợ ở nhà bác hai cũng không rơi lệ. Lúc bắt lực nhìn bản tin tìm việc, dứt khoát muốn đi làm ở quán bar cũng không khóc. Lúc bị Thắm Trọng Kiệt bỉ ổi tập kích cũng chảy nước mắt. Vừa rồi cho lời khai ở đồn cảnh sát, vào bệnh viện nghiệm thương cũng không rơi nước mắt. Bây giờ toàn bộ sụp đổ tràn ra ngoài, không còn cất giữ.

“Bồi Vũ, em không biết phải làm sao bây giờ? Em chỉ có một người... Mỗi lần em gặp khốn khổ đều là anh, chỉ có anh tới cứu em...”

Vu Bồi Vũ ôm chặt cô, không thốt lên được lời nào.

“Mỗi lần em tuyệt vọng, đều có anh bên cạnh. Em vừa mang ơn vừa lệ thuộc rất nhiều vào anh. Là ân tình, phụ thuộc, hay là tình yêu, em đều không biết rõ. Em chỉ biết em không thể nào phân định rõ ràng những loại tình cảm này. Tất cả những thứ này đều là anh, em phân không ra...”

“Anh biết rồi. Là cái gì cũng không quan trọng, anh biết.” Vu Bồi Vũ vuốt ve sống lưng của cô.

Không phải cảm giác của anh cũng như thế sao? Tình cảm của anh đối với Thắm Uất Lam cũng có quá nhiều hỗn tạp, quá nhiều ý tưởng bất đồng.

Có đồng cảm, có cố chấp, có tình yêu, có dục vọng...

Cho đến bây giờ anh mới hiểu, thì ra tình yêu không hề đơn giản tí nào.

“Bồi Vũ, tại sao anh nghĩ rằng em sẽ bỏ đi sau khi trả hết tiền cho anh? Làm sao em có thể phải dứt mà đi với anh? Em chỉ có anh, em chỉ cần anh, anh có biết không? Anh hiểu không? Tất cả thế giới của em chỉ cho anh, nếu như ngay cả anh cũng không chấp nhận em, em thật không biết mình sẽ ra sao... Em đã rất cố gắng, liều chết muốn đuổi theo bước chân của anh, không dám liên lụy anh, rất sợ bị anh bỏ lại phía sau...” Thẩm Uất Lam khóc suốt trong lòng anh, giọng điệu không phải oán trách, nhưng nghe ra được sự uất ức, khiến Vu Bồi Vũ cảm thấy vô cùng tự trách và đau lòng.

Liên Gia Lỵ nói Thẩm Uất Lam là chim non lột xác, toàn bộ thế giới chỉ có anh. Anh đã từng canh cánh trong lòng vì những lời nói này, bây giờ nghĩ lại, vậy thì đã sao? Trong mắt tình nhân chỉ có nhau, cho dù tình yêu của Thẩm Uất Lam đối với anh dựa trên cơ sở nào đi nữa, cô vẫn bắt chấp tất cả để được ở gần anh, như vậy là đủ rồi.

“Thật xin lỗi, Uất Lam. Thật xin lỗi, hôm nay anh đã tới chậm một bước...” Vu Bồi Vũ nâng gương mặt xinh đẹp tràn đầy nước mắt của cô lên, hôn không ngừng.

“Em không có cách nào bảo vệ mình... Em thật sợ...” Thẩm Uất Lam vẫn khóc sụt sùi trong ngực Vu Bồi Vũ, nói năng lung tung không rõ đầu đuôi.

Cô nói rất nhiều, rất nhiều lời, nói trong suốt quá trình Vu Bồi Vũ ôm cô ra khỏi phòng tắm, mặc quần áo vào cho cô, sấy khô tóc. Cô mệt mỏi khốn đốn nằm trên vai anh, trong miệng vẫn không ngừng thì thầm lẩm bẩm không rõ ràng.

Thẩm Uất Lam cảm thấy mình được đặt lên một cái giường rất êm ái, khép đôi mắt ứng hồng sưng đỏ. Trong mộng lung nghe được giọng nói nhẹ nhàng của Vu Bồi Vũ bên tai ——

“Ngủ đi. . . Uất Lam, thật xin lỗi... Là anh đã không bảo vệ tốt cho em. Là anh có quá nhiều lo lắng và hoài nghi đối với đoạn tình cảm này. Anh không tự tin với chính bản thân mình... Thật xin lỗi, anh sẽ thay đổi... Từ nay về sau, anh sẽ không rời em một bước, cũng sẽ không bỏ lại em. Cho dù quan hệ giữa chúng ta là gì đi nữa, anh cũng sẽ bảo vệ em, vĩnh viễn ở chung với em. Uất Lam, không cho phép em rời xa anh... Anh cũng không bỏ rơi em, có được không? Chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ, anh yêu em...”

Cho dù đang mơ ngủ, giọng nói dụ dỗ dịu dàng lặp đi lặp lại của Vu Bồi Vũ vẫn ngọt ngào đến mức Thẩm Uất Lam phải đau lòng rơi lệ.

Là ảo giác của cô hay sao? Cô có cảm giác, hình như mỗi đêm không yên tĩnh trong đời của cô đều có anh bên cạnh...

Bởi vì tối hôm qua kinh sợ quá mức, cho nên mãi tới bây giờ, đến khi nghe được rõ ràng Vu Bồi Vũ và mẹ đang nói chuyện với nhau ngoài cửa, Thẩm Uất Lam mới ý thức được mình đã qua đêm ở nhà của Vu Bồi Vũ.

“A Vũ, mẹ nói con đó, con mang con gái người ta bị khi dễ về nhà không quan trọng! Nhưng nếu con không muốn kết hôn với người ta thì không nên để người ta ngủ chung phòng với mình! Nếu chuyện này truyền ra ngoài, con gái người ta thật khó ăn nói...”

Rửa mặt xong, vốn định mở cửa ra ngoài, mặt Thẩm Uất Lam ứng hồng, tay cầm nắm cửa dừng lại.

Đúng rồi, cô nhớ ra cô nằm ác mộng, tỉnh dậy vài lần, mở mắt ra đều nhìn thấy lồng ngực của Vu Bồi Vũ, thế là nhắm mắt ngủ tiếp.

Chết rồi... Tối hôm qua cô và Vu Bồi Vũ ngủ chung với nhau, hơn nữa còn bị mẹ anh phát hiện.

Mẹ của Vu Bồi Vũ quả nhiên là một người phụ nữ truyền thống! Chỉ là... Tâm ý của mẹ Vu vì nghĩ cho cô mà khiến người ta thật cảm động.

Nhất định bởi vì có một người mẹ tính tình dịu dàng ảm áp như thế mới có thể dạy ra một Vu Bồi Vũ tính tình nhiệt huyết chính nghĩa giống như vậy chứ?

Thẩm Uất Lam liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, đã sắp trưa rồi, cô nên ra ngoài chào hỏi mẹ Vu thì tốt hơn. Bây giờ mới ngủ dậy thì quá muộn, hi vọng cô sẽ không để lại ấn tượng xấu cho mẹ Vu...

Thẩm Uất Lam hít vào một hơi thật sâu, vừa mới vận nửa vòng, lời nói kế tiếp khiến tay của cô như con rùa rụt cổ, lui về ngay lập tức ——

“Con muốn kết hôn với cô ấy.” Vu Bồi Vũ không chút do dự trả lời, nụ cười thoáng hiện trên môi.

Nếu không phải anh không biết trái tim của mẹ có chịu nổi lời công bố của anh hay không, anh đã nói trước khi mang Thẩm Uất Lam về nhà, chuyện gì không nên làm anh cũng đã làm sạch với cô rồi.

“Vậy thì hãy mau mang người ta về nhà! Nếu con sớm cưới Uất Lam vào nhà thì hôm qua con bé sẽ không... khụ khụ!” Đột nhiên mẹ Vu hạ thấp giọng nói lại.

Mặc dù bà nghe con trai nói tối hôm qua Thẩm Uất Lam không bị người xấu được như ý, nhưng loại chuyện ảnh hưởng tới danh dự của con gái người ta như thế này thì tốt nhất không cần nói ra miệng, quên hết đi thì tốt hơn.

“Được rồi, được rồi, con đi đánh thức Uất Lam dậy đi, kêu nó xuống lầu dùng cơm. Cơm nước xong rồi ngủ tiếp cũng được!” Sau khi mẹ Vu đẩy Vu Bồi Vũ một cái thì xoay người đi xuống lầu.

13. Chương 13: Chương 8: (2)

Vu Bồi Vũ mỉm cười mở cửa ra, trong nháy mắt, đối diện với Thẩm Uất Lam đang kinh ngạc đứng sau cánh cửa.

“À... chào buổi sáng... buổi trưa, chào buổi trưa.” Thẩm Uất Lam nuốt ực nước miếng, không biết vì sao nhịp tim lại đập nhanh một cách không thể tưởng tượng được. Có phải là bởi vì vừa nghe được Vu Bồi Vũ muốn cưới cô hay không?

Gương mặt ửng hồng và thái độ mất tự nhiên của cô khiến Vu Bồi Vũ không nghĩ cũng biết, nhất định cô đã nghe hết toàn bộ mẫu đối thoại vừa rồi của anh và mẹ.

Thật đáng yêu. Cô có cần phải được yêu mà kinh sợ giống như vậy khi anh nói muốn cưới cô hay không?

Vu Bồi Vũ đi tới trước mặt cô, thân mật vuốt vuốt đầu cô, vô cùng cưng chiều nói: “Dậy rồi? Sớm như vậy? Anh còn muốn để em ngủ thêm một lát nữa đấy!”

Anh vừa nói dứt lời, tầm mắt không tự chủ mà dời xuống vai, cổ và ngực của cô, sau đó làm bộ như không thấy trời nóng oi bức mà sao cô lại chọn áo cao cổ.

Anh biết cô muốn che giấu cái gì, đó chính là những dấu vết tên Thẩm Trọng Kiệt khôn kiếp kia đã để lại trên người cô. Vì không thể xóa bỏ được nên anh cũng không muốn nhắc tới.

“Không còn sớm, đã giữa trưa rồi.” Thẩm Uất Lam để ý đến tầm mắt của Vu Bồi Vũ, không được tự nhiên, lại kéo cổ áo, dừng lại một lát, giống như muốn nói sang chuyện khác, nghi ngờ gương mặt hỏi: “Bồi Vũ, hôm nay anh không đi làm à?”

Mỗi ngày Vu Bồi Vũ đều đến nhà hàng, ngay cả đặt hàng, nhập hàng nguyên liệu nấu nướng, các chi nhánh khác thiếu thốn cái gì, cũng đều là anh tự mình đưa đi, không nhờ người khác làm hộ...

Ánh mắt Thẩm Uất Lam tối sầm lại, anh vì cô mà nán lại sao? Cuối cùng vẫn là cô đã làm phiền tới anh...

“Hôm nay anh xin nghỉ.”

“Hà?” Thẩm Uất Lam ngược mắt kinh ngạc.

“Thì sao? Ông chủ không thể xin nghỉ à?” Bộ dáng giật mình của Thẩm Uất Lam khiến Vu Bồi Vũ cười ra tiếng, giọng điệu ranh mãnh. “Anh làm ông chủ có khi mệt chết đi được, cả năm không được nghỉ, lao tâm lao lực, thỉnh thoảng cho anh nghỉ phép một ngày cũng được chứ? Thế nào? Em không đồng ý à?” lêu lêu o Khóe mắt anh in hằn vài nếp nhăn mờ nhạt khi cười khiến anh thoát nhìn trông rất thành thực hấp dẫn.

“Không không không, làm sao em dám không đồng ý? Anh là ông chủ mà, anh nói sao thì vậy đi.” Thẩm Uất Lam cười khê một tiếng, lây mấy phần nhẹ nhõm vui vẻ trong lời nói của Vu Bồi Vũ.

Lo lắng vừa rồi trở thành hư không, cô thật sự cảm ơn Thượng Đế, để cô gặp được một người đàn ông ám áp biết săn sóc như thế...

“Anh là ông chủ, anh quyết định, là em tự nói đó.” Vu Bồi Vũ ngắt lỗ mũi ô, dặt tay cô đi ra ngoài. “Đi thôi, chúng ta xuống lầu ăn cơm với mẹ anh. Mẹ anh là người rất dễ gần gũi, em không cần lo lắng ——”

“Bồi, Bồi Vũ, đợi chút đã!” Thẩm Uất Lam khẩn trương kéo anh lại.

“Thế nào?” Vu Bồi Vũ hoang mang, dừng bước lại.

Thẩm Uất Lam cụp mắt xuống, ấp úng nói: “Mẹ Vu, bà... à? Bà đã biết chuyện ngày hôm qua, có phải không?” Chắc là vậy? Theo như cuộc đối thoại của bọn họ, nhất định là như vậy. “Vậy, mẹ Vu có nói gì không? Tình trạng gia đình nhà em, bà có biết không? Bà sẽ không cảm thấy, xuất thân của em...”

Vu Bồi Vũ nhú mày lại, hai tay khoác lên vai Thẩm Uất Lam, cúi người, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cô.

“Xuất thân của em ra sao? Xuất thân của em có chỗ nào không tốt?”

“Em...”

“Uất Lam, cha mẹ qua đời không phải là lỗi của em, cha của anh cũng mất sớm. Huống chi sau khi cha em qua đời, em vẫn còn nhỏ như vậy mà đã gánh món nợ bọn họ để lại, vì sao em cảm thấy em không đủ tốt vậy?”

Vu Bồi Vũ kéo cô vào trong ngực, tiếp tục nói: “Về phần chuyện tối qua, em có một người thân không ra gì cũng không phải là lỗi của em. Em rất tốt, hoàn hảo về mọi mặt, em biết không? Nếu như không phải bởi vì em tốt như vậy, anh đã không mất hết tự tin đối với tình cảm của chúng như vậy, sợ sau khi em trả hết nợ cho anh thì không cần anh nữa, em nói có đúng hay không?”

“Bồi Vũ...” Những thứ này đều là lý luận, nhưng trên thực tế, cô biết thế giới này không tốt như vậy...

“Uất Lam, tối hôm qua em bị cắn mấy cái, anh không ngại, mẹ anh cũng không ngại, em cũng nên bỏ qua đi. Anh biết chuyện này có thể có chút khó khăn, nhưng em không nên để chuyện này trong lòng. Anh muốn em phải nhớ, cho dù người đàn ông khác có làm gì với em trong trạng thái em không tự nguyện, anh đều muốn em, biết không?”

Thật là phiền rồi! Cô lại muốn khóc! Thẩm Uất Lam liếc chết cắn môi, cố gắng nuốt nước mắt ngược lại vào trong.

Cô thật đáng ghét, cũng rất ít khi khóc. Từ ngày hôm qua khóc được một trận tả tơi, hình như khóa nước mắt mở rồi không khóa lại được thì phải?

“Được rồi! Đừng suy nghĩ lung tung. Cắn bẻ đôi môi rồi lát nữa ăn cơm sẽ đau.” Vu Bồi Vũ cười, đưa tay ngắt đôi môi của Thẩm Uất Lam, hài lòng nhìn cô dễ dàng bị anh chọc cười.

Nếu như có thể, anh hi vọng cả đời anh có thể làm cô vui vẻ, chọc cô cười.

Nụ cười của cô là ánh sáng rực rỡ mà cả đời này của anh đều muốn truy đuổi.

Vu Bồi Vũ không lừa gạt Thẩm Uất Lam, mẹ của anh đúng là dễ gần gũi. Dọn cơm lên hết xong, ba người cười cười nói nói, dùng cơm trong không khí hết sức hài hòa vui vẻ.

“Mẹ Vu, để con rửa chén cho.” Thẩm Uất Lam mang chén đĩa trên bàn đặt vào bồn rửa chén trong phòng bếp, vén tay áo lên nói với mẹ Vu.

“Rửa cái gì mà rửa? Bỏ toàn bộ vào máy rửa chén là được rồi.” Mẹ Vu kéo ra cửa máy rửa chén.

Thẩm Uất Lam nhìn chăm chú, sau mấy giây ngây ngốc, cười cười lấy chén đĩa dơ từ trong bồn rửa ra.

Ngay cả máy rửa chén cũng có... Khó trách Vu Bồi Vũ mua iRobot cho cô. Thì ra bởi vì anh hiểu thuận với mẹ, nên đã nghiên cứu về những loại cơ khí trợ giúp việc nhà như thế này.

Nếu như Vu Bồi Vũ không mua cho cô, cô hoàn toàn không biết cũng như chưa bao giờ nghe tới iRobot là cái gì!

“Uất Lam.” Mẹ Vu lo lắng liếc mắt nhìn Vu Bồi Vũ đang gọi điện thoại trong phòng khác, quay đầu kêu cô.

“Dạ? Chuyện gì ạ?” Đang ngồi chồm hổm đặt chén đĩa dơ vào máy rửa chén, chuyên tâm nghiên cứu mấy cái nút trên đó, Thẩm Uất Lam nghi ngờ ngược mắt lên nhìn.

Mẹ Vu ngồi xuống bên cạnh Thẩm Uất Lam, thần bí hạ thấp giọng nói, ngón trỏ chỉ chỉ con trai đang nói chuyện trên điện thoại với sắc mặt nghiêm chỉnh nặng nề, hỏi: “Uất Lam, con có biết dạo này A Vũ bận rộn chuyện gì không?”

“Hả?” Đột nhiên Thẩm Uất Lam nhớ tới chuyện anh trai của anh muốn tranh đoạt thương hiệu ChezVous với anh mà anh đã từng nhắc tới, anh vẫn còn giấu mẹ, nhất thời cô hoảng hốt run lên.

Mẹ Vu cho rằng trong khoảng thời gian ngắn, Thẩm Uất Lam không hiểu bà đang nói cái gì.

“Là A Vũ đó, gần đây không biết nó bận cái gì, nghe điện thoại cùng chạy ra phòng khách để nói, sắc mặt cũng rất khó coi. Bác có hỏi nó, nhưng nó nói không sao. Nhưng khổ nỗi, thằng bé là do bác sinh ra, bác rõ ràng nhất, về mặt này của nó làm gì mà không có chuyện gì chứ? Con đi làm chung với A Vũ ở nhà hàng, có biết gần đây nó thế nào không? Có phải nhà hàng xảy ra chuyện không?”

“À?” Chết chắc! Thẩm Uất Lam rất muốn té xỉu. Nói láo là chuyện cô đã học 25 năm cũng học không xong. Cho cô thêm vài năm để tu luyện có được không?

“Người làm ở nhà hàng không đủ à? Hay là tiền bạc xoay sở không thông? Trước kia không phải đã nghe A Vũ muốn mở thêm một tiệm nữa sao? Tại sao sau này lại không mở?” Nhìn vẻ mặt này của Thẩm Uất Lam, giống như con bé biết được điều gì. Mẹ Vu lập tức kê liệt ra mấy vấn đề liên tiếp cho cô.

“À? Nhà hàng... nhà hàng... Không mở nữa là vì...” Vu Bồi Vũ, anh nói điện thoại nhanh lên! Tự anh giải quyết mẹ anh đi kìa!

“Bởi vì cái gì?” Mẹ Vu mong đợi nhìn cô.

“Không phải, cũng không phải như thế... Mẹ Vu, mẹ tự hỏi Bồi Vũ thì tốt hơn. Nút bấm của máy rửa chén ở đâu? Con tìm hoài không thấy.” Cô lảng sang chuyện khác.

Mẹ Vu đưa tay ra bấm nút rửa chén.

“Uất Lam, con biết A Vũ có một người anh không?” Mẹ Vu cảm giác bộ dạng hoảng hốt của Thẩm Uất Lam như vậy là nhất định có vấn đề, lời nói xoay chuyển, thay đổi chủ đề trong nháy mắt.

“Hả? Biết, biết ạ...” Thẩm Uất Lam liêu chết dùng ánh mắt cầu cứu người đàn ông đang ở phòng khác xa xa kia. Nhưng Vu Bồi Vũ lại một mực chuyển tâm đến nội dung cuộc điện thoại, không hề phát hiện Thẩm Uất Lam đang bị khốn đốn trong phòng bếp.

“Nè, con hãy thành thật khai báo, gần đây Vu Bồi Vũ bận rộn như vậy có phải liên quan tới anh của nó hay không?” lên quý o Không thể không thừa nhận, phần lớn trực giác của người mẹ nào cũng rất nhạy bén.

“Ách? Con, con...” Nói có cũng không được, nói không cũng không xong, nói không biết thì trái với lương tâm, Thẩm Uất Lam thật muốn ngất xỉu cho mẹ xem.

Mẹ Vu trực tiếp nắm lấy tay Thẩm Uất Lam.

“Con len lén nói cho mẹ Vu nghe sẽ không sao. Mẹ sẽ không nói cho A Vũ biết con nói cho mẹ nghe. Có phải nói có gì với anh trai...”

“Mẹ, Uất Lam, hai người đang nói chuyện gì? Chuyện gì không thể nói cho con biết?” Vu Bồi Vũ vừa đi tới gần vừa cười hỏi.

Chỉ mới ăn chung một bữa cơm mà mẹ anh và Thẩm Uất Lam đã đứng về một phe rồi hả? Còn có bí mật không thể nói cho anh biết! Chỉ là, tính ra cảm giác này phải quá tệ.

Thắm Uất Lam nhìn Vu Bồi Vũ, liệu mình muốn nháy mắt với anh, nhưng lại không biết làm sao cho anh biết? Chắc Vu Bồi Vũ cũng không cho rằng cô nói năng bậy bạ gì với mẹ anh chứ?

“Ôi chào! A Vũ, còn không phải gần đây con thần thần bí bí, khiến thần kinh của mẹ giống như vậy. Con không giải thích tiếng nào, dĩ nhiên mẹ phải đi hỏi Uất Lam rồi! Mẹ mới vừa hỏi Uất Lam, gần đây nhà hàng có gặp phiền toái gì không? Có liên quan tới anh của con không nữa!”

Về mặt tai họa đến nơi của Thắm Uất Lam khiến Vu Bồi Vũ rất muốn cười.

Đây rõ ràng là chuyện nhà của anh, biểu hiện của cô còn hốt hoảng gấp gấp hơn cả anh. Bộ dạng của cô giống như người bị mẹ nắm được đuôi hôm nay chính là cô vậy.

Nếu đã không thể giấu được mẹ thì nhất định thừa cơ hội này cho mẹ biết cũng được. Mặc dù anh có thể hiểu mẹ không muốn chuyện xấu trong nhà bêu ra ngoài, cũng như lập trường thân nhân bị thăm vấn công đường. Nhưng anh thật sự không muốn tiếp tục tha thứ dễ dàng cho anh trai anh nữa rồi.

“Uất Lam, em lên lầu trước đi. Anh có mấy lời muốn nói riêng với mẹ một chút.” Vu Bồi Vũ nói với Thắm Uất Lam.

Thắm Uất Lam nhìn anh bằng cặp mắt lo âu

“Nghe lời, ngoan.” Vu Bồi Vũ cầm tay cô, muốn cô an tâm.

“Oh... Được. Mẹ Vu, con lên lầu trước nhen!” Hai chữ ‘nghe lời’ trong miệng của Vu Bồi Vũ đối với cô mà nói, đơn giản giống như Kim Cô Chú đối với Tôn Ngộ Không vậy.

“Được được được. Nhanh đi nhanh đi, ăn no đi ngủ một chút cũng tốt. Uất Lam, lúc ăn cơm chiều bác gọi con xuống!” Mẹ Vu khoát tay áo, đuổi Thắm Uất Lam lên lầu.

Nhìn vành mắt đen thui của đứa bé Thắm Uất Lam này, nhất định là chuyện kinh khủng xảy ra tối hôm qua đã khiến con bé ngủ không ngon. Thừa dịp bây giờ ngủ bù cũng không tệ.

14. Chương 14: Chương 9: (1)

Ăn cơm chiều mới gọi cô? Lời nói của mẹ Vu khiến Thắm Uất Lam không khỏi bật cười.

Vu Bồi Vũ muốn cô đừng làm việc, ở nhà điều dưỡng thân thể, mẹ Vu muốn cô ăn no ngủ đủ. Nhiệt tình và quan tâm của hai mẹ con này thật đúng là từ một khuôn mẫu đúc ra.

Thắm Uất Lam trở lại phòng của Vu Bồi Vũ. Tối hôm qua không có tâm tình quan sát bài biện của căn phòng, hôm nay toàn cảnh đột nhiên đập vào mắt của cô.

Hàng loạt bộ sách quản lý kinh doanh được xếp la liệt trên kệ sách. Trên bàn máy vi tính để bảng báo cáo doanh thu của các chi nhánh trong nửa năm nay. Có mấy tờ giấy tiện lợi dán lên màn hình vi tính, chữ viết đàn ông cứng rắn tinh anh ghi chép vài hạng mục công việc...

Thắm Uất Lam mỉm cười, kéo ghế lại gần, ngồi xuống bàn vi tính nhìn có vẻ lộn xộn, với tay lấy một tờ giấy tiện lợi, ngón tay mơn trớn trên hàng chữ viết.

Xem ra ông chủ của cô không chạy theo thời đại rồi, cũng như không có thói quen sử dụng điện thoại thông minh...

Chữ của anh nhìn rất đẹp! Tại sao những gì thuộc về anh, dù là một chuyện rất nhỏ không đáng nhắc tới, cũng khiến cô yêu thích đến như vậy? Thắm Uất Lam lấy tay ôm đầu, cảm giác tình yêu của mình dành cho người đàn ông này thật sự quá nhiều, khe thở dài rồi dán lại giấy tiện lợi lên màn hình máy vi tính.

Mới vừa đang muốn đứng dậy, khước mắt của cô bắt gặp một món đồ khiến cô phải ngồi xuống lại. Gạt mấy tờ giấy báo cáo doanh thu sang một góc, cô rút ra một cuốn sổ da nền xanh chữ trắng có tên của cô trên đó.

Cô nhận ra Vu Bồi Vũ cầm cuốn sổ này rất nhiều lần. Quyển sổ này rất nhỏ, có thể tiện lợi bỏ vào túi áo khoác tây trang hay áo khoác vận động, anh vẫn luôn mang theo bên người.

... Tại sao lại có tên cô trên đó?

Không được! Thẩm Uất Lam lắc đầu một cái. Tự tiện xem đồ người khác là không đúng!

Cô muốn trả lại cuốn sổ về chỗ cũ, luống cuống một hồi, cuốn sổ trong tay rơi xuống, tờ giấy kẹp bên trong rơi ra... Cô nhìn một hồi thì đúng là tờ giấy nợ năm đó của cô và Vu Bồi Vũ.

Cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhặt tấm giấy nợ lên gấp vào cuốn sổ. Cho dù cẩn thận thế nào cũng nhìn thấy chữ viết bên trong — rậm rạp chằng chịt, ghi chép cặn kẽ mỗi ngày Vu Bồi Vũ mang thức ăn gì đến cho cô.

Lúc nào thì tủ lạnh của cô trống rỗng? Lúc nào thì nên nấu đồ ăn mới cho cô? Lúc cô ăn tiramisu sẽ cau mày, uống canh hải sản sẽ mỉm cười. Lúc nghe hôm nay ăn thịt bò bít tết thì vẻ mặt vui vẻ giống như Phillip nghe được có thịt bò để ăn. Món sườn hương vị mới thì vẫn còn ở trong thời kỳ quan sát...

Lật thêm vài trang nữa thì chính là thời gian biểu mấy tháng tới của cô, thậm chí còn có cả chu kỳ kinh nguyệt của cô. Khó trách Vu Bồi Vũ luôn biết lúc nào thì gọi canh đậu đỏ cho cô uống...

Bỗng nhiên khóe mắt cảm thấy ê ẩm. So với trí tưởng tượng của cô, người đàn ông này vì yêu cô mà dụng tâm quá nhiều.

Thẩm Uất Lam để lại cuốn sổ về chỗ cũ, ngồi trên mép giường, tinh thần có chút không tập trung, ôm chiếc gối có hơi hướm của Vu Bồi Vũ, ngẩn người.

Đối với Vu Bồi Vũ, cô muốn gì được đó, ta cần ta cứ lấy. Mà trong khi anh cực khổ vì nhà hàng, cô vẫn luôn cho rằng mình yêu Vu Bồi Vũ nhiều lắm, nhưng có khi nào cô giống như Vu Bồi Vũ, quan tâm anh từng li từng tí như vậy không?

Cô chỉ nghĩ tới lời nói của anh, muốn trả sạch tiền cho anh cho thật sớm, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới có ngày có thể làm người tình của Vu Bồi Vũ, sinh con cho anh. Hơn nữa, cô cũng chưa từng nghĩ tới có ngày Vu Bồi Vũ sẽ mang cô về nhà, nói với mẹ anh, anh muốn cưới cô...

Cô đã từng nói với Vu Bồi Vũ cô thích anh, nói anh là ân nhân của cô, là người quan trọng nhất của cô, nói cô lệ thuộc vào anh, không thể rời bỏ anh. Nhưng cô đã bao giờ nói với anh, cô thật yêu anh chưa?

Cô nghĩ, cô đã từ từ hiểu được nguyên nhân vì sao Vu Bồi Vũ cho rằng cô trả hết nợ cho anh thì sẽ bỏ đi.

Đó là bởi vì, trong tiềm thức của cô, cô luôn đặt mình ở địa vị thấp hèn nhất trong đoạn tình yêu này, luôn có cảm giác mình không thể ngang hàng cùng với anh, cho nên cô nghĩ đủ mọi cách để nghe lời anh, lệ thuộc vào anh, nhưng chưa từng đặt anh ở vị trí của một người tình hay một người chồng.

Cô luôn cảm thấy, Vu Bồi Vũ đáng có một người phụ nữ tốt hơn. Cho nên, có lẽ, cô thật sự ôm ấp trong lòng ý định có thể rời khỏi anh, chuẩn bị sẵn tâm lý cho mình khi anh có người phụ nữ khác...

Cô thật xấu, tại sao cô có thể như thế? Hành động này của cô chỉ là đẩy Vu Bồi Vũ vào tình cảnh bết bát hơn. Sự bao dung của Vu Bồi Vũ đối với cô như thế trong đoạn tình cảm này khiến cô cảm thấy mình hèn mọn hơn.

Vu Bồi Vũ không cảm thấy cô yêu anh, chỉ cảm thấy cô đối với anh có niềm ân tình không rõ ràng. Nếu không thì tại sao cô lại lén anh uống thuốc ngừa thai, không muốn làm người yêu công khai, ngay cả đứa bé của người đàn ông mình yêu thích cũng không muốn mang?

Tại sao cô lại có thể đối xử với Vu Bồi Vũ như thế? Tối hôm qua Vu Bồi Vũ còn nhận lỗi với cô, thật ra thì người xin lỗi phải là cô mới đúng!

Đột nhiên Thẩm Uất Lam cảm thấy rất khó chịu! Khó chịu đến mức cô cảm thấy không thể ngồi yên, nhất định phải tìm chuyện gì đó để làm.

Vì vậy, lúc Vu Bồi Vũ lên lầu, sàn nhà sạch sẽ đến mức ngay cả một sợi tóc cũng tìm không thấy. Mỗi màn cửa sổ bằng lụa mỏng cũng bị tháo ra giặt sạch, ngay cả cánh quạt máy và máy điều hòa nhiệt độ cũng được

chà rửa xong, đặt trên bệ cửa sổ hong khô. Mà Thẩm Uất Lam đang ngồi chồm hổm trong phòng tắm lau chùi bồn cầu.

Vu Bồi Vũ trừng mắt nhìn cảnh tượng hoang đường trước mặt, có lý do chính đáng hoài nghi, nếu như ngày nào đó Thẩm Uất Lam bỏ đi, vào làm ở một công ty quét dọn, cô nhất định có thể nhanh chóng trèo lên một vị trí hết sức lý tưởng không?

Vu Bồi Vũ ngồi xổm xuống bên cạnh Thẩm Uất Lam hồn nhiên không hay biết sự có mặt của anh, cười cười nói: “Em không thể nghỉ ngơi cho tốt được sao? Vậy là tốt cho công ty quét dọn tuần này rồi, tối làm việc mà không tìm được chuyện làm.”

Thiếu chút nữa là bàn chải trong tay trượt đi!

Cô lấy mu bàn tay lau mồ hôi trên trán, lại dùng cùi chỏ đẩy Vu Bồi Vũ một cái, vội vàng nói: “Bồi Vũ, anh ra ngoài trước đi, ở đây toàn là mùi thuốc lau chùi, rất khó ngửi, em làm thêm một chút nữa là xong rồi.”

“Thuốc lau chùi có mùi gì khó ngửi hả? Lúc trước ngày nào anh cũng ngâm mình rửa chén trong phòng bếp.” Vu Bồi Vũ xem thường lý lẽ của cô, trực tiếp giành lấy bàn chải của cô.

“Không giống nhau. Lúc trước anh là đầu bếp, bây giờ là ông——” Thẩm Uất Lam bỗng dừng dừng lại. Đúng rồi, đây chính là quan hệ giữa bọn họ, cô lại nhắc tới rồi! Cô có thể đoán ra được biểu tình bị thương trên mặt của Vu Bồi Vũ.

Quả nhiên Vu Bồi Vũ nhướn cao một bên chân mày, ánh mắt sâu thẳm gắt gao nhìn cô.

Kỳ quái! Tại sao trước kia cô chưa từng phát hiện vẻ mặt khiến người ta đau lòng của Vu Bồi Vũ như thế này?

Lòng ngực cô khê co thắt, bỗng nhiên đổi lời nói: “Bồi Vũ, ý của em là, em đã làm nửa chừng rồi, anh để cho em làm xong hết luôn đi. Anh đi ra ngoài trước đợi em, em lau hết sàn nhà tắm là xong, có được không?”

Vu Bồi Vũ khê liếc nhìn cô một cái, thở dài, buồn bã đứng dậy, động tác hàm chứa vẻ mất mát không thể giấu được. Anh và Thẩm Uất Lam chưa bao giờ ngang hàng nhau. Lúc nào cô cũng đặt mình ở vị trí thấp nhất, tiện thể bỏ anh lại bên ngoài thế giới của cô.

Ánh mắt của anh làm Thẩm Uất Lam rất khó chịu.

“Bồi Vũ.” Thẩm Uất Lam đột nhiên kêu anh lại.

“Hả?” Vu Bồi Vũ giương mắt lên.

“Em, em toát rất nhiều mồ hôi, muốn tắm trước. Chờ em tắm xong, em muốn uống loại trà trái cây mà anh đã làm trước kia. Anh có thể ra ngoài trước nấu dùm em không...” Như vậy có được không? Cho anh một ít việc làm, để anh khỏi phải suy nghĩ lung tung?

Vu Bồi Vũ nhìn Thẩm Uất Lam, ánh mắt chợt sáng lên, khóe miệng tươi cười, so với thường ngày còn dịu dàng hơn, nghiêng người hôn lên trán cô một cái.

“Anh giúp em nấu, em từ từ tắm đi.” Anh biết cô thích uống nước trà trái cây, thêm hai viên ô mai và một ít chanh. Xem ra Vu Bồi Vũ có vẻ hài lòng, rời khỏi phòng tắm.

Thẩm Uất Lam vừa buồn cười vừa tức giận nhìn theo bóng lưng cao ngất kia.

Tại sao cho tới bây giờ cô mới phát hiện cô vẫn luôn xem đàn ông như trời, tinh thần nô lệ thì ra mạnh mẽ hơn cô rất nhiều?

“Uống ngon không?”

“Anh đã nói chuyện với mẹ Vu chưa?” Vừa nuốt xuống hớp trà trái cây nóng hổi vừa nấu xong, Thẩm Uất Lam và Vu Bồi Vũ lên tiếng cùng một lúc.

Vu Bồi Vũ cương chiều vuốt vuốt đỉnh đầu cô. Chuyện của cô vĩnh viễn quan trọng hơn chuyện của anh...

“Uống ngon không?” Vu Bồi Vũ hỏi lại một lần nữa, quyết định lát nữa mới kể chuyện anh nói chuyện với mẹ và chuyện của anh trai.

“Ngon lắm! Em rất thích, anh cũng uống đi.” Thẩm Uất Lam bưng ly trà ngồi xuống bên cạnh anh, đưa ly tới tận môi anh, vừa làm nũng để anh uống một hớp.

“Không chua quá chứ?” Vu Bồi Vũ mỉm cười.

“Không đâu, vừa vặn.” Thẩm Uất Lam chợt dừng lại, nhìn Vu Bồi Vũ với ánh mắt hình như đã hiểu ra chuyện gì. “Bồi Vũ, anh không thích uống đồ chua thì phải?” Cô đặt ly trà lên bàn thấp bên cạnh, hỏi.

“Không thích.” Vu Bồi Vũ hôn nước trà còn dính trên môi cô, “Nhưng anh thích uống từ trên người em.”

Anh không thích uống... nhưng vẫn nấu cho cô... Trong lòng Thẩm Uất Lam dâng lên một trận cảm động, vui mặt vào lòng của anh, nói nhỏ: “Em nhất định sẽ nhớ anh không thích uống. Sau này em giúp anh nấu cũng sẽ không làm lỗi. Bồi Vũ, cảm ơn anh lúc nào cũng đối tốt với em.”

“Lúc nào em cũng nói không hết lời ‘cảm ơn’ với anh.” Câu nói oán trách nhưng nghe ra được sự cưng chiều trong đó, cộng thêm mấy phần bất đắc dĩ.

Thẩm Uất Lam ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: “Vậy sau này dùng chữ em yêu anh để thay thế có được không?” Vu Bồi Vũ sững sốt.

Thẩm Uất Lam mỉm cười với anh, giọng nói chậm rãi dịu dàng——

“Bồi Vũ, có phải em già lắm lắm cảm quên nói cho anh biết em yêu anh đúng không? Bồi Vũ, em thật yêu anh, không phải chỉ có cảm tạ, là em thật lòng yêu anh.” Cô vén tóc trên trán của anh ra, đầu ngón tay mơn trớn khuôn mặt anh tuấn, dừng lại trên cánh môi anh, nhìn anh bằng cặp mắt nóng rực vài giây. Hai gò má lại đỏ bừng, trốn vào ngực anh.

“Bồi Vũ, em thật yêu anh. Cho dù anh không cho em mượn một số tiền to lớn, cho dù anh không phải là ông chủ của em... Em nghĩ, ngay từ lúc em gặp anh trong ngõ hẻm trước cửa tiệm lợi tối hôm đó, em đã bị anh hấp dẫn. Anh là một người rất hoàn hảo, tại sao em lại có thể không thương anh? Thật xin lỗi, em chưa bao giờ nói cho anh biết, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện tương lai... Em chỉ muốn trả xong nợ cho anh, để được ngang hàng với anh. Em luôn không để ý đến tâm tình của anh...” Rõ ràng chuyện gì hai người cũng đã làm hết rồi mà tại sao cô lại cảm thấy xấu hổ như chưa từng có trước đây?

Bây giờ Vu Bồi Vũ mới biết tại sao ba chữ mê hoặc người khác gọi là ba chữ mê hoặc lòng người rồi.

Lời tỏ tình của Thẩm Uất Lam khiến toàn thân anh nóng lên, chỉ muốn ôm xiết cô vào lòng. Anh ôm chặt cô, một lần nữa cảm thấy ý niệm muốn chăm sóc cô bé này cả đời lại mãnh liệt trào dâng.

“Uất Lam, đến đây ở với anh luôn, có được không?” Vu Bồi Vũ quyến luyến mơn trớn mái tóc dài của cô, yêu thương nhìn ánh mắt sáng chói của cô rơi vào mắt mình. Biết cô sẽ hỏi, vì vậy anh lại bổ sung: “Anh đã nói với mẹ, mẹ đã đồng ý. Quan trọng nhất là, anh lo lắng cho sự an toàn của em. Anh cũng không muốn sau khi tan việc phải chạy đi hai nơi. Chúng ta sống chung với nhau, được không?”

“Vâng.” Sau khi Thẩm Uất Lam gật đầu đồng ý, mỉm cười nhìn anh nói tiếp: “Bồi Vũ, em đồng ý với anh không phải chỉ vì em nghe lời anh, mà là vì em đau lòng anh phải bỏ ba hai nơi mà thôi, là bởi vì em cũng muốn sống chung với anh.”

Vu Bồi Vũ dừng lại, cô gái của anh đã đổi tính rồi? Đột nhiên anh có loại cảm giác, vị trí ông xã này càng ngày càng gần.

“Gả cho anh nhé?” Vu Bồi Vũ nắm tay cô nghiêm túc hỏi. Không biết có phải thừa thắng xông lên hay là tại vì bây giờ anh không còn là một ông chủ nhà hàng dây chuyện nữa rồi.

“Không phải bây giờ.” Cô lắc đầu. “Anh còn chưa nói cho em nghe nói chuyện với mẹ Vu như thế nào? Anh đã nói với mẹ Vu chuyện anh cả Vu muốn tranh thương hiệu ChezVous với anh rồi chứ? Vậy thì mẹ Vu nói cái gì?”

Không phải bây giờ? Tám phần là phải đợi cô trả hết tiền nợ rồi sao? Vu Bồi Vũ nhú mắt lại.

Bỏ đi! So với trước kia cô chưa từng suy tính chuyện tương lai, hiện giờ cũng coi như là một sự thay đổi lớn...

Nếu lúc ban đầu anh dám ký giấy nợ mười năm với cô, thì cũng xem như anh có rất nhiều thời gian dây dưa với cô.

15. Chương 15: Chương 9: (2)

“Mẹ anh nói bà phải suy nghĩ một chút, sau đó mới nói cho anh biết quyết định của bà.” Vu Bồi Vũ hôn một cái lên mu bàn tay của cô, cầm ly trà bên cạnh lên, đút cho cô một ngụm, không uống liền sẽ nguội mất.

“Mẹ Vu có buồn không?” Dĩ nhiên, nhất định sẽ rất buồn. Người thân một nhà, lại còn vì tiền mà phản bội.

“Khó tránh khỏi. Bà luôn thương anh trai của anh. Mấy năm trước, cũng bởi vì thương hiệu mà anh trai của anh đã náo loạn một lần. Nhất thời, bà mềm lòng khuyên giải, nhưng không nghĩ rằng anh trai của anh không học bài học kinh nghiệm. Mỗi lần tới bây giờ lại càng tệ hại hơn.” Đột nhiên Vu Bồi Vũ cảm thấy rất buồn.

Thẩm Uất Lam chỉ biết nắm chặt tay của Vu Bồi Vũ.

“Thật ra thì anh cũng không cảm thấy anh ấy muốn thương hiệu hay nhà hàng của anh. Anh ấy chỉ muốn một số tiền để có thể cứu vãn công ty của anh ấy...” Vu Bồi Vũ trở tay nắm chặt tay của Thẩm Uất Lam. “Anh chỉ là không hiểu, nếu anh ấy ngồi xuống thương lượng đáng hoàng với anh, anh cũng chưa chắc không chịu ứng ra một số tiền cho anh ấy, tại sao anh ấy không muốn bàn bạc với anh, ngược lại làm ra những chuyện tổn thương như thế này? Là vấn đề mặt mũi? i€ ànlê Ờ Hay là tức nước vỡ bờ? Cứ cho rằng anh sẽ đưa thương hiệu ChezVous cho anh ấy, cho anh ấy chỉ nhánh, cho anh ấy một số tiền lớn để cứu vãn sự nghiệp thì như thế nào? Tình cảm anh em của tụi anh sẽ còn như trước hay sao? Mấy năm nay anh ấy chẳng hề quan tâm đến mẹ làm sao mà bù đắp cho nổi?”

Thẩm Uất Lam không nói nên lời, chỉ có thể im lặng nhìn anh, muốn mượn nhiệt độ của bàn tay truyền thêm sức lực cho anh.

“Thật ra có lúc anh rất tức giận, rất muốn đọ sức với anh của anh, xem công ty tràn ngập nguy cơ của anh ấy ngã trước hay là nhà hàng của anh ngã trước. Nếu không phải vì biết mẹ anh sẽ đau lòng, anh cũng sẽ không kiêng kỵ anh ấy...”

Vu Bồi Vũ đột nhiên bật cười rồi đưa tay lên sờ sờ má cô, nói: “Uất Lam, em xem, trên thế giới này, vẫn chỉ có thể dùng tiền mới có thể giải quyết được vấn đề; không có tiền, có vài người đuổi không đi, có chút tình cảm, chính là đổi đi không trở lại... Uất Lam, em chưa bao giờ sợ hãi cũng chưa từng hoài nghi sao? Có lẽ anh đối tốt với em, cho em mượn một số tiền lớn, chỉ là vì muốn lên giường với em, muốn em phải nghe lời anh, để anh tự tiện đòi hỏi?”

“Điên quá đi... anh muốn đàn bà chỉ cần ngoắc tay thì có, cần gì phải tốn công tốn sức muốn em?” Thẩm Uất Lam kéo bàn tay kia của anh trên má mình xuống, đưa tới miệng, cắn mạnh một cái.

Hành động tức giận của cô khiến Vu Bồi Vũ bật cười.

“Bây giờ anh ngoắc tay là em sẽ đến sao?” Vu Bồi Vũ ngoắc ngoắc đầu ngón tay về phía cô, tròng mắt sâu thẳm xinh đẹp nheo lại một cái mập mờ khiến chân của Thẩm Uất Lam gần như mềm nhũn ra.

“Em, hôm nay... trên người em... anh sẽ không nghĩ tới...” Thẩm Uất Lam không tự chủ nắm chặt cổ áo trước ngực, khản trương nuốt nước miếng, nói không xong một câu ngập ngừng lúng cùn.

Trên người cô vẫn còn dấu răng và vết tích của Thẩm Trọng Kiệt để lại... Cô biết tối hôm qua Vu Bồi Vũ đã nhìn thấy, nhưng không nghĩ anh sẽ muốn bộ dạng như vậy của cô. Ít nhất cũng chờ dấu vết phai mờ thì cô mới có thể đối mặt với anh một cách dễ chịu một chút...

“Cởi ra, cho anh xem.” Vu Bồi Vũ lấy tay đang chắn trước ngực của cô ra, kéo vải vóc cô đang mặc trước ngực, giọng nói trầm thấp quyến rũ rất rõ ràng, không phải ra hiệu ngầm.

Đây nhất định là quy định phản ứng nào đó. Lỗi tai của cô đã sớm quen thuộc tiếp thu mỗi chỉ thị ngọt ngào của Vu Bồi Vũ.

Vì vậy trước khi Thẩm Uất Lam còn chưa kịp phản ứng, hai tay của cô đã sớm hành động trước cô một bước, cởi ra cổ áo khoác không đúng mùa trên người của cô.

Vu Bồi Vũ nhìn nửa thân trần xinh đẹp với áo lót viền tơ của cô, đê ngã cô trên ghế sa lon, nghiêng người, dùng miệng phủ lên những giấu vết cô không muốn anh nhìn thấy, dịu dàng hôn hít, liếm mút, lưu lại dấu răng của anh, giống như bá đạo tuyên bố dấu vết này là của anh hôn qua.

Người phụ nữ của anh, chỉ có thể để anh hôn, chỉ có anh mới có thể hôn.

“Chỉ có dấu vết của anh.” Vu Bồi Vũ cởi nút áo lót sau lưng của cô ra, ném sang một bên, bàn tay nắn bóp bộ ngực mềm mại tròn trịa của cô, vừa thô lỗ lại vừa vuốt ve thương yêu, khiến Thẩm Uất Lam rên khẽ một tiếng.

Vu Bồi Vũ hôn lên đôi môi hồng của cô, đưa lưỡi thăm dò trong miệng cô. “Uất Lam, chỉ có anh lưu lại dấu vết trên người em... Em thật thơm, thật mềm... Làm sao anh không ham muốn đây? Không lúc nào mà anh không muốn em...”

Rõ ràng chính là một chuyện giống nhau, nhưng do hai người đàn ông khác nhau hành động, lại tạo ra hai phản ứng hoàn toàn khác nhau...

Vu Bồi Vũ vừa vuốt ve đụng tới mắt cá chân của cô, Thẩm Uất Lam liền tự động nâng chân lên, vòng qua eo của anh.

Cơ thể cô lúc nào cũng hoan nghênh anh, vội vàng, thiết tha quấn lấy anh, đón nhận anh, nuốt chửng lấy anh...

Những lúc ở chung với Vu Bồi Vũ, cô luôn cảm giác mình giống như loại người tình phóng đảng sa đọa...

“Bồi Vũ, em thật thích anh.” Thời khắc Vu Bồi Vũ tiến vào cơ thể cô, cô giãn mảy ra, cắn môi dưới, ưỡn người lên, trao anh một nụ cười rực rỡ tươi sáng nhất. “Em yêu anh, thích được ân ái với anh, thích anh ham muốn em, cũng thích anh yêu em. Bồi Vũ, em thật yêu anh...”

“Suýt.” Vu Bồi Vũ hôn lên miệng cô đã nói quá nhiều hôm nay, thì thầm bên tai cô, bắt đầu một trận hoạt động mãnh mẽ kịch liệt khác.

Anh đã nghe và hiểu, mặc dù cô chưa đồng ý gả cho anh, nhưng sự khác thường hôm nay của cô khiến anh khắc ghi những điều đã nghe được.

Cô yêu anh, anh cũng yêu cô, cho nên anh chiếm lấy cô, lấp đầy cô, cùng cô lên đỉnh thiên đàng.

Chỉ có cô, cũng chỉ có thể là cô.

Thẩm Uất Lam vốn thừa nhận, có lẽ cô vẫn còn ôm trong lòng một loại ý niệm, nếu như mẹ Vu không thích cô vì một điều gì đó, hay là suy nghĩ cô không thích hợp với Bồi Vũ, trèo cao không xứng với nhà bọn họ, cô liền có thể bỏ đi thản nhiên, tránh cho mình cảm giác hèn mọn một lần nữa. Cô không thêm nghĩ tới cũng như không lo lắng tương lai giữa cô và Bồi Vũ sẽ như thế nào. Chỉ cần đơn giản suy nghĩ tìm cách làm sao có thể kiếm đủ tiền hoàn lại cho Vu Bồi Vũ là tốt rồi.

Cũng có thể, ham muốn từ trước tới nay của cô chính là sự thoải mái và sa đọa trá hình này?

Cho nên khi cô chuyển vào nhà của Vu Bồi Vũ, phát hiện mẹ Vu bởi vì không có con gái mà cảm thấy tiếc nuối, rồi lại rất hợp rơ với cô thì cảm giác trong lòng có chút khó phân biệt.

Mẹ cô mất sớm, nếu như cô và mẹ Vu bất đồng ý kiến, cô cũng có thể dễ dàng thỏa hiệp. Nhưng mẹ Vu gần như cảm thấy cô là một người con gái hoàn mỹ, đáng để làm con dâu, càng ngày càng yêu thương cô.

Cô và mẹ Vu một người trên lầu, một người dưới lầu, vừa thân cận, lại có chút xa cách vừa phải. Nói tóm lại, không khí chung đụng hài hòa dung hợp đến nỗi Uất Lam cảm thấy cô tìm không ra bất kỳ lý do nào khác để chôn mình trong vỏ bọc đầy tự ti và bất an.

Cho nên, ôi...

Tầm mắt của cô rơi trên bản hợp đồng cho thuê căn hộ mà cô đã từng ở. Ôi, miệng thở dài, không biết đây là hạnh phúc hay bất đắc dĩ. Đề nén những suy nghĩ lung tung, lẳng lặng nghe Vu Bồi Vũ kể chuyện anh trai của anh.

Căn hộ đã cho người khác thuê, cô muốn tránh cũng không có đường để lui...

“Nói tóm lại, mắt mẹ anh sưng mấy ngày rồi, em cũng nhìn thấy mà. Hình như bà có bí mật đi tìm anh của anh để nói chuyện, hỏi cho ra lẽ rốt cuộc anh ấy gặp phải khó khăn gì, cần bao nhiêu tiền, mọi người thành thật nói ra, không nên vì tiền mà tổn thương tình cảm.

“Sau đó thì sao?”

“Thái độ của anh ấy vẫn còn rất cứng rắn. Mẹ anh cảm thấy có lỗi với anh. Nếu sớm biết, năm đó bà đã không mềm lòng, để quyền thương hiệu trong vòng tay nắm của anh trai anh. Hơn nữa, anh đã thanh toán cho anh ấy một khoản tiền, không nghĩ tới ngày hôm nay bộ dạng của anh ấy lại ra thế này...” Nhìn mẹ buồn bã như vậy, trong lòng Vu Bồi Vũ cũng đau không kém.

“Ừm, vậy phải làm gì bây giờ?” Vu Bồi Vũ không thể nào phân chia chi nhánh của ChezVous, anh trai của anh lại không thông hiểu chuyện quản lý kinh doanh nhà hàng, đưa cho anh ấy thì cũng chỉ trở mắt nhìn chi nhánh đóng cửa mà thôi... Không lẽ phải đổi thương hiệu thật sao?

“Không biết làm sao, thì thôi đổi thương hiệu vậy!” Vu Bồi Vũ mỉm cười nói, biểu hiện trên mặt như đã định liệu trước, giống như anh đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới có thể đề ra quyết định tốt nhất.

Thẩm Uất Lam ngẩn người ra, không thể tin, hỏi: “Có thật không?”

“Thật. Anh đã bàn bạc với các quản lý của tiệm, chậm nhất là tháng sau sẽ tung tin tức ra ngoài.”

“Tốt như vậy sao?” Thẩm Uất Lam lo âu hỏi.

Vu Bồi Vũ nhéo gương mặt thoát nhìn trông rất phiền não của cô: “Anh không thích người khác uy hiếp anh, cũng như không thích bỏ ra bất kỳ xu nào vì chuyện mà anh không nguyện ý làm, lại càng không muốn nhìn thấy mẹ anh vì chuyện này mà đau lòng tự trách. Anh nghĩ, mới bắt đầu nhất định sẽ bị ảnh hưởng, nhưng mạng lưới truyền thông bây giờ phát triển như vậy, cho dù chúng ta đổi tên tiệm và thương hiệu cũng không ảnh hưởng quá nhiều về mặt buôn bán.”

Thẩm Uất Lam nhìn Vu Bồi Vũ kinh ngạc, không mở miệng nói được câu nào.

Cô vẫn cho rằng Vu Bồi Vũ mềm lòng, không ngờ lúc anh cứng rắn lại quyết liệt như vậy.

Vu Bồi Vũ tình nguyện lui về mấy bước nhưng cũng không muốn dung túng nuôi dưỡng kẻ gian, không muốn chịu thiệt thòi với những điều kiện vô lý mà anh trai của anh đã đưa ra. Anh thà ra tạo dựng một vương quốc mới cho mình một lần nữa.

Cô cảm thấy, Vu Bồi Vũ thật sự là một người tốt đáng được ca tụng. Anh nói, anh không thích xài tiền vào những chuyện anh không nguyện ý làm, cho nên lúc ban đầu anh nguyện ý giúp đỡ cô, là đã suy đi xét lại nhiều lần, thận trọng suy tính xem cô có đáng giá hay không, mà không phải là vì trái tim đồng cảm lan tràn?

“Tháng sau em sẽ trở lại làm việc.” Đột nhiên Thẩm Uất Lam lên tiếng.

“Anh biết, em đã nói hơn trăm lần rồi.” Vu Bồi Vũ buồn cười, cúi đầu hôn lên gò má của cô.

Thẩm Uất Lam không cần phải nói anh cũng biết. Cô muốn trở về phấn đấu với anh. Thời gian đầu lúc mới vừa đổi thương hiệu, nhà hàng không biết sẽ xảy ra biến hóa gì, cho nên cô muốn cố gắng đứng chung trận tuyến đầu tiên với anh.

Cô không muốn ngoan ngoãn ở nhà chờ đợi, không cam lòng để anh bảo vệ mình. Cô cũng muốn che gió che mưa cho anh, làm sao anh mới hiểu đây?

“Thế nào, không hỏi anh tiệm mới tên gì à?” Vu Bồi Vũ buồn cười nhìn cô hỏi.

“Đã nghĩ ra chưa?” Không thể tưởng tượng được, thời gian này cô lẳng lặng đợi chờ trong nhà, rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì rồi?

“Đương nhiên, bàn bạc nhiều lần, tiếp thu ý kiến của mọi người, tất cả công nhân viên chức bỏ phiếu thông qua.”

“Tên là gì?”

“Ciel-Bleu.”

“Có ý nghĩa gì?” Thẩm Uất Lam hỏi. ‘ChezVous’ dịch sang tiếng Trung có nghĩa là ‘Nhà của bạn’, còn ‘Ciel-Bleu’ có nghĩa là gì?

“BlueSky.” Vu Bồi Vũ vuốt tóc cô, mỉm cười hôn lên gương mặt ngây ngốc của cô, đứng dậy đi vào phòng tắm tắm.

Ciel-Bleu? Ciel-Bleu. . . Trời xanh. . . Uất Lam?

Cái gì? Tại sao nụ cười nhàn nhạt trên môi vừa rồi của Vu Bồi Vũ lại khiến gò má của cô nóng bừng lên. Đường như anh rất hài lòng khi nghe cái tên này có chút liên quan với tên cô, dù chỉ một chút như không đáng nhắc tới.

Ghét! Thẩm Uất Lam ngã xuống giường, vùi mặt thật sâu vào trong gối.

Ciel-Bleu thì Ciel-Bleu, làm gì phải đổ mặt chứ... Đáng ghét...

16. Chương 16: Chương 10: (1)

Vài tháng sau, ChezVous chính thức đổi tên thành Ciel-Bleu.

Anh trai của Vu Bồi Vũ đoạt được thương hiệu ‘ChezVous’ thì mở thêm một nhà hàng mới, kinh doanh chỉ được vài tháng thì phải đóng cửa kết thúc. Khốn đốn gia tăng, món nợ khổng lồ lại thêm một khoản.

Mà Thẩm Trọng Kiệt... đương nhiên phải trở về khổ sai trong tù. Thẩm Uất Lam bị gọi lên tòa vài lần, mỗi lần đều có Vu Bồi Vũ ở bên cạnh, cô cũng không còn sợ nữa.

Cô vẫn sống chung với Vu Bồi Vũ và mẹ như cũ. Cuộc sống trở lại quỹ đạo bình thường, cô đã quay trở về cương vị công tác, cuộc sống bận rộn vui vẻ.

Cô vẫn làm việc ở Ciel-Bleu, vẫn là một quản đốc nhà hàng rất tiết kiệm, trong đầu chỉ toàn chuyện làm sao kiếm cho thật nhiều tiền. Mà Vu Bồi Vũ thì vẫn là một ông chủ cương trực công chính, nhiệt tâm giúp đỡ mọi người, chạy tới chạy lui giữa các chi nhánh nhà hàng.

Rõ ràng hai người bọn họ ở chung một chỗ, nhưng rất ít khi chạm mặt nhau ở nhà hàng. Cho dù có thì cũng vô cùng bận rộn, không có thời gian trông nom người kia đang làm cái gì.

Tình yêu của bọn họ vẫn còn trong vòng bí mật, chỉ có Liên Gia Ly sắp sinh em bé mới biết thôi.

“Uất Lam, có rảnh rồi thì em nên nhắc nhở một tiếng với ông chủ của em, nói cho anh ấy biết là nhà hàng có phụ nữ mang thai, lần sau có liên hoan công nhân viên thì cũng đừng làm ở những nơi có suối nước nóng có được không?” Lần trước là nhà hàng suối nước nóng, bây giờ là khách sạn suối nước nóng?

Rốt cuộc là khi nào mới đủ đây hả? Phụ nữ có thai không thể ngâm suối nước nóng, cùng lắm thì cũng chỉ có thể ngâm chân mà thôi, chẳng lẽ ông chủ anh minh thần võ của bọn họ không biết sao? Mỗi lần đều bắt

cô phải trở mắt nhìn người khác thoải mái ngâm suối nước nóng, thật khó chịu mà! Ngay cả Gia Ly nhìn không được cũng phải nhắc đi nhắc lại.

“Dạ, chị Gia Ly.” Thẩm Uất Lam nhìn Liên Gia Ly lăm lăm liên tục, không nhìn được cười ra tiếng.

“Dạ? Nghe thì hãy đi nói với đàn ông của em đi, bảo anh ta tắm nước nóng nhanh một chút, đồ ăn sắp dọn lên rồi.” Liên Gia Ly đẩy Thẩm Uất Lam một cái, muốn cô rời khỏi gian phòng huyền ảo đầy tiếng nhạc ồn ào và đám nhân viên đang uống rượu vung tay vung chân, rồi kẹp một miếng đồ ăn đưa vào miệng.

“Được rồi được rồi, em biết.” Thẩm Uất Lam cười đi ra ngoài. Thật ra thì mặc dù Liên Gia Ly không nói ra miệng, cô cũng biết Liên Gia Ly đang tạo điều kiện cho cô và Vu Bồi Vũ ở chung với nhau...

Mấy tháng nay, Vu Bồi Vũ bận rộn ổn định và khai phá khách hàng. Mỗi ngày trừ việc điều hành công việc ra, anh còn phải thỉnh thoảng tiếp nhận một số thăm viếng của tạp chí thức ăn ngon, gia tăng tỉ số phơi bày của nhà hàng. Về đến nhà, anh tắm rửa xong, đầu chưa đựng gối đã ngủ say, đã lâu lắm rồi bọn họ chưa có dịp chuyện trò thân mật.

Thời gian... quả thật trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã hơn nửa năm, liên hoan công nhân viên lại đến rồi.

Vẫn còn nhớ lúc nhà hàng vừa mới thay tên, buôn bán của Ciel-Bleu quả thật bị ảnh hưởng. Trong tiệm thường xuyên có khách hàng xuất hiện hỏi thăm nhà hàng bọn họ và ChezVous có phải là một hay không.

Bây giờ chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi, chuyện làm ăn của Ciel-Bleu đã tốt hơn nhiều so với ChezVous, Vu Bồi Vũ lại bắt đầu nôn nóng nghĩ tới chuyện mở thêm chi nhánh. Mà cô, tháng trước mới vừa nhận được một phần tiền thưởng rất phong phú. Thẩm Uất Lam nghĩ, theo tình hình hiện tại của Ciel-Bleu, không bao lâu nữa cô có thể tiết kiệm được 55 vạn rồi.

“Uất Lam.” Thẩm Uất Lam còn chưa đi tới bên khu suối nóng thì cổ tay bị người ta kéo lại.

Vừa nhìn thấy người mới tới, môi của cô cong lên mỉm cười.

“Anh tắm xong rồi? Chị Gia Ly muốn em đi tìm anh.” Cô nhìn chằm chằm cặp mắt âm áp chói sáng của anh, dịu dàng nói.

“Tìm anh có chuyện gì?” Vu Bồi Vũ hỏi.

“Nói là đồ ăn sắp dọn ra rồi.” Thẩm Uất Lam vén mái tóc vẫn còn ướt trên trán của anh sang một bên, trong lòng đột nhiên mềm nhũn.

Nguyên nhân có phải vì cô cảm thấy mình yêu người đàn ông này nhiều hơn so với lúc trước hay không? Tại sao mỗi lần gặp mặt, cô luôn cảm thấy ánh mắt của Vu Bồi Vũ càng ngày càng khiến tim cô đập rộn lên.

Vu Bồi Vũ hơi nhíu mày, Liên Gia Ly muốn đồ ăn mà ai dám không mang lên? Tối hôm nay anh có vào phòng bao hay không cũng không quan trọng, dù không có mặt anh, các nhân viên của anh cũng sẽ chơi rất vui vẻ.

“Đi.” Vu Bồi Vũ dặt tay Thẩm Uất Lam, từ từ đi về hướng thang máy.

“Đi đâu?” Thẩm Uất Lam nghi ngờ hỏi.

“Đừng hỏi, lát nữa sẽ biết.” Vu Bồi Vũ mang cô vào thang máy, trông mắt đen sâu đọng lại nụ cười dịu dàng.

Thẩm Uất Lam ngoan ngoãn đi bên cạnh anh, sánh vai cùng anh, lòng bàn tay nóng ấm của anh truyền đến bàn tay của cô, trong lòng tràn đầy một cảm giác hạnh phúc không thể diễn tả.

Gần đây cô đã suy nghĩ rất nhiều, cũng hiểu thấu rất nhiều chuyện. Cô có rất nhiều lời muốn nói với Vu Bồi Vũ. Có lẽ, hiện tại Ciel-Bleu đã lên quỹ đạo, là đã đến lúc?

Vu Bồi Vũ thần thần bí bí dẫn Thẩm Uất Lam ra khỏi thang máy, xuyên qua hành lang, dừng lại trước một gian phòng trong khách sạn, cầm thẻ mở cửa, quẹt một cái mở ra. Đuôi mắt tràn ngập ý cười.

“Tối nay chúng ta ở lại đây.” Vu Bồi Vũ dẫn cô vào cửa chính.

“À?” Đập vào mắt của Thẩm Uất Lam là một căn phòng xa hoa, khiến cô ngơ ngẩn.

Gian phòng rất sang trọng, bài biện rất xinh đẹp. Cửa sổ phòng thật lớn, sát đất, giống như có thể nhìn thấy cả cảnh đêm của Đài Bắc... Hoàn hồn trở lại, cô quay lại nhìn Vu Bồi Vũ một cách nghi ngờ.

“Gần đây quá bận rộn, luôn lạnh nhạt với em, thật xin lỗi! Đã lâu rồi không ở chung với em, hôm nay chúng ta không về nhà, ở đây hưởng thụ một đêm, nhé?”

“Được.” Thẩm Uất Lam đồng ý thuận theo. Chỉ cần có thể ở chung với anh, nghỉ ngơi chỗ nào cũng không quan trọng.

Vu Bồi Vũ thân mật vuốt đỉnh đầu của cô, chợt phát hiện tóc của cô đã dài hơn nhiều so với mấy tháng trước.

Thật là! Rốt cuộc anh đang làm gì thế? Bận rộn thì bận rộn, anh và cô làm chung dưới một hệ thống nhà hàng, còn ở chung nhà! Thế nhưng anh lại đã lâu không để mắt tới cô rồi.

Vậy mà nhìn như Thẩm Uất Lam cũng không hề oán trách? Thật rất ngoan ngoãn biết điều. Anh thích cô vâng lời, nhưng rồi lại cảm thấy tức giận, có vài phần mâu thuẫn.

Cô sẽ không cảm thấy tự ti, coi mình như cửa hàng tiện lợi, muốn gì có nấy chứ?

Khi nào thì cô mới chịu ngồi ngang hàng với anh, đứng bên cạnh cùng chỗ với anh đây? Hay là vẫn còn đợi đến khi cô trả xong tiền nợ?

Ôi, Vu Bồi Vũ thở dài, xoay người khép cửa lại, trực tiếp kéo cô gái luôn làm anh phiền não vào lòng ngực ngay trước cửa chính.

Thẩm Uất Lam tựa đầu vào ngực anh, an toàn trong vòng tay anh, lẳng lặng hưởng thụ mùi thơm nam tính dễ chịu trên người anh.

Một lúc sau, Vu Bồi Vũ đột nhiên kéo cô ra, quan sát cô từ đầu đến chân, nghi ngờ hỏi: “Em mua quần áo mới?” Mới vừa rồi anh vuốt ve sống lưng của cô, tay vừa trượt đến thắt lưng, đụng phải vật trở ngại thì mới nhớ tới anh chưa từng nhìn thấy cô mặc áo đầm kiểu Tây có dây thắt lưng.

“Dạ.” Thẩm Uất Lam có chút thẹn thùng gật đầu. Đã nhiều năm rồi cô không mua quần áo mới.

“Cả giày nữa?” Ánh mắt của Vu Bồi Vũ dời xuống đôi giày cao gót gợi cảm trên cặp chân của cô, khe cau mày.

“Em mua giày cao gót? Không phải mang không quen sao?” Lần trước không phải cô đã than đau chân trong tiệc liên hoan nhân viên à? Nghĩ kỹ lại một chút thì sau đó anh đã thấy cô mang qua một lần. Thật là càng ngày càng không hiểu nổi đàn bà, xinh đẹp vĩnh viễn đặt trước sự thoải mái sao?

“Em chỉ là... cho rằng anh thích...” Thẩm Uất Lam cup mắt xuống, gương mặt đột nhiên ửng đỏ.

Cô chỉ mang giày cao gót hai lần, thế nhưng hai lần này Vu Bồi Vũ đều đối với cô rất ‘phóng túng’... Cô có lý do chính đáng nghi ngờ ông chủ chính nghĩa của cô có sở thích không chính đáng với giày cao gót... Nhưng cô nguyện ý mặc tất cả những gì anh yêu thích.

Vu Bồi Vũ lặng người một lát, nhìn gò má đỏ tươi của cô, cân nhắc cẩn thận lý do cô mang giày cao gót vì anh thích, không khỏi bật cười.

“Phải rồi! Anh nghĩ anh đúng là rất yêu thích.” Anh đá rơi đôi giày của mình, ôm cả người Thẩm Uất Lam đang mang giày đến bên giường, đặt cô xuống mép giường, sau đó cúi người hôn lên lòng bàn chân khiến anh mê luyến không thôi.

“Bồi Vũ——” Lúc đầu lưỡi của Vu Bồi Vũ lướt qua da thịt mát cá chân của cô, Thẩm Uất Lam khẽ kêu lên tên anh.

Làm sao cô không hiểu anh đang suy nghĩ điều gì dưới ánh mắt nóng rực của anh và nụ hôn hàm chứa quá nhiều lời mời.

Thật ra thì đã lâu bọn họ không ân ái rồi. Ngay cả cơ thể của cô cũng chất chứa quá nhiều khác vọng đối với anh mà cảm thấy xao động bất an.

Ông chủ của cô là một người đàn ông tuấn tú, mà cô biết rõ cơ thể của anh cường tráng hấp dẫn như thế nào dưới áo sơ mi kia. Lồng ngực của anh thon gọn bền chắc, đường cong bắp thịt chỉ có đàn ông lao động thường xuyên mới có thể có. Hai chân của anh trắng kiêu, mạnh mẽ, không ngừng yêu cầu mãnh liệt giữa hai đùi cô, cho đến khi cô không thể tiếp tục chịu đựng được nữa thì anh mới yêu thương kêu ngừng.

Ham muốn của cô đã sớm bị anh khơi mào, hơn nữa lại thuận theo sự dạy dỗ phóng dăng của anh, mỗi lần anh tiếp cận đều vì anh mà sớm ướt át.

Nhưng rõ ràng là cô đang có chuyện muốn nói với anh...

“Bồi vũ ——” Thẩm Uất Lam khẽ đẩy đẩy đầu vai anh ra, kêu lên một tiếng.

“Cái gì?” Vu Bồi Vũ đáp qua loa một tiếng, đầu lưỡi trêu chọc không ngừng, môi hôn dây dưa quyến luyến, bắt đầu từ mắt cá chân, dọc theo cặp đùi trắng nõn của cô, đẩy làn váy trắng của cô tới thất lưng, cởi luôn chiếc quần lót cản trở.

“Uất Lam, mở chân ra.” Khóe môi Vu Bồi Vũ chứa đựng ý cười, ngược mắt nhìn lên vẻ mặt xinh đẹp đang ngượng ngùng khốn quẫn, giọng nói trầm thấp mập mờ trêu ghẹo.

“Bồi Vũ, tất cả mọi người đang chờ anh ở dưới lầu...” Đây cũng không phải là chuyện cô muốn nói với anh, nhưng hiện giờ đầu óc cô nghĩ không ra chuyện cô muốn nói với anh là gì.

“Cứ để bọn họ chờ.” Bàn tay Vu Bồi Vũ thăm dò vào giữa hai đầu gối đóng chặt lại của cô, nói một lần nữa. “Uất Lam, nghe lời, ngoan, mở chân ra.”

Thật ra thì anh có thể tách được hai chân của cô ra, nhưng anh thích nhìn cô ngượng ngùng không lưu loát, rồi lại chủ động nhiệt tình phản ứng.

Vì vậy, khi Thẩm Uất Lam nghe lời mở hai chân đang khép lại kia, đôi môi của anh không chút thương tiếc hôn vào giữa thung lũng mềm mại ẩm ướt của cô.

Vu Bồi Vũ kéo chân cô gác lên vai anh.

Thẩm Uất Lam chỉ có thể thẹn thùng nức nở rên rỉ nghẹn ngào... Cô có chút không biết phải như thế nào với người đàn ông đang đứng dưới người của cô? Không có hơi sức đẩy anh ra, cũng không muốn đẩy anh ra. Cơ thể cô vô cùng thích thú, nhưng rồi lại cảm giác hành động này quá sắc tình...

“Bồi Vũ——” Cô bất lực kêu anh, nhưng người đàn ông bên dưới cô không hề có ý dừng lại. Thậm chí cô còn nghe được tiếng ngón tay và đầu lưỡi của anh lạng lẽ thâm nhập vào, đẩy vào rút ra một cách lưu luyến.

Cô chỉ còn có thể để mình rơi vào cảm giác hưởng thụ lúc sắp cao trào. Nhưng khi cô gần đạt tới cao điểm thì kinh ngạc phát hiện Vu Bồi Vũ đã dừng lại tất cả cả động tác.

Thẩm Uất Lam cắn chặt môi dưới, cảm giác mãnh liệt nhưng lại không được thỏa mãn giữa hai chân khiến cô khó chịu đến mức bật khóc.

Vu Bồi Vũ thông thả ung dung đứng dậy, làm như không thấy vẻ thất vọng trên mặt của cô. Sau khi lột trần hết tất cả quần áo còn sót lại của cô, ở trước mặt cô, từ từ cởi hết quần áo của mình, nằm dựa lưng trên tường, đưa cho cô gói diêm đạn đáng yêu một bao gói hình bốn cạnh.

“Muốn không? Uất Lam... tự mình đến đây, hả?”

Uất Lam nhìn người đàn ông thông dong anh tuấn, dục vọng đỏ thắm giữa hai chân đang ngẩng cao đầu, rồi lại nhìn bao cao su anh đang cầm trong tay, đột nhiên nhớ ra chuyện cô muốn nói với Vu Bồi Vũ là cái gì.

Cô bò đến trước mặt Vu Bồi Vũ, hoàn toàn không biết vùng ngực sáng lóa không ngừng đang đưa trong mắt Vu Bồi Vũ đây dạn hấp dẫn bao nhiêu. Cô ngậy thơ hôn lên môi anh, thả bao cao su trên chiếc bàn thấp cạnh giường.

“Sau này không cần dùng cái này nữa...” Cô giạng chân ngồi trên đùi Vu Bồi Vũ, bộ ngực mềm mại khẽ ép lên ngực anh, mặt đối mặt, bàn tay bao quanh phả nam của anh, khiến cả người anh nóng lên.

“Tại sao?” Tròng mắt đen của Vu Bồi Vũ nhú lại nguy hiểm.

Anh nghe người ta nói thuốc tránh thai không tốt cho cơ thể. Cho nên khi cô nói cô không muốn có con thì lúc nào anh cũng tự nhắc nhở mình, cho dù ham muốn cỡ nào cũng phải dùng các biện pháp an toàn nhất để bảo vệ cơ thể của cô.

“Em đã nghĩ qua, thật ra có con cũng là một chuyện tốt...”

Bàn tay của Vu Bồi Vũ nắm bóp bầu ngực đầy đặn của cô, ngón tay vân vê nụ hoa tươi đẹp trên chóp đỉnh, nghe không ra ý cười hay bất mãn nên thấp giọng hỏi: “Em ra lệnh ngay lúc này à? Không muốn lấy anh mà đã tình nguyện muốn có em bé trước?”

“Không phải ra lệnh...” Thẩm Uất Lam hơi ngừng lại, nuốt nước miếng, rơi vào im lặng nhìn vào mắt anh: “Em muốn gả cho anh.”

Vu Bồi Vũ khựng người lại, cho rằng mình nghe lầm.

“Em đã suy nghĩ thông suốt. Em thiếu tiền của anh, em không muốn trả lại cho anh nữa rồi.” Thẩm Uất Lam lúc có lúc không vuốt ve vật cương cứng nóng rực trong lòng bàn tay của cô, trêu chọc cho đến khi Vu Bồi Vũ run rẩy từng trận khó nhịn.

Cô bé này, hình như là đang cố ý trả thù anh thì phải? Hiện giờ anh nên lắng nghe quyết định không dễ dàng của cô, hay là bất chấp tất cả chiếm đoạt cô trước đây?

“Đổi tính rồi à?” Vu Bồi Vũ giống như trừng phạt, khế cắn cắn môi cô, ngón tay thăm dò cánh hoa giữa hai chân cô, vân vê cuốn nhụy non nớt mềm mại của cô, đè nén dục vọng của mình, thuần thực nhẹ nhàng dùng ngón tay đùa bỡn.

Thẩm Uất Lam nuốt xuống tiếng rên yêu kiều, cố gắng mở miệng trở lại đề tài chính. “Em còn muốn làm việc. Sau đó, những tiền còn dư lại cũng không trả cho anh, coi như là anh cho em chi phí trong nhà...”

“Ừ hử?” Mấy giây sau Vu Bồi Vũ nghe mới hiểu, sau đó bật cười ra tiếng.

Chi phí trong nhà? Chuyện thiệt thòi như vậy mà cô cũng nghĩ ra? Cho nên cô tính toán khi trở thành vợ anh, tự mình độc lập, không cần anh nuôi, không để cho anh bỏ ra bất cứ đồng nào để nuôi gia đình. Dù sao chi phí gia đình đã ứng trước rồi, cô sẽ như cũ cố gắng làm việc, cố gắng kiếm tiền nuôi chính mình, thậm chí nuôi luôn con của bọn họ hay sao?

Nói đến cùng, tính tình nô lệ cửa hàng tiện lợi của cô vẫn không thay đổi chút nào. Nhưng cô cũng đã đồng ý đặt anh vào vị trí ông xã kia, như vậy rốt cuộc có tính là đã tiến bộ rất nhiều hay không? Anh thật đúng là nhìn không ra.

“Bồi Vũ, rốt cuộc anh có nghe em nói không hả?” Thẩm Uất Lam giống như làm nũng, ghé vào lỗ tai anh oán trách.

Vu Bồi Vũ trả lời cho qua chuyện. Anh thật sự nghe hiểu sao? Cô đã suy nghĩ thật lâu mới cuối cùng quyết định. Giữa bọn họ không còn một muốn trả tiền, một không muốn đổi phương trả tiền rồi còn gì.

Cô không muốn lại phải yêu một cách hèn mọn, cũng như khiến anh hèn mọn yêu mình.

Đột nhiên Vu Bồi Vũ hôn mạnh lên môi của cô, nâng cặp mông mềm mại của cô lên, khiến cô ứng phó không kịp, trượt xuống dục vọng đang bộc phát của anh, cắm vào thật sâu.

“Anh nghe.” Vu Bồi Vũ vuốt mái tóc đen trước ngực cô, chìm vào hành lang sát chặt nóng ẩm của cô, cũng không cử động thêm, chỉ ôm cô thật chặt, trán kề trán, ngực kề ngực, nhịp tim hòa lẫn, toàn thân trên dưới không chỗ nào không kết hợp chặt chẽ.

“Chi phí gia đình à? Anh đã nói một tháng cho em ba vạn, vậy thì em phải gả cho anh bao lâu?” Anh buồn cười hỏi.

“Gần mười năm chứ nhỉ?” Thẩm Uất Lam nghiêm túc suy nghĩ một lúc, cố gắng không chú ý đến bộ phận trần đầy kia của anh trong cơ thể mình, không nhin được khiến cô lại muốn đòi hỏi nhiều hơn nam thể nóng bỏng kia.

Thế mà cô quả thật tính toán số tiền và năm? Bộ dạng nghiêm túc nhúu mày suy nghĩ của Thẩm Uất Lam khiến Vu Bồi Vũ vừa không biết làm sao vừa rất bất mãn.

Cô gái này chỉ biết làm anh đau lòng và phiền não thôi...

“Phải sửa lại giấy nợ một lần nữa sao?” Bàn tay không an phận của anh lại xoa nắn bộ ngực xinh đẹp mềm mại của cô, làm như là chuyện lạ, hỏi lại.

“Có thể.” Thẩm Uất Lam gật đầu, ngây thơ đồng ý.

“” Vu Bồi Vũ giữ chặt eo cô, đột nhiên khởi động mãnh liệt. Luật động cuồng dã, không biết là vì mừng rỡ rốt cuộc cô đã đồng ý gả cho anh, hay là trừng phạt vì anh bất mãn cô vẫn còn nhớ tới chuyện thiếu tiền.

Anh giữ chặt hông cô, mỗi lần xông đỉnh đều dùng hết sức, khiến cơ thể mềm mại không xương của cô rung động phóng đảng sáng ngời trước mắt anh.

Vu Bồi Vũ thưởng thức phong cảnh diễm tình của cô vì anh mà nở rộ. Bàn tay còn lại của anh bóp chặt vú trắng mềm mại, mê luyến điên cuồng tiến thẳng vào cô, cùng lúc hấp thu nơi sâu thẳm của cô, dâng hiến mình không chút do dự.

Anh đặt cô nằm xuống, không rút ra liền trực tiếp thay đổi tư thế muốn cô.

Cười à? Làm sao không cười đây? Anh đã sớm yêu cô sâu đậm, không còn cách nào buông tay. Nếu như cô đã mở miệng đồng ý gả cho anh, quan hệ tiền bạc và tình cảm của bọn họ liền dây dưa quấn quít cả đời này, không rõ ràng cũng chẳng sao.

Tiền nợ, chi phí gia đình, về sau còn có cả chi phí sinh con lợn xộn lung tung, trông nom làm gì cho mệt? Nếu mọi thứ đều dùng tiền để nói thì cả đời này cái gì cũng không rõ ràng.

Vừa vặn, đúng như điều anh mong muốn.

Vốn là anh rất sợ Thẩm Uất Lam trả tiền xong sẽ bỏ chạy. Lần này, đừng nói là mười năm, sau hai mươi năm, ba mươi năm, Thẩm Uất Lam sẽ biết, nếu cô đã quyết định gả cho anh thì cả đời này cũng không được hối hận.

Cô không muốn nợ nần anh, nhưng lại không nghĩ tới, từ khi bắt đầu gặp nhau, cho dù là tình cảm vô hình hay tiền bạc hiện hữu, quan hệ giữa bọn họ đã bị buộc chặt lại một chỗ, phân biệt không được cũng như không thể nào thoát ra.

17. Chương 17: Chương 10: (2)

Liên Gia Ly thật không thể tin được, bữa ăn 12 món đã kêu ra hơn phân nửa thì Vu Bồi Vũ và Thẩm Uất Lam mới xuất hiện, vậy mà tất cả nhân viên trong phòng bao lại không ai nghi ngờ bọn họ là một đôi.

Nhìn cặp mắt long lanh sáng rực của Thẩm Uất Lam, hai gò má đỏ bừng thẹn thùng, và áo sơ mi có chút nhăn nhúm của Vu Bồi Vũ, rõ ràng là người đã làm chuyện gì rồi mới tới đây, tại sao không ai cảm thấy bọn họ rất khả nghi vậy chứ?

Nhất định là bởi vì bộ dạng chỉ muốn kiếm tiền và hình tượng phản đối yêu đương của Thẩm Uất Lam đã giúp cô chống đỡ. Mà hình tượng ông chủ hiền hòa thân thiết, trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ tới chuyện làm ra món ăn mới lại cắm sâu vào lòng người, mọi người mới có thể hoàn toàn không liên tưởng đến chuyện hai người ở chung một chỗ.

Sức quan sát thật kém, tương lai của Ciel-Bleu thật đáng lo... Liên Gia Ly buồn cười nghĩ thầm.

“Ăn cơm còn phải ca hát à? Xem ra sau này Ciel-Bleu liên hoan không thể cử hành ở nơi không có ca hát rồi.” Vu Bồi Vũ kéo chỗ ngồi bên cạnh Liên Gia Ly ra, nhìn cảnh tượng có người thỉnh thoảng chạy lên sân

khẩu phòng bao, cầm microphone ca hát rất vui vẻ, cảm thấy vừa buồn cười vừa hoang đường, ngồi vào vị trí.

Thức ăn vẫn còn mang lên! Bọn họ đã chơi thành như vậy rồi... Nhân viên của anh quây phá lật trời. Xa xa, anh còn có thể nghe được tiếng náo động sung sướng truyền tới. l Equ © Mỗi lần nhân viên liên hoan đều là như vậy, nhưng không khí hôm nay giống như vui vẻ một cách đặc biệt.

Vu Bồi Vũ nhìn Thẩm Uất Lam đi tới dãy bàn dành cho quản đốc, sau khi thấy cô ngồi xuống thì mới yên lòng cúi đầu cầm chén dưa chuẩn bị ăn cơm. Các quản lý nhà hàng ngồi cùng bàn với Vu Bồi Vũ bật cười vì nghe những lời nói vừa rồi của anh, rồi rít gấp đồ ăn cho anh.

Liên Gia Ly tức giận liếc nhìn Vu Bồi Vũ một cái.

“Còn không phải là tại anh, nói vì muốn ăn mừng Ciel-Bleu, còn rút thăm trúng thưởng, hôm nay chủ yếu là tiệc cuối năm! Quây phá lật trời có được không?” Rõ ràng chỉ mới ban ngày mà đã có người uống xỉn rồi.

“Thế nào? Nhà hàng làm ăn khá giả, chúc mừng không được sao? Ông chủ rút thưởng bạc đãi các người à?” Vu Bồi Vũ trêu ghẹo nói.

Đám nhân viên tốt của anh lại giúp anh đánh một trận tuyệt vời, không lấy chút lợi nhuận hồi báo các chiến hữu sao được?

“Không có, anh làm sao biết bạc đãi chúng tôi? Anh ăn lẹ một chút, tôi còn chờ rút thưởng! Tháng sau con gái tôi sinh rồi, tiền tã phải nhờ vào khoản này.” TV plasma! Xe gắn máy! Tiền mặt! Phiếu ưu đãi!

Ha ha ha! Vu Bồi Vũ cười ra tiếng.

Mới ăn được vài miếng cơm, tầm mắt Vu Bồi Vũ nhìn thấy vị đầu bếp họ Phương tỏ tình với Thẩm Uất Lam nửa năm trước kéo tay cô lên sân khấu.

Đột nhiên anh có chút hối hận không sớm cáo thiên hạ quan hệ của mình và Thẩm Uất Lam.

Lúc mới bắt đầu, khi anh và Thẩm Uất Lam mới vừa qua lại, anh chỉ đơn thuần cảm thấy chuyện ông chủ và quản đốc yêu đương hình như không tốt lắm, không có gì đặc biệt cần phải công khai giải thích rõ ràng. Sau này, điều làm anh cảm thấy thật sự không thích, chính là sự khiêm tốn của Thẩm Uất Lam về phương diện này.

Cô và anh ở chung nhà, nhưng lại kiên trì không đi làm cùng đường với anh. Cô nói đoạn đường ngắn, cô tự mình đi là tốt rồi, không muốn anh phải đưa đón cô, vì cô mà trễ nãi hay thay đổi hành trình.

Đây là lời nói thật. Anh biết, cô rất sẵn sàng việc anh chạy đôn chạy đáo khắp nơi.

Nhưng Vu Bồi Vũ cũng thường nhìn cô không hề nửa câu oán hận và vẻ mặt vui vẻ chịu đựng mà suy nghĩ, thật ra có phải Thẩm Uất Lam hoàn toàn vui vẻ giữ kín đoạn tình yêu này bởi vì thuận tiện cho anh lấy bất kỳ lý do nào vứt bỏ cô?

Cô rất cố gắng đáp trả tình yêu của anh, nhưng vẫn không tự chủ yêu trong uất ức.

Nhìn kìa! Rốt cuộc cô đã bỏ xuống phòng bị, nguyện ý gả cho anh, nhưng vẫn vì đoạn hôn nhân này mà đặt ra một khoảng thời gian. Một khoảng thời gian cho anh có thể vứt bỏ cô, hay là cô cho anh ngày tháng tự do còn lại?

Cô không muốn ràng buộc anh, hình như cũng không dám tin tưởng anh yêu cô nhiều như vậy.

Rốt cuộc anh phải làm như thế nào thì cô gái này mới yêu anh nhiều hơn một chút? Cũng như làm sao để cô yêu một cách tự tin hơn?

Vu Bồi Vũ nhìn Thẩm Uất Lam ồn ào náo động bên mọi người, đi tới sân khấu cầm microphone, trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót khó chịu.

Nói đến cùng, xem như cô đã đồng ý gả cho anh, anh cũng vĩnh viễn thua kém một điểm, trước sau đi cũng đi không tới vị trí người chồng thật sự, không cách nào nắm giữ được cô một đời một kiếp.

Liên Gia Ly để ý tới vẻ mặt khó coi của Vu Bồi Vũ, lúc trong túi xách ra một món đồ, đặt vào tay của Vu Bồi Vũ.

“Cho anh.”

“Đây là gì?” Vu Bồi Vũ để đưa xuống, nghi ngờ giương mắt nhìn.

“Uất Lam làm rớt, em quên trả lại cho cô ấy.” Được rồi! Cô thừa nhận cô vốn có chút ác ý, muốn giấu vật này đi, trêu chọc Thẩm Uất Lam, làm cô hoang mang biến sắc.

Nhưng biểu tình trên mặt hiện giờ của Vu Bồi Vũ thật sự có quá nhiều tâm sự phức tạp, rất khó coi! Nhìn một người đàn ông mình đã từng thương yêu bị một người phụ nữ không có mắt nhìn lại muốn gì được đó làm cho đầu óc rối mù, thật ra còn đáng thương hơn.

Đối với loại bạn tình ngu ngốc này, rốt cuộc ta chạy người đuổi theo cho tới bao giờ chứ?

“Anh quá quân tử.” Liên Gia Ly đột nhiên kết luận một câu rất điên cuồng về phía Vu Bồi Vũ.

“Cái gì?” Vu Bồi Vũ nhìn cuốn sổ Liên Gia Ly vừa mới đưa, rồi lại nhìn Liên Gia Ly, hỏi.

“Anh tự mình đọc đi.” Liên Gia Ly chỉ chỉ quyển sổ nhỏ trong tay anh.

Vu Bồi Vũ lật mấy tờ giấy bên trong cuốn sổ nhìn có chút quen quen. Mở ra tờ thứ nhất thì anh mới nhận ra quyển sổ anh dùng ghi chép những chuyện vụn vặt của Thẩm Uất Lam và cuốn sổ này giống nhau như đúc, chẳng qua chỉ là màu sắc phòng bì khác nhau thôi.

Mở ra đọc, mỗi một tờ tràn đầy chữ viết đoan trang xinh đẹp, ghi chép rõ ràng thói quen và sở thích của anh.

Cổ áo của anh, nhãn hiệu áo sơ mi thường mặc, thức ăn yêu thích, sở thích máy móc, đồng hồ báo thức có thói quen chỉnh sớm năm phút...

Yêu anh sao? Làm sao cô có thể không yêu anh? Cô không chỉ quan tâm đến ân tình của anh trao cô, mà còn nỗ lực xứng đáng với tình yêu của anh...

Đột nhiên Vu Bồi Vũ cảm thấy mình rất ngu xuẩn!

Thẩm Uất Lam nói qua cô thương anh, nhưng anh lại không nắm vững tình yêu của cô, cũng giống như cô không nắm vững tương lai giữa bọn họ.

Cô không tự tin có thể xứng đáng với anh, nhưng anh thì chỉ cần cô ở lại mình là tốt rồi. Cô tự ti không vượt qua được, tại sao anh không tự mình bước tới? Anh không chỉ rất quân tử, đối mặt với tình cảm cũng không thêm dùng đầu óc.

Phức cảm tự ti? Với cao không tới? Đợi cô sinh cho anh ba đứa bé, cả ngày bị em bé đeo cồng cũng không dám nói gì, bị củi gạo dầu muối tương dấm trà nước phiền đến chết mới đi nói với anh! Anh muốn nói cho cô biết, cả đời này anh không tính rời xa cô, cô cũng đừng hòng dùng bất kỳ lý do nào đẩy anh ra. Anh muốn đường đường chính chính công khai quan hệ của anh và cô, nghiêm chỉnh ngồi lên vị trí ông xã của cô, ngay bây giờ!

Cho dù trong lòng Thẩm Uất Lam, anh vẫn là người tình hay người chồng không đúng lúc, anh vẫn hạ quyết tâm phải làm như vậy.

Vu Bồi Vũ rút cuốn sổ của Thẩm Uất Lam vào túi áo trong ngực, sát bên với cuốn sổ của anh, lưng thường đi tới đám người đang vui vẻ ca hát trên sân sân khấu, bắt lấy tay của Thẩm Uất Lam từ vị đầu bếp họ Phương không có mắt kia.

“Bà xã của tôi không hát tình ca với người khác.” Vu Bồi Vũ nói.

Trong khoảnh khắc, Thẩm Uất Lam ngẩn người ra, không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra. Đầu bếp Phương bị dọa đến hồn phi phách tán cũng khựng người lại. Bầu không khí vui vẻ trong gian phòng nhất thời ngưng đọng!

“Kính ngạc cái gì? Không phải mới vừa rồi em đồng ý gả cho anh sao?” Vu Bồi Vũ thân mật vuốt ve gò má của Thẩm Uất Lam, đặt lên vàng trán run rẩy của cô một nụ hôn.

Đột nhiên Thẩm Uất Lam cảm thấy mình rơi vào một thế giới khác.

Hiện tại là liên hoan nhân viên, tất cả bạn bè và đồng nghiệp của bọn họ đều ở đây, Vu Bồi Vũ có nhầm lẫn không vậy?

Anh có muốn cũng không cần phải khoe khoang như vậy chứ? Sau này cô còn mặt mũi nào đối diện với mọi người ở Ciel-Bleu? Cô cho rằng, cô chỉ muốn làm một người vợ lặng lẽ, khiêm tốn; làm một người vợ không đòi hỏi quá nhiều; làm một người vợ không cần chịu đựng bất kỳ áp lực dư luận nào nếu anh ly hôn với cô, chỉ thế thôi.

“Tiệc cưới của tôi và bà xã sẽ tổ chức ở Ciel-Bleu. Món ăn sẽ do anh chọn, tối mai đề ra thực đơn với tôi.”
lệqu Vu Bồi Vũ nói với đầu bếp Phương, người cả gan nắm tay Thẩm Uất Lam hai lần. Đi chết anh ta!

“Được rồi, hôm nào mời lại mọi người uống rượu mừng. Đi thôi Uất Lam.” Vu Bồi Vũ kéo tay Thẩm Uất Lam đang còn ngẩn người ngơ ngác, chưa kịp phản ứng thì đã đi xuống sân khấu trước mặt mọi người.

“Đi đâu?” Thẩm Uất Lam ngơ ngác hỏi.

“Đi sở sự vụ hộ chính đăng ký kết hôn.” Sở sự vụ hộ chính còn chưa đóng cửa.

“Hả?” Thẩm Uất Lam bị rơi vào thế giới khác, vẫn chưa hoàn hồn lại được.

Cô đồng ý gả cho anh, nhưng ... có cần phải gấp giống vậy không?

Đột nhiên chung quanh vang lên loạt tiếng huýt gió, tiếng reo hò, sau đó là hoan hô cổ vũ!

“Đăng ký! Đăng ký!”

“Hôn lười! Hôn lười!”

Thiệt là! Anh và bọn họ đều bị thần kinh như nhau! Vu Bồi Vũ bật cười ra tiếng, lấy tấm thẻ có mã số rút giải thưởng trong Thẩm Uất Lam ra, ném cho Liên Gia Ly.

“Cho em rút đó! Về sau đừng nói anh không đóng tiền tã cho con gái em.” Vu Bồi Vũ nhanh chóng dẫn Thẩm Uất Lam ra khỏi phòng bao trong tiếng trầm ồ kính ngạc của mọi người.

“Bồi, Bồi Vũ, đợi chút đã!” Cuối cùng cô cũng bừng tỉnh trở về từ thế giới khác, lắp bắp mở miệng.

“Chuyện gì?” Vu Bồi Vũ dừng bước lại, giương mắt nhìn cô.

Nếu lúc này Thẩm Uất Lam còn nhắc tới chuyện trả tiền, không trả tiền, chi phí gia đình, không chi phí gia đình, mười năm sau đồng ý ly hôn với anh, cô nhất định phải chết!

Thẩm Uất Lam nhìn ánh mắt hung dữ của anh trợn cô, thấy nó giống hệt ánh mắt trước kia lúc anh đưa ra lý do thành lập mối quan hệ của bọn họ, một loại tình cảm ảm áp lại mềm mại tràn dâng trong lòng.

Cô đã sớm quên mất cô muốn nói gì với anh. Tóm lại, cho dù là cái gì đi nữa cũng không phải là điều quan trọng.

“Em yêu anh.” Rốt cuộc tất cả những gì muốn nói chỉ còn lại câu này.

Vu Bồi Vũ giang rộng đôi tay, kéo cô vững chắc vào lòng.

“Bất kể em muốn trả tiền như thế nào, tóm lại, cả đời này em cũng sẽ chạy không thoát.” Anh cậy mạnh đáp lại.

Người đang ông thường ngày dễ tính bây giờ lại khấn trương hung dữ như thế này, Thẩm Uất Lam nằm trong lòng anh mỉm cười.

Cô dán chặt vào người anh, bên tai nghe được nhịp tim mạnh mẽ của anh. Từ ngày cha mẹ qua đời, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy tâm tình bình tĩnh chưa hề có.

Tiền bạc, nợ nần, ân tình, thương hại, tình yêu... chỉ cần là người đàn ông trước mặt này, thân phận gì, giai cấp gì, có gì quan trọng hơn? Cô muốn làm được giống như anh, cố gắng hết sức ở chung với anh.

Thẩm Uất Lam ngửa đầu, hài lòng nhìn Vu Bồi Vũ, khóe môi nở ra nụ cười rực rỡ như hoa.

18. Chương 18: Hồi Cuối

Nửa năm sau, đây là lễ mừng năm mới đầu tiên kể từ ngày kết hôn, rốt cuộc Thẩm Uất Lam cũng đã hiểu rõ, câu nói ‘Bất kể em muốn trả tiền như thế nào, tóm lại, cả đời này em cũng sẽ chạy không thoát’ của Vu Bồi Vũ lần đó là có ý gì.

Bây giờ cô mới biết, cái gì chân chính cất bỏ không được còn gây ra loạn. Bởi vì Vu Bồi Vũ có nói, để cho cô tiện trả lại tiền, cho nên anh bắt đầu để cô quản lý chuyện tiền bạc, quản lý tiền bạc của anh và cô.

Sổ tiết kiệm của Vu Bồi Vũ, tiền thu nhập của cô, doanh thu mỗi tháng của các chi nhánh, tiền xài vặt cho mẹ, phí bảo hiểm, tiền điện nước, thu tiền mượn phòng...

Ban đầu, tiền cô thiếu Vu Bồi Vũ coi như là tiền Vu Bồi Vũ cho cô chi tiêu hàng tháng cho nhà cửa. Cho nên một phần tiền lương của anh dùng để bổ sung vào chi phí trong nhà. Sau đó còn phải dành riêng ra tiền điện nước trên lầu, dưới lầu cho mẹ Vu, tài khoản dùng để mua túi rác, sổ ghi chép tiền lợi tức ngân hàng... Coi như cô rất miễn cưỡng với các con số, đó là loại cảm giác càng nhìn càng loạn.

Hổng biết! Lại phải làm lại!

Thẩm Uất Lam chán nản nằm dài trên bàn sách. lêu Thật sự chán ghét lúc sử dụng những cuốn sách này, tại sao trước kia cô không học kế toán chứ?

Vu Bồi Vũ đứng sau lưng bà xã đang bị những con số làm cho rối mù, sau khi thưởng thức đầu óc quay cuồng của cô một hồi lâu, anh mới lên tiếng kêu cô.

“Uất Lam.”

Thẩm Uất Lam đang gục đầu trên bàn, ngẩng phắt đầu lên, đứng dậy, chạy bỏ nhào về phía cánh tay đang giang rộng của anh.

“Mẹ có khỏe không?” Thẩm Uất Lam ngược mắt hỏi Vu Bồi Vũ.

Mặc dù mẹ nói không có gì, nhưng cô biết hôm nay bà không vui bởi vì anh cả Vu lại không tới ăn cơm tất niên cùng với cả nhà. Mẹ Vu đã gọi mấy cuộc điện thoại cho anh cả Vu, nhưng ngay cả điện thoại cầm tay cũng không chịu trả lời.

Suy nghĩ kỹ một chút, cô đã gả cho Vu Bồi Vũ nửa năm rồi, thậm chí cô chưa từng nhìn thấy mặt anh cả Vu. Tiệc đám cưới của cô và Vu Bồi Vũ ở Ciel-Bleu cũng không có mặt của anh.

Cô rất thông cảm với mẹ chồng, dù anh cả Vu đáng ghét như thế nào thì cũng là con của mình. Tiền gì nợ gì chứ, không phải máu mủ tình thâm mới quan trọng hơn sao? Cô như có điều suy nghĩ, vuốt ve cái bụng vẫn còn phẳng lỳ như trước.

“Mẹ nói muốn ngủ trưa một lúc nên anh liền lên lầu. Em đừng lo lắng, bà không sao hết. Có con dâu tốt giống em như vậy làm sao không vui vẻ?” Vu Bồi Vũ hôn lên đỉnh đầu cô.

Có lẽ là phụ nữ thân thiết, anh vẫn luôn cảm thấy Thẩm Uất Lam quan tâm tới cảm xúc của mẹ nhiều hơn so với anh. Giống như hôm nay, mới sáng sớm Thẩm Uất Lam đã nói với anh, tối nay ăn cơm tất niên gia đình, mẹ không tìm được anh cả, nhất định sẽ không được vui, muốn anh cố gắng dành chút thời gian ở với bà.

Thẩm Uất Lam nói không sai, mới vừa rồi lúc mẹ đuổi anh lên lầu, khóe mắt bà vẫn còn ngán lệ. Nhưng mà anh không giúp được gì, Thẩm Uất Lam muốn giúp mà cũng giúp không được.

Anh trai của anh khiến anh rất phiền não...

Thẩm Uất Lam nhìn vẻ mặt lo buồn của Vu Bồi Vũ, đột nhiên mở miệng hỏi: “Bồi Vũ, lúc trước anh cho anh của anh mượn tiền...”

“Thế nào?” Trước kia anh chủ động tìm anh của anh, sau một hồi nói chuyện, mặc kệ hiềm khích lúc trước ra sao, anh đã cho anh trai anh mượn một khoản tiền.

Anh đã hỏi qua ý tứ của Thẩm Uất Lam, mặc dù Thẩm Uất Lam khó chịu, nhưng cũng không phản đối ý kiến. Vì vậy anh đã cho mượn rất khảng khái, giống như năm đó anh đã cho Thẩm Uất Lam mượn, với tâm lý là tiền đã trao đi sẽ không quay về, đó là cho đi luôn.

“Thật ra thì lúc anh cho anh cả mượn tiền, có phải anh đã biết anh ấy không thể trả lại, đúng không?”

“Ừ.”

“Vậy thì lúc trước anh cho em mượn tiền có phải cũng đã nghĩ tiền này không thể nào lấy lại, đúng không?”

“Ừ.” Vu Bồi Vũ suy nghĩ một chút, do dự một hồi mới gật đầu. Muốn nói như vậy thì là vậy đi.

“...” Đột nhiên Thẩm Uất Lam cảm thấy có chút bức mình, thở dài, vùi mặt vào lòng Vu Bồi Vũ, không biết bức mình vì năm đó mình quá vô dụng, hay bức mình vì Vu Bồi Vũ quá tốt bụng.

Vu Bồi Vũ vuốt ve mái tóc dài của bà xã một cách thương yêu, cười hỏi: “Em than thở là bởi vì không thích anh cho anh cả mượn tiền? Hay là không thích anh quá mềm lòng?”

“Đều không phải. Chỉ là em cảm thấy sổ nợ thật khó tính toán.” Vu Bồi Vũ muốn cho ai mượn tiền thì cho, muốn quyên bao nhiêu tiền thì quyên, thậm chí là muốn vung tiền ra đường cô cũng không ngại.

Cô chỉ là có chút cảm khái, Vu Bồi Vũ thật sự là một người rất thiện lương mềm mỏng. Nếu như lúc ban đầu cô không phải cơ khổ, không có chỗ nương tựa, chỉ sợ rằng cô không nhận được sự quan tâm và yêu thích của anh nhiều như vậy.

“Bây giờ em mới biết sổ nợ khó tính toán à? Vậy mà lúc trước suốt ngày suốt đêm cứ đòi tính toán với anh là sao?” Vu Bồi Vũ bật cười.

Thẩm Uất Lam cả giận, cắn lên lồng ngực anh một cái. “Anh thích bỏ thí như vậy, làm sao Ciel-Bleu kiếm ra tiền đây?”

“CielBleu dĩ nhiên kiếm ra tiền. Ngoại trừ em và anh cả ra, em xem anh còn cho ai mượn tiền mà không cần trả nữa hả?” Vu Bồi Vũ cầm tay Thẩm Uất Lam, cắn lại con mèo nhỏ vừa lúc này đã cắn anh. “Anh nghĩ, có lẽ lúc anh cho em mượn tiền, là đã tính trối em lại trong cái vòng lẩn quẩn này, quyết tâm không để cho em bỏ đi... Uất Lam, anh nghĩ anh đã yêu em trước khi anh nhận thức được.”

Thật đáng ghét... Người đàn ông này luôn có những lời nói khiến cô cảm động muốn khóc.

Thẩm Uất Lam giận dữ, mở miệng nói: “... còn chị Gia Ly.”

Ồ? Chị Gia Ly cái gì? Liên Gia Ly chỉ nhắc tới chuyện Vu Bồi Vũ cho cô mượn phòng, ngoài chuyện tiền mượn phòng trừ vào tiền lương, hình như chưa từng nói nói qua vậy tiền không cần trả thì phải? Sau khi Thẩm Uất Lam nói xong thì tự mình cảm thấy hồ đồ.

“Gia Ly? Gia Ly cái gì?” Vu Bồi Vũ nghiêm túc suy nghĩ một hồi, “Lúc ấy Gia Ly gặp cảnh kinh tế khó khăn, anh thật sự có cho cô ấy mượn phòng, nhưng tiền mượn phòng đã trừ vào tiền lương. Cô ấy có mượn tạm anh tiền trả nợ tiền lời của ngân hàng, nhưng cũng đã sớm trả hết cho anh rồi.”

“Anh có ký giấy nợ với chị ấy không?”

“Không có.”

“Vậy anh có đưa cho chị ấy nguyên liệu thức ăn còn thừa lại của phòng bếp, giúp chị ấy nấu đồ ăn không?”

“Không có.”

“Vậy anh có để lại quần áo của mình ở chỗ chị ấy vì muốn ăn trộm nghĩ rằng trong nhà có đàn ông không?”

“Không có ——” Đợi đã nào...! Vu Bồi Vũ càng nghe càng thấy có gì đó không đúng. Tại sao anh cảm thấy mùi giấm chua càng ngày càng nồng thế này?

“... Nhưng chị Gia Ly cũng thích mang giày cao gót.” Hừ!

Vu Bồi Vũ chợt cười rộ lên. Có lẽ Thẩm Uất Lam đã sớm biết anh và Liên Gia Ly đã từng qua lại?

Vậy mà cô nàng lại để chuyện này trong lòng lâu như vậy. Ngay cả ý tứ trong câu nói đều không thấu.

Bây giờ đã gả cho anh, nợ nần khó tính toán, tiền bạc khó quản lý, tình cảm càng khó phân biệt đã giải quyết xong, rốt cuộc vợ anh cũng đã biết ghen với anh rồi?

“Ồ, ghen à? Hết làm cửa hàng tiện lợi rồi hả? Không phải gả cho anh xong, dùng tiền thiếu nợ của anh bù tiền chi tiêu trong gia đình rồi muốn bỏ đi sao?” Giọng nói của Vu Bồi Vũ khó nén được sự kích động.

“Không còn là cửa hàng tiện lợi rồi.” Thẩm Uất Lam gật đầu một cái, nhớ tới một chuyện hết sức quan trọng cô phải cáo tố với Vu Bồi Vũ, “Bồi Vũ, em đã nói với anh, bắt đầu từ hôm nay, nếu sau này anh có đuổi em đi, em cũng không sẽ không rời xa anh. Em ——”

Đing dong!

Đột nhiên tiếng chuông cửa từ lâu dưới vang lên.

“Để em xuống lầu mở cửa trước, để lâu ảnh hưởng đến giấc ngủ trưa của mẹ không tốt.” Ể ĐÀ LỀQUỲĐ N Thẩm Uất Lam chạy như bay xuống lầu. Vu Bồi Vũ rõ ràng là chân dài tay dài cũng phản ứng không nhanh bằng tâm ý quan tâm săn sóc của cô đối với người nhà, thật buồn cười.

Anh nhớ tới bộ dạng vội vã muốn giúp anh khiêng hàng xuống của cô khi mới vừa quen cô ở ChezVous, trong lòng dâng lên một cảm giác nồng ấm.

“Cẩn thận một chút.” Vu Bồi Vũ đi theo phía sau cô xuống lầu, dặn dò, sau đó nhìn Thẩm Uất Lam mở cổng ra. Phía sau cánh cửa xuất hiện một khuôn mặt mà anh chưa từng nghĩ sẽ xuất hiện.

Thẩm Uất Lam nhìn chằm chằm khuôn mặt giống hệt Vu Bồi Vũ và mẹ Vu, ngoài đầu nhìn Vu Bồi Vũ với ánh mắt kinh ngạc không thể tin được.

Vu Bồi Vũ tươi cười với Thẩm Uất Lam, anh tin tưởng, trong ngày giao thừa cả nhà đoàn viên này, anh cả xuất hiện trước cửa nhà tuyệt đối không phải là vì tới vay tiền hay gây rối, mà là tới chủ động bày tỏ thiện ý.

“Anh.” Vu Bồi Vũ đến gần, ôm vai Thẩm Uất Lam, cười giới thiệu với anh, “Đây là bà xã của em, tên của cô ấy là Uất Lam.”

“Chào anh cả.” Thẩm Uất Lam gọi theo Vu Bồi Vũ. Thật tốt quá! Anh cả Vu đã tới, mẹ Vu nhất định rất vui mừng.

Trên mặt anh cả Vu thoáng qua chút ngượng ngùng. Nhưng sự nghiệp vừa thất bại, lại còn tranh cãi phản bội người nhà, bị những người bạn đồng nghiệp đã từng tin tưởng và người yêu bỏ rơi... Anh đã mất đi tất cả, cuối cùng cũng chỉ còn lại người em trai mà anh đã từng khi dễ này ra ta cứu trợ...

Anh muốn về nhà, thật sự! Bên ngoài gió lớn mưa to, trong nhà trước sau như một vô cùng ấm áp.

“Em xuống bếp chuẩn bị làm cơm tất niên.” Thẩm Uất Lam hào hứng nói. Vu Bồi Vũ cũng đã chuẩn bị đồ ăn từ sớm, nước sốt cũng đã làm xong, cô chỉ chuẩn bị vài món đồ ăn nguội và mấy món xào nữa là đủ rồi.

Nhất định mẹ chồng sẽ rất vui, mà Vu Bồi Vũ trông cũng rất vui vẻ. Chỉ cần hai người bọn họ vui vẻ thì cô và bảo bảo trong bụng cũng sẽ rất vui vẻ.

Thẩm Uất Lam xoay người đi, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt của mẹ Vu đang đi tới.

“Uất Lam, ai thế con?” Mẹ Vu mở miệng hỏi, tầm mắt lại nhìn thấy người đàn ông sau lưng của Thẩm Uất Lam, trong nháy mắt, lệ ướt mi, vẻ mặt kích động đến nỗi không nói được câu nào.

“Mẹ, anh cả đã trở về ăn cơm. Con và Uất Lam chuẩn bị đồ ăn trong phòng bếp, hai người nói chuyện trước đi.” Vu Bồi Vũ nói xong, dắt tay Thẩm Uất Lam đi vào phòng bếp.

“Mẹ...” Rốt cuộc anh cả Vu cũng là người đầu tiên mở miệng.

“Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi...” Nước mắt mẹ Vu rơi lả chả.

Thắm Uất Lam ngoái đầu lại nhìn, nhìn thấy hình ảnh hai mẹ con ôm nhau thâm tình ở cửa trước, nhón chân lên, ghé vào tai Vu Bồi Vũ nói thì thầm một câu.

Mới đầu Vu Bồi Vũ kinh ngạc, chăm chú nhìn cô, sau đó toét miệng cười rạng rỡ.

Bây giờ anh mới biết vì sao Thắm Uất Lam nói, cho dù anh đuổi cô đi, cô cũng không muốn rời xa anh.

Trong vòng mười năm tới, đứa bé của cô không thể không có cha, anh cũng không thể không có bà xã...

Tiền là cái gì chứ? Còn nói người nào thiếu tiền người nào, người nào thiếu ân tình người nào? Nợ tình cảm, nợ thân tình, cũng là giữa anh và Thắm Uất Lam. Hai người thiếu nhau, cũng là huề vốn...

Cô vẫn sẽ cố gắng kiếm tiền, cố gắng không muốn trở thành gánh nặng kinh tế trên vai anh. Nhưng tâm tình của cô đã thay đổi, cô biết giữa bọn họ, ngoài tiền bạc ra còn có mối quan hệ quan trọng hơn.

Nợ có thể trả dứt, máu mủ tình thân vĩnh viễn không dứt đoạn. Cô không còn ý định rời đi nữa, cũng không có ý định khiến anh bỏ đi.

Vu Bồi Vũ ôm chặt Thắm Uất Lam. Trong lúc hai tay giáp nhau, anh chợt phát hiện một điều ngoài ý muốn, một sự tin tưởng tuyệt đối đáp lại vòng tay của anh.

Tình yêu đúng chỗ, người chồng đúng lúc, bầu trời mệnh mông trong vắt.

Một mảnh xanh thắm.

— Hết trọn bộ —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-khong-dung-luc>